ଶତ୍ରୁ ସପନ

୮

ଲେଖକ

ଶ୍ରୀ ରଧାନାଥ ଶତପଥୀ

କଲ୍ୟାଣୀୟୁ ରବିବାବୁ,

ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟିରେ ବିଚାର କଲେ ବାପ, ପୁଅର ନୁହେଁ କି ପୁଅ ମାଆର ନୁହେଁ, କେହି କାହାର କିଛି ନୁହେଁ ! ମାତ୍ର ଏଇ କର୍ମମୟ ସଂସାରକୁ ଆଖିଆଗରେ ରଖି ବିଚାରକଲେ ସମସ୍ତେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସୁହୃଦ, ସ୍ୱଜନ ଓ ଆତ୍ମୀୟ କିଛିନା କିଛି ଗୋଟିଏ ସୂତ୍ରରେ ଆବଦ୍ଧ । ଠିକ୍ ଯେପରି ମୁଁ, ତୁମର ମାମୁଁ ଓ ତୁମେ ମୋର ଭଣଜା । ଏହି ବନ୍ଧୁତ୍ୱର ଉତ୍ତରୋତ୍ତର କାମନା କରି ବହିଟିକୁ ତୁମର ହାତରେ ଦେଲି ।

ଇତି

ତୁମର ମାମୁଁ

ହା: ମୁ: ଶାରଦା ଓ୍ୱେଲ୍ଡର୍ସ, ମାଲଗୋଦାମ

କଟକ-୧

ଲେଖିଛନ୍ତି—ଶ୍ରୀ ରାଧାନାଥ ଶତପଥୀ
ଉତ୍ତର ଶାସନ, ମହାଜନ ସାଇ
ପୋ: ମଧ୍ୟ ଶାସନ
କଟକ

ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି—ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀ ପଦ୍ମଚରଣ ତ୍ରିପାଠୀ
ସା: ବଡ଼ ଲହଙ୍ଗା
ଜଗତ୍‌ସିଂହପୁର
କଟକ

ମୁଦ୍ରଣ କରିଛନ୍ତି—କୁମୁଦିନୀ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ଓ୍ୱାର୍କସ
ତଳ ତେଲେଙ୍ଗା ବଜାର
କଟକ-୧

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ—୧୦୦୦

ମୂଲ୍ୟ—ଟ ୧.୫୦ ପଇସା

ଏକ

ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ ଯେତିକି ପାଖେଇ ଆସୁଥିଲା ମୋର ହୃଦୟର ସ୍ପନ୍ଦନ ସେତିକି ବଢ଼ି ଉଠୁଥିଲା । ଆଶ୍ୱିନ ବିଭାବରୀର ଶିଶିରସିକ୍ତ ବିଦାଇ ଚନ୍ଦ୍ରର ମ୍ଳାନ ଶରୀରଟା ଆଖି ଆଗରେ ।

ଘନବନାନୀ ଅତିକ୍ରମ କରି ମୋର ବୋମା ବର୍ଷଣକାରୀ ଲଢୁଆ ବିମାନଟି ଘୁଡ଼୍ ଘୁଡ଼୍ ଶବ୍ଦରେ ଆଗରୁ ଆଗକୁ ଛୁଟିଥାଏ ଘୋରଗତିରେ । ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ଶବ୍ଦନିୟନ୍ତ୍ରଣକାରୀ ଯନ୍ତ୍ର ଉପରେ ମୋତେ ଯିବାକୁ ହେଉଥିଲା ରାଡ଼ାର ରେଞ୍ଜର୍‌ର ତଳେ ତଳେ । ଅତ୍ୟୁଚ୍ଚ ଗିରିମାଳାର ଶୃଙ୍ଗ, ଓ ନଭସ୍ପର୍ଶୀ ବୃକ୍ଷାଦି ଯୋଗୁ ଏପରି ନିମ୍ନରେ ଯିବା ବଡ଼ ବିପଦ ସଙ୍କୁଳ । ରିଷ୍ଟୱାଚରେ ଆଖି ପକାଇନେଲି ଭୋର ହେବାକୁ ଆଉ ପଞ୍ଚାନବେମିନିଟ୍ ବାକି ।

ଏଇ ସମୟ ଭିତରେ ମୋତେ ଯିବାକୁ ହେବ ଆହୁରି ନବେ ମାଇଲ୍ । ମାନଚିତ୍ରରୁ ଅନୁମାନକରି ନେଲି, ଏଇ ନବେ ମାଇଲ୍ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ଅସଂଖ୍ୟ ସାମରିକ ଛାଉଣିରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଅବଶ୍ୟ ଏ ସବୁକୁ ବୁଲାଣି ରାସ୍ତାରେ ଏଡ଼ାଇ ଦେବାଟା ମୋ ପକ୍ଷରେ ଆଜି ଅତି ସହଜ । ମାନଚିତ୍ରରେ ଆଖି ପକାଇଲି ଜନ୍ମ-ମାତୃକା ଅନୁମାନିକ ମୋର

ଦେଢ଼ଶହ ମାଇଲ ଉଚ୍ଚରେ । ଏଇ ଦେଢ଼ଶହ ମାଇଲ ଉଚ୍ଚରେ ମୋର ଲୁହ ଲହରର ସାଥି ସାମରିକ କର୍ମଚାରୀଗଣ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବିଦାୟକାଳୀନ ଉଷ୍ଣ ଆଲିଙ୍ଗନ ଏବେବି ଲାଗି ରହିଛି ମୋର ସାମରିକ ପୋଷାକର ଛନ୍ଦେ ଛନ୍ଦେ ।

ବ୍ୟୋମ-ଯାନର ଦ୍ରୁତଶବ୍ଦରେ ଧ୍ୱନିତ ହେଉଥାଏ ସତେକି ମୋ ଦେଶର ଆବାଳ ବୃଦ୍ଧବନିତା, ଜୟ ଜୟକାର ଧ୍ୱନିରେ କହୁଛନ୍ତି, "ଆଗେଇ ଯାଅ ବୀର ଆଗେଇଯାଅ, ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ ତୁମର ବହୁତ ଦୂର । ଜନ୍ମଭୂମି ପାଇଁ ଆଜି ତୁମର ଏଇଦାନ ଯେମିତି ଗରିଷ୍ଠ ସେମିତି ପବିତ୍ରତା ।" ଚହଲିଗଲା ମନ ।

ଉଷ୍ଣ ରକ୍ତର ତରତରା ମାଡ଼ିଗଲା ମୋର ଶିରାପ୍ରଶିରାରେ । ଆଗକୁ ଝୁଙ୍କି ପଡ଼ିଲି । ଅଡ଼ତାଳିଶ ମିନିଟ୍ । ଜଣେ ଲଢ଼ୁଆ ବୈମାନିକ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ । ବିମାନର ଗତି ବଢ଼ାଇଦେଲି । ଘର୍ଘର ଶବ୍ଦରେ କମ୍ପି ଉଠିଲା ଆକାଶପଥ । ଅପୂର୍ବ ଆନନ୍ଦରେ ଶିହରି ଉଠିଲା ମନପ୍ରାଣ । କାରଣ ଆଉ ଜମା ଚୌଦମିନିଟ୍ ପରେ ମୋର ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ । ଆଉ ଚୌଦମିନିଟ୍ ପରେ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ ମୋର ଆବିର୍ଭାବ ଉପଲବ୍‌ଧି କରିବେ । ଜଣେ ଜଣକୁ କହିବାକୁ ନଥିବ । ମୋ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆରମ୍ଭ ହେବ କେବଳ ଚିତ୍କାର ଚିତ୍କାର ।

ତରତରରେ ମାନଚିତ୍ରକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିନେଲି । ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଆଉ ଜମା ଆଠସେକେଣ୍ଡ । ତାପରେ ମୋ କାମରେ ମୁଁ ଲାଗିଯିବି । ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ମୋ ଅଫିସରଙ୍କର କଡ଼ା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ । ସେ କହିଥିଲେ ଲକ୍ଷ୍ୟଭ୍ରଷ୍ଟ ଯେପରି ନ ହୁଅ ସାରଦା ଚୌଧୁରୀ ?

ନିଜର ଜ୍ଞାନ ଥିବାଯାଏ ଯେପରି ମନେ ରଖିଥିବ ଯେ, ଶାନ୍ତ ନାଗରିକମାନଙ୍କର ଧନଜୀବନ ବିପନ୍ନ କରି ପୃଥିବୀର କୌଣସି ଶାନ୍ତିକାମୀ ଦେଶ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ । ତା ଅପେକ୍ଷା ପରାଜୟଠାଇ ତାର ଜୟମାଲ୍ୟ ।

ଗୁଡ଼ୁମ୍

ଆକାଶରେ ନିଆଁ ଓ ଧୂଆଁର ଶବ୍ଦ ଲୁଚକାଳି ।

ଯେଉଁ ସମର ବିଶାରଦ ଏପରି ସୂକ୍ଷ୍ମ କୌଶଳ ଆବିଷ୍କାର କରିଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଣତି ଜଣାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମ ଦଳର ଦୀର୍ଘ ଚବିଶ ଘଣ୍ଟାର ମନ୍ତ୍ରଣାକୁ ଆଖିପିଛୁଳାକେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରି-ପାରିଥିବାରୁ ସ୍ୱସ୍ତିର ନିଶ୍ୱାସ ମାରୁ ମାରୁ ମୋର ବର୍ତ୍ତମାନ ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥକୁ ଅତି କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ବିମାନ-ବୁଲେଇ ଆଣିଲି ।

ଯଦି ଓ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର କ୍ଷୟ କ୍ଷତି ନିରୂପଣ କରିବାକୁ ମୋର ସମୟ ନଥିଲା-ପଶ୍ଚିମାକାଶରେ ଯେଉଁ ଅଗ୍ନିର ତାଣ୍ଡବଲୀଳା ମୋ ଆଖି ଆଗରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ଖେଳିଥିଲା । ସେଇଥିରୁ ଅନୁମାନ କରି ନେଇଥିଲି ଯେ, ଏହି ଯେ କ୍ଷୟକ୍ଷତି ଘଟିଚାଲି ଏହା ଆମ୍ଭ କର୍ମ-କର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କର ଅନୁମାନଠାରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ବେଶି ।

ପାଞ୍ଚମିନିଟ୍ ପରେ !

ହଠାତ୍ ମୋ ଫେରିବା ପଥରେ ବାଧା ପଡ଼ିଲା । ଆଗକୁ ଚାହିଁଲି, ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ଅଠରଟି ଲଢ଼ୁଆବିମାନ କ୍ଷିପ୍ରବେଗରେ ମୋ ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ି ଆସୁଛନ୍ତି । ଆଉ ଜମା ଗୋଟାଏ ମିନିଟ୍‌ରେ ଆକାଶ ପଥରେ, କୁଆକୁ ଶାଗୁଣା ବେଢ଼ିଲା ପରି ବେଢ଼ିଯିବେ ।

ତାପରେ ମୋ ଅବସ୍ଥା ଯାହା ହେବ ଆଖି ଆଗରେ ଥୁଆ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ବିମାନକୁ ଉତ୍ତରମୁଖା କଲି ।

ତା ପର କାମ ହେଲା ଯେତେ ଉପରକୁ ଉଠିପାରେ ।

ଯେତେ ବେଗ ବଢ଼ାଇ ପାରେ ।

ଗୁହୁଁ ଗୁହୁଁ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ସେଇ ବିମାନଗୁଡ଼ିକ ତଳ ଉପର ହୋଇ ମୋତେ ଘେରିଗଲେ । ଆଉ ଉଚ୍ଚକୁ ଉଠିବାର କ୍ଷମତା ମୋ ବିମାନର ନଥିଲା । ତଳକୁ ମଧ୍ୟ ଖସିବାର ଉପାୟ ନାହିଁ । ଦୁଇଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ ହୋଇ ମୋର ତଳ ଉପରେ ଚିଲପରି ଜଗି-ରହିଛନ୍ତି ସେମାନେ । ନିରୁତ୍ସାହ ନହୋଇ ଉପାୟ ଖୋଜିଲି । ମନକୁ ମନ କହୁଥାଏ ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ବିପଦକୁ ଯେପରି ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ ଦେଲ, ସେଥିରୁ ଉଦ୍ଧାର ହେବାକୁ ସେହିପରି ଆକସ୍ମିକ ବୁଦ୍ଧି ଦିଅ ।

ସବୁ ନିଷ୍ଫଳ

ହଠାତ୍ ମୋତେ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷରୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଗଲା ।

ଦେଖୁଛ ? ଆଗରେ ବାୟୁପୋତ ଅବତରଣର ସ୍ଥାନ । ବଞ୍ଚିବାପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ଅବତରଣ କର ।

ମନେହେଲା ଏ ଆଦେଶ ଯେପରି ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରେତପତିର ।

ମାତ୍ର ମୋ ପକ୍ଷରେ ଏହାଥିଲା ମୃତ୍ୟୁଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଘୃଣ୍ୟ । ମୋ ଫ୍ଲାଇଟିଙ୍ଗ୍ ଲିଡରଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କଲି । ଉତ୍ତର ଆସିଲା । ତୁମ ପାଖରେ ଆଉ ବୋମା ଅଛି ?

ଅଛି ।

ଜୀବନ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ଯେପରି ଧରା ନଦିଅ । ଚେଷ୍ଟା କର ଖସି ଯିବାକୁ ।

କେଉଁ ଉପାୟରେ ?

ଆଗେ ବୋମା ନଷ୍ଟ କରିଦିଅ । ବିରକ୍ତିର ଆଭାସ ଆସିଲା ସପନ୍ଥୁ । ଏଇଠି ମନରେ ଶଂକା ଆସିଲା । ମନେ ମନେ ସ୍ଥିର କଲି ପ୍ରାଣ ଥିବାଯାଏ ବିମାନ, ବୋମା ବା ନିଜକୁ ଅକ୍ଷତ ଅବସ୍ଥାରେ ନ ଦେବାକୁ ।

ସମୟର ସ୍ରୋତ । ଭାଗ୍ୟର ଅନୁକୂଳ ।

ମଣିଷ ଜୀବନରେ ଦୁଇଟିଯାକ ମିଳିଲେ ଯାହା ହୁଏ, ମୋର ମଧ୍ୟ ସେଇ ଅବସ୍ଥା ହେଲା । ଶତ୍ରୁପକ୍ଷଙ୍କୁ ବିମାନ ଅବତରଣର ସଂକେତ ଦେଇ ତାହାଙ୍କୁ ଚଲପରି ଘୂରି ପଡ଼ିଲି । ତା ପର କାମ ହେଲା ସେଇ ବିମାନ ଅବତରଣ ପଡ଼ିଆରେ ନିର୍ମମ ବୋମା ମାଡ଼ । ଗୃହୁଁ ଗୃହୁଁ ସାରା ଏରୋଡ୍ରମରେ ଅଗ୍ନିର ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ଶିଖା ଆକାଶ ମାର୍ଗକୁ ଉଠିଲା । ଏପରି ଘୂରିବାରେ ମୋର ତିନୋଟି ଲକ୍ଷ୍ୟ ସାଧନ ହୋଇ ପାରିଲା । ପ୍ରଥମତଃ ସ୍ଥଳବାହିନୀ ଓ ଅବତରଣ ସ୍ଥାନରେ ଥିବା ଦଶଟାରୁ ଅଧିକ ବିମାନକୁ ଛାରଖାର କରିଦେଲି । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ମୁଁ ଭଲଭାବରେ ଜାଣିଥିଲି ଯେ ଆକାଶର ସେଇ ପୃଥୁଳ ବ୍ୟୋମଯାନ ଗୁଡ଼ିକ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ଘୂରନ୍ତୁ ପଛେ ମୋ ପିଛା ଧରିଲା ବେଳକୁ ମୁଁ ଦୀର୍ଘ ପଇଁତିରିଶ ମାଇଲ ଅତିକ୍ରମ କରିଥିବି ।

ମାତ୍ର ମଣିଷର ଭାବନା ।

ମନମୁଗ୍ଧକର କାଗଜ ଫୁଲର କୃତ୍ରିମ ବାସ ।

ଯେମିତି ଆନନ୍ଦ ଦାୟକ । ସେମିତି କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ।

ଅନୁମାନ କୋଡ଼ିଏ ମାଇଲ ବାଟ ଜୀବନ ମୃତ୍ୟୁରେ ଅତିକ୍ରମି ଗଲାପରେ ।

ତାଙ୍କ ଅସଂଖ୍ୟ ବିମାନ ବିଧ୍ୱଂସୀ କମାଣର ଘୋରଗର୍ଜନ । ଥରି ଉଠିଲା ମୋର ବିମାନଟି । ଭଲଭାବରେ ଜାଣିନେଲି ଯେ ସମସ୍ତ ଉଦ୍ୟମ ମୋର ବ୍ୟର୍ଥ ହେଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ମୋର ଫ୍ଲାଇଟିଙ୍ଗ୍ ଲିଡ଼ରଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦେଲି । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଉତ୍ତର ଆସିଲା । ବିମାନ ପଛେ ଯାଉ ତୁମପରି ସୁଦକ୍ଷ ବୈମାନିକଙ୍କୁ ଶୀଘ୍ର ଜୀବନ୍ତରେ ପାଇବାକୁ ମୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି । ଆଉ କଣ କହିଥାନ୍ତେ । ମାତ୍ର ମୁଁ ସମ୍ପର୍କ ଛିନ୍ନକଲି । ବିମାନଟିକୁ ପରୀକ୍ଷାକରି ଦେଖିଲି । ହୁଏତ ଆଉ କେତୋଟି ମିନିଟ୍ ପରେ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଫୁଲ ପରି ଝରିପଡ଼ିବ । ଏଣୁ ଅବଲମ୍ବେ ମୁଁ ଆକାଶ-ଛତାର ସାହାଯ୍ୟ ନେଲି । ସମସ୍ତ ଦୁଃଖ ଶୋକକୁ ହୃଦରେ ଚାପି ମୋର ପ୍ରିୟ ବିମାନଟିକୁ ବିଦାୟର ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲି ତଳକୁ ।

ମୁଁ ଯେଉଁଠି ପଡ଼ିଲି ତାହାଥିଲା ଏକ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ଧାନକ୍ଷେତ । ତରତରରେ ଦେହରୁ ଆକାଶଛତା ଖୋଲି, ଘଡ଼ିରେ ଆଖି ପକାଇଲି । ରାତି ପାହିବାକୁ ଆଉରି କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟ୍ ବାକି । ଅନୁମାନ କଲି, ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ଆକ୍ରମଣ ସ୍ଥାନଠାରୁ ଅନ୍ତତଃ ପକ୍ଷେ ମୁଁ ତିରିଶ ମାଇଲ ଦୂରରେ ଅବତରଣ କରିଛି । ଭଗବାନଙ୍କ କୃପାରୁ ପୁଣି ଫେରି ଆସିଲି । ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଅନେକ ଦୂର ଯାଇ ହେବ । ସେମାନେ ଯେତେ ଚଞ୍ଚଳତାରେ ଖୋଜିଲେ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟା ଲାଗିବ । ଆଉ ମଧ୍ୟ ଭଲଭାବେ

ରାତ ନ ପାହିଲେ ଗାଁ । ଗସ୍ତାର ଲୋକ ପଦାକୁ ବାହାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏପରି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସୁଯୋଗ ହରେଇବାର ନୁହଁ । ଏଇ କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟ୍‌ରେ ମୁଁ ବହୁତ ବାଟ ଆଗେଇ ଯାଇଥିବି ।

ଜୀବନର ମୋହ ।

ଯୁଗ୍ମ ସମ୍ମତିର ସଙ୍ଗମ ।

ଯେମିତି ଝୀକ । ସେମିତି ନିବାଡ଼ି ।

ଆଗକୁ ଦୌଡ଼ିଲି ।

କେତେ ପାଣି, କେତେ ପବନ, କେତେ ଖାଲ, କେତେ ଢିପ । ଡେଇଁ ଡେଇଁ ବେଦମ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଟକିବାକୁ ବାଧ୍ୟହେଲି । କାରଣ ମୋ ଆଗରେ ଥିଲା ଦୁଇ ଏକର ବିଶିଷ୍ଟ ଗୋଟିଏ ବିରାଟ କଳାକଳି ଦଳର ପୋଖରୀ । ଦୁଇ ମାଇଲ ବ୍ୟାପୀ ତାର ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ଘନୀଭୂତ ବାଉଁଶ ବଣ । କୂଳ ବୁଦାମାନଙ୍କରୁ ଶତକଡ଼ା ତିରିଶ ଭାଗ ପୋଖରୀକୁ ଏପରି ଭାବରେ ନଇଁ ପଡ଼ିଛି ଯେ, ଦିବାଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ଜଣକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବା କଷ୍ଟକର । ପୂର୍ବାକାଶରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଗଲେଣି । ଆଉ ଆଗକୁ ଯିବା ନିରାପଦ ନୁହଁ ଭାବି ବିଶ୍ରାମ ନେଲି ।

କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ସ୍ୱସ୍ତିର ନିଶ୍ୱାସ ନେଲା ପରେ ନିଜ ଗୋଡ଼କୁ ଦେଖି ଚମକି ପଡ଼ିଲି ।

ସର୍ବନାଶ ।

ମୋ ଗୋଡ଼ରେ ଯୋତା, ଆଜି ମୋର ଶତ୍ରୁ, ବର୍ଷାଦିନ କାଦୁଅ ବାଟରେ ନିଶ୍ଚୟ ରବରବୁଟ୍‌ର ଚିହ୍ନ ପଡ଼ିଥିବ । ଭୟରେ

ଦେହ ଥରି ଉଠିଲା । ଯୋତା ଖୋଲି ହାତରେ ଧରି ଦୌଡ଼ିଲି ଆଗକୁ ।

ଅଳ୍ପଦୂର ଯିବାପରେ, ଆଉ ଆଗକୁ ପାଦ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ଆଗରେ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ହରିଣ୍ଡୁଣ୍ଡ଼ର ଆବାଜ୍ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି । ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେପରି ଅତି ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ମାଡ଼ି ଆସୁଛନ୍ତି ମୋ ଆଡ଼କୁ । ଜଡ଼ୀଭୂତ ବାଉଁଶବନ ହେତୁ, ସେମାନେ ଦେଢ଼ହଜାର ଗଜ-ଦୂରରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଜଣାଯାଉଛି ସେମାନେ ମୋର ଅତି ନିକଟରେ । ଅବଶ୍ୟ ବଡ଼ ବଡ଼ କେତୋଟି ବାଉଁଶ ବୁଦା ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ପଥରୁ ମୋତେ ବିଚ୍ଛେଦ କରିଥିଲା । ଆଉ ଅଳ୍ପ କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସାମ୍ନାସାମ୍ନି ହୋଇଯିବା ଜାଣି ଅତି ସତର୍କତାର ସହିତ ଅତଡ଼ିକୁ ଖସି ପଡ଼ିଲି ।

ହେ, ଭଗବାନ୍ !

ମୋ ପାଇଁ ପାଣିବି ନାହିଁ ।

ପଙ୍କ ପାଣି ହୋଇ ଆଣ୍ଠୁଏ, ସେଥିରେକ ସାମରିକ ମଣିଷ ଲୁଚିଚ । ଆସନ୍ନ ବିପଦ ହେତୁ ଦେହରେ ଆତଙ୍କ ଖେଳିଗଲା । ପୋଖରୀର ଚାରିଆଡ଼କୁ କାତର ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇଲି । ଅତଡ଼ିର ଗହ୍ୱରଟା ଦେଖି ଆନନ୍ଦରେ ମୋ ମନ ନାଚି ଉଠିଲା । ଏକ ବିରାଟ ଗୁମ୍ଫା । ମୋ ପରି ଆଠଟି ଲୋକ ତା ଭିତରେ ଆଶ୍ରୟ ନେବେ । ତରତରରେ ସେଇ ଖାତ ଭିତରେ ପଶି ଆଗଦଳ ଗୁଡ଼ିକ ସଜାଡ଼ି ଦେଲି । ଝୁଲୁଥିବା ବାଉଁଶଚେର ଗୁଡ଼ିକ ଏପରି ସଜାଡ଼ି ଦେଲି ଯେ ଉପରେ ଠିଆ ହୋଇ ଦଶ ଦଶଟା ସନ୍ଧାନୀ ଆଖି ଯେପରି ମୋର ଠେଉ ନପାଏ ।

ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍ ପରେ ।

ମୋ ମଥା ଉପର ମାଟିରେ ଆସି ଠିଆ ହେଲେ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ସୈନ୍ୟଦଳ । ମୋ ଭାଷା ଓ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ ଭାଷାରେ ଅନେକ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଥିଲା । ଏଣୁ ସେମାନଙ୍କର କଥା ବୁଝିବାରେ ମୋର କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନଥିଲା । କାନ ଡେରିଲି, ଜଣେ ଜଣକୁ କହୁଛି—ବେଟା ଯିବ କୁଆଡ଼େ ?

ମରିଥିଲେ ମୁର୍ଦ୍ଦାର ହୋଇଥିବ । ବଞ୍ଚିଥିଲେ ହାତ ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଥିବ । ଏତିକିବେଳେ ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ସେମାନେ ଆଉ ଆଗକୁ ଯିବାର ଲକ୍ଷଣ ଦେଖାଗଲା ନାହିଁ । ନିଜ ନିଜର ବର୍ଷାତିମାନ ଦେହରେ ପକାଇ ଆସନ ଜମେଇ ଦେଲେ । ମନେ ମନେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲି କାରଣ ଏଇ ବର୍ଷା ମୋପାଇଁ ମଙ୍ଗଳ ହୋଇଛି । ଯେଉଁ ଯୋତା ଚିହ୍ନ ଗୁଡ଼ିକ ମୋର ସାମାନ୍ୟ ଭୁଲ ପାଇଁ ଆସିବା ପଥରେ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଥିଲା ଏବେ ତାହା ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇଗଲା । ଘଣ୍ଟେ ସମୟ ଧରି ବର୍ଷା ଲାଗି ରହିଲା । ମୁଁ ସେଇ ଅତଡ଼ାର କୋରଡ଼ ଭିତରେ ଥାଇ ଶତର୍କରେ ସେମାନଙ୍କର କଥା ଶୁଣୁଥିଲି । ସେମାନେ ଯେ ପାଞ୍ଚ ଜଣରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଏକଥା ସେମାନଙ୍କର କୋଳାହଳରୁ ବେଶ୍ ଅନୁମାନ କରିପାରୁଥିଲି ମୁଁ । ଠିକ୍ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଜଣେ ଜଣକୁ କହୁଥିବାର ଶୁଣିଲି ।

ଚାଲ୍ ଫେରିଯିବା ?

ଯାଇଁ କ'ଣ କହିବା ।

ମରିଯାଇଛି ।

ମନ୍ଦ ନୁହେଁ । ହେଲେ ତୁ, ମୁଁ ଦୁଇଜଣ ହୋଇଥିଲେ ଚଳିଥାନ୍ତା । ମାତ୍ର ସେମାନେ ? ,

ସମସ୍ତେ ପ୍ରାୟ ଏକମତ ହେବେ ମୁଁ ମନେ କରୁଛି ।

କେଉଁ କଥା ? ତୃଷ୍ଣାପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟକ୍ତି ପଚାରି ବସିଲା । କଥାଟା ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ପ୍ରକଟ ହେଉଥିବାରୁ ମନେ ମନେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲି । ଘଡ଼ି ଦେଖିଲି ଗୁରୁଟା ଭରଣ । ଭୋର ଛ'ଟା ଭରଣରେ ମୁଁ ଏହି କୋରଡ଼ରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛି । ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦଶଘଣ୍ଟା । ଏଇ ଦଶଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ପୃଥିବୀରେ କେଉଁଠି କେତେକଥା ହୋଇଯିବଣି । ମାତ୍ର ମୁଁ ଏଇ ଅତଡ଼ ତଳେ ଶୋଇଛି ।

ଦଶମିନିଟ୍ ପରେ ।

ମୋ ଜୀବନ ଉପରେ ଆଉ ଗୋଟାଏ ଅଦିନିଆ ମେଘ ଭୀମବେଗରେ ମାଡ଼ି ଆସିଲା । ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରୁ ମତେ ଖୋଜି ଖୋଜି ଆସୁଥିବା ଦଳଟି ମୋ ନିକଟରେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଲେ । ଖୁବ୍ ଗୋଟାଏ ହାଲି ହୋଲି ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ପଶ୍ଚିମ ଦିଗର କମାଣ୍ଡର ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ । କିଛି ସନ୍ଧାନ ପାଇଲ ?

ନାଁ ।

ଲୋକଟା ଭୀଷଣ ଚତୁର ।

ହେଉ ଛ'ଟାରେ ତା ବିମାନ ଧ୍ୱଂସ ପାଇଛି । ତା ଆକାଶ-ଛତା ଯେଉଁଠାରୁ ଆମେ ସଂଗ୍ରହ କଲୁ ତା ବିମାନ ଧ୍ୱଂସ ପାଇବା ଠାରୁ ପ୍ରାୟ ଦେଢ଼ମାଇଲ ଦୂର ହେବ । ଏଇ ଦେଢ଼ମାଇଲ ବାଟ ଆମେ ଆସୁ ଆସୁ ସେ ଯେତେଦୂର ଯାଇପାରିଥିବ । ସେ ଯେଉଁ

ସ୍ଥାନରେ ପଡ଼ିଥିଲି, ଆମେ ଭଲଭାବରେ ଇନ୍‌କ୍ୱାର କରିବାରେ ଜଣାଯାଇଛି ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଏଇଦିଗକୁ ପଳାଇ ଆସିଛି । ଏଇ କେଇଟା ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟରେ ସେ କେଉଁଠାରେ ଓ କପରି ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଆତ୍ମ-ଗୋପନ କରିପାରିଲା, ଏଇଟାଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଆସିଥିବ । ଆମର ଅନୁମାନ ଗୋଟାଏ ଲୋକ ପ୍ରାଣପଣେ ଦୌଡ଼ିଲେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ମୁତାବକ ସେ ଏଇଠାରେଇ ପହଞ୍ଚି ପାରୁଛି ।

ତାହେଲେ କ'ଣ ସାର ଆପଣଙ୍କ ମତରେ ସେ ଏଇ ନିବିଡ଼ ବାଉଁଶବଣ ବା ପୁରାତନ ପୋଖରୀର ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛି ।

ପ୍ରାଣ ଗଲାବେଳେ ଏପରି କରିବା ଅସମ୍ଭବ କ'ଣ । ଅଫିସର କହିଲେ ।

ଶୁହୁଁ ଶୁହୁଁ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଗୁଳି ପୋଖରୀରେ ଥିବା ଉଚା-ଉଚା ବଣକୁ ଲକ୍ଷକରି ଫୁଟାଇଲେ ସେମାନେ ।

ମୋ ଦେହରୁ ରକ୍ତ ଶୁଖିଗଲା । ଏଥର ନିଶ୍ଚୟ ଧରା ପଡ଼ିଲି । ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ତୁମେଇ ମୋର ଭରସା । କାନେଇଲି ସେମାନେ ପ୍ରାୟ ଶେଳେଇ ହୋଇ ଗଲେଣି । ବୋଧହୁଏ ବଡ଼ ବଡ଼ ବାଉଁଶ ବୁଦା ଭିତରେ ମୋତେ ଖୋଜୁଛନ୍ତି । ଏଇ ଅବସରରେ ମୋ ଦେହରେ ଥିବା ସାମରିକ ପୋଷାକ ସବୁ ବାହାର କରି ପକେଇଲି । କେବଳ ଅଣ୍ଡରୱେୟାର୍ ଗଞ୍ଜି ଓ ଗୋଟିଏ ଛୁରୀ ଛଡ଼ା ଆଉ ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥ ଗାତ ଖୋଳି ପୋତି ପକାଇଲି । ମୋର ପରିଚୟ ପତ୍ର ଓ ଶତ୍ରୁକୁ ସାହାଯ୍ୟ କଲାପରି ସମସ୍ତ କାଗଜ ପତ୍ର ସବୁ ଲୋପ କରି

ଦେଲି । ପାଖରେ ପ୍ରଚୁର ଟଙ୍କପାଣି ଥିବା ହେତୁ ଏସବୁ କାମପାଇଁ ମୋତେ ଦଶମିନଟ୍ ବି ଲଗିଲା ନାହିଁ ।

ଅନ୍ଧକାର ଘନେଇ ଆସିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେମାନେ ପୁଣି ଏକାଠି ହେବାକୁ ଲଗିଲେ । ଠିକ୍ ମୋର ଉପରଭାଗରେ ତମ୍ବୁ ପଡ଼ିବାର ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲି । ହାତ ବୋମା, ଟାଇମ୍ ବୋମା, ବନ୍ଧୁକ ଓ ଗ୍ଟେଟ ବଡ଼ ମେସିନ୍ ଗନ୍ ଗୁଡ଼ିକୁ ଏକାଠି ରଖିଦେଇ, ଗୋଟେ ବଡ଼ ମନ୍ତ୍ରଣା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ମୁଁ ବାହାରକୁ ସାମାନ୍ୟ ମୁଣ୍ଡ ଝୁଙ୍କାଇ ଦେଖିଲି ଜଣେ ବିଶାଳକାୟ ବ୍ୟକ୍ତି କହୁଛି—

ତୁମେ ଛ'ଜଣ ଏଠାରେ ରୁହ । ଆଉ ଆମ୍ଭେମାନେ ଫେରି ଯାଉଛୁ । କାଲି ସକାଳୁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଜିନିଷମାନ ଧରି ଆମେ ପହଞ୍ଚିବୁ । ଖିଭମତ ଖୋଜା ଖୋଜି ଆରମ୍ଭ ନ କଲେ କୌଣସି ଫଳ ଫଳିଲା ପରି ମନେ ହେଉନି । ଆଉ ମନେରଖ ଲୋକଟା ବଡ଼ ଗୃଲାକ୍ ।

ଅଳ୍ପଟିକେ ସୁବିଧା ପାଇଲେ ଭୟଙ୍କର କାମ କରି ବସିବ । ଯେଉଁ କାମକୁ କି ସୁଧାରିବାକୁ ଆମକୁ ଅନେକ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ରଖେ ହରି ମାରେ କିଏ ।
ମାରେ ହରି ରଖେ କିଏ ।

କଥାଟା ଯେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସତ, ଏକଥା ମୁଁ ମର୍ମେ ମର୍ମେ ଅନୁଭବ କରିଛି ସେଦିନ । ରାତି ଆଠଟା ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅତଡ଼ାର ବାହାରକୁ ଆସି ଯାଇଥିଲି । ଦୀର୍ଘ କେତେଘଣ୍ଟା ଗୋଟେଠଣ୍ଟ ମାଡ଼ି ଶୋଇ ଥିବାରୁ ଠିଆ ହେବାରେ ଟିକେ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ

କରୁଥିଲି ଠିକ୍ ଏତିକି ବେଳେ ଉପରୁ ମୋ ପାଖରେ ଆସି ଆଠ-ଦଶଖଣ୍ଡ ପାଉଁରୁଟି ପଡ଼ିଲା । ଦେହରେ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଖେଳିଗଲା ମୋର । ପୁଣି ସେଇ ଗାତ ଭିତରେ ମୁହଁମାଡ଼ି ଶୋଇ ପଡ଼ିଲି । ମାତ୍ର ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି' ଶାଳା ଯେତିକି ପଟ୍ଟରୁଟି ସବୁ ମତେ ଦେଇଛୁ ।

ଆବେ ଫୋପାଡ଼ ସବୁ । ମୋ ପାଖରେ ଯାହାଅଛି ଦୁଇଜଣ କ'ଣ ଛ'ଜଣଙ୍କର ବି ଚଳିଯିବ । ରୁଟି ଫୋପାଡ଼ୁଥିବା ଲୋକକୁ ଆଉ ଜଣେ କହୁଛି ।

ଭୋକରେ ପେଟ ଆଁଟୁପାଁଟୁ ହେଉଥିଲା । ହାତ ବଢ଼ାଇ ବନ୍ଧ ଉପରୁ ଦୁଇଖଣ୍ଡି ରୁଟି ଉଠାଇ ଆଣିଲି । କାନ ଶୁଣିଛି ପଟ୍ଟରୁଟି । ଅଖାଦ୍ୟ ସେତେବେଳର ଜଠର ଜ୍ୱାଳା, ଏ ସବୁ କଥାକୁ ପୂରାପୂରି ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କଲା । ରୁଟିତକ ଖାଇ ଦଳ ଆଡ଼େଇ ଦଳପାଣିରୁ ପେଟେ ପିଇଲି ।

ରାତି ଦୁଇଟା

ଧୀରେ ଧୀରେ ଅଡ଼ର ଉପରକୁ ଉଠିଲି । ଦେଖିଲି ସେମାନଙ୍କର ତମ୍ବୁଟି ଅତି ଛୋଟ । ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଲଣ୍ଠନ ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି ହୋଇ ଜଳୁଛି । ଦୁଆର ମୁହଁ ସାମ୍ନାକୁ ଛ'ଟି ବନ୍ଧୁକର ନଳି ଦେଖାଇ ପୂରା ସାମରିକ କାଇଦାରେ ଶୋଇଛନ୍ତି ସେମାନେ । କ୍ୟାମ୍ପର ଗୋଟିଏ କଡ଼କୁ କେତେକ ହାତବୋମା ଓ ଟାଇମ୍ ବୋମା ରହିଛି । ତମ୍ବୁ ଧାରରେ ଶୋଇରହି କାନ ଡେରିଲି । ସେମାନଙ୍କର ନିଶ୍ୱାସରୁ ଭଲଭାବରେ ଜାଣିନେଲି ଯେ, ସେମାନେ କଦାପି ଜାଗ୍ରତ ନୁହନ୍ତି । ସାମରିକ ବିଭାଗର କର୍ମଚାରୀ ହୋଇ ସାମାନ୍ୟ ସୈନ୍ୟ

ପରିବାର ପରି ଆଚରଣ । ମନେ ମନେ ଖୁସି ହେଲ । ଯେଉଁ ଦେଶରେ ଏହିପରି ଦାୟିତ୍ୱଶୂନ୍ୟ ସୈନ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ସେ ଦେଶର ଧ୍ୱଂସାତ୍ମକ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଡାକରା ଦେବା ବୋକାମୀ ଛଡ଼ା ଆଉ କ'ଣ ହୋଇପାରେ ? ଅତି ସତର୍କତାର ସହିତ ତମ୍ବୁ ଭିତରେ ହାତ ପୂରାଇଲ ।

ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ବୋମା ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପରେ ଗୋଟିଏ ଟାଇମ୍ ବୋମାରେ ହାତ ପଡ଼ିଲ । ଧୀରେ ଧୀରେ ସ୍କ୍ରୁ ମୋଡ଼ି ସମୟଟାକୁ ସ୍ଥିର କଲ । ଘଡ଼ି ଦେଖିଲ ଦୁଇଟା ପନ୍ଦର । ଆଉ ପଇଁତ୍ରିଶ ମିନିଟ୍‌ରେ ଏହା ବିସ୍ଫୋରଣ ହେବ । ଏହି ପଇଁତ୍ରିଶ ମିନିଟ୍‌ରେ ନିଜର ନିରାପତ୍ତା ଠିକ୍ କରିବାକୁ ହେବ ଭାବି ଆଗକୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ିଲ ।

ଦୁଇ

ମେଦିନର ରାତି ପାହି, ଆଉ ଗୋଟିଏ ସନ୍ଧ୍ୟା ମୋତେ ଯେଉଁଠି ହେଲା, ତାହା ଥିଲା ଗୋଟିଏ ସହରର ଉପକଣ୍ଠ । କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଡାଲି ଚାଉଳ ଦୋକାନ । ଦଶ ବାରଟି ମିଠା ଦୋକାନ । ଆଠ ଦଶଟି ଷ୍ଟେସନାରୀ ଦୋକାନ । କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଭଙ୍ଗାରୁଜା ଖପରଘର ପରେ ଦୁଇଟି ସେଲୁନ୍ ଓ ଛ'ସାତଟି ଲଣ୍ଡ୍ରି । ଏହି ଲଣ୍ଡ୍ରି ପାଖରେ ରାଜପଥ ତାହାଙ୍କୁ ମୋଡ଼ି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ସେପଟରେ ଆଉ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ବଡ଼ ବଡ଼ ଦୋକାନ । ଅନୁମାନ କଲି ସହରଟିର ଅବସ୍ଥିତି ସେଇଦିଗକୁ ମାଡ଼ିଯାଇଛି । ସେଠାକୁ

ଯାଇ ଦେଖିବାର ସାହସ ମୋର ନଥିଲା । ରାସ୍ତାର ଇଲେକ୍‌ଟ୍ରିକ୍ ବତି ଗୁଡ଼ିକ ନିଷ୍ପ୍ରଭ ଥିଲେ ମଧ ଲୋକଗହଳ ବଢ଼ୁଥାଏ । ଦେହର ପୋଷାକକୁ ଦେଖିନେବା ମାତ୍ରେ ଆତଙ୍କରେ ଥରି ଉଠିଲି । ସାମାନ୍ୟ ଗଞ୍ଜି ଅଣ୍ଡରଓ୍ୱାର୍ ସାମରିକ ଦେହକୁ ଲୁଚାଇବାକୁ ଅକ୍ଷମ । ଏଇ ପୋଷାକ ଦେହରେ ରହିଲେ, ଲୋକ ଲୋଚନକୁ ଯେତେ ଭୟ ନୁହେଁ, ସେତେ ଭୟ ସେଠାକାର ହିଂସ୍ର କୁକୁରମାନଙ୍କୁ । ଭୋକରେ ପେଟ ଜଳୁଛି । ସେଇ ଚବିଶ ଘଣ୍ଟା ଦଳପାଣି ଛଡ଼ା ଏ ଯାଏ, ଆଉକିଛି ଖାଇବାତ ଦୂରର କଥା ପାଣି ମନ୍ଦେ ପିଇବାକୁ ମିଳିନି ମୋତେ । ବହୁତ ଭାବି ଭାବି ସ୍ଥିର କଲି । ସ୍ୱେଚ୍ଛ ଦେଶରେ ଲୁଚି ରହିବାକୁ ହେଲେ, ସେମାନଙ୍କର ପୋଷାକ ପରି ଆଗ ଗୋଟିଏ ପୋଷାକ ଦରକାର । ଆଉ ପେଟ ନାଁ ଭିକ୍ଷା କରେ ବା ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା ଖଞ୍ଜିଥିବେ । ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ ଥିବା ନଳ ଖୋଲି ମୁହଁ ହାତ ଧୋଇ ପେଟେ ପାଣି ପିଇ ନେଲି । ଯୁଦ୍ଧ ସମୟ ହେତୁ ସହରଟି ନିଷ୍ପ୍ରଭ ଥିଲା । ଅଧା ଆଲୁଅ ଅଧା ଅନ୍ଧାର ଥିବା ଗୋଟିଏ ଗଳିରେ ଯାଉଁ ଯାଉଁ ପହଞ୍ଚିଲି ଲଣ୍ଡ୍ରି ପାଖରେ । ଲଣ୍ଡ୍ରିଟି ଥିଲା ଗୋଟିଏ କାଠକେବିନ୍ । ଆଗରେ ଦୁଇଟା ମସ୍ତ ମସ୍ତ କୋଇଲା ଭାଟି । ତାରି ଧାରକୁ ଲଗି ପାଉଁଶ ଗଦା । ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଭଙ୍ଗା କାଚଲଗା ଆଲମିରା । ଚାରୋଟି ବାକ୍ସ ସଜାହୋଇ ତା ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଚତୁଷ୍କୋଣ ପଟା ଥୁଆ ହୋଇଛି । ଉପରେ କେତେକ ଅଯତ୍ନ ପ୍ୟାଣ୍ଟ ଶାର୍ଟ ଓ ଲୁଗା, ଲୁଙ୍ଗି । ଅବଶ୍ୟ ଏଗୁଡ଼ିକ ଶୁଭ୍ର । ତଳେ ବଡ଼ ବଡ଼ କରି ଅକରି ଲୁଗା ଗଣ୍ଡି । କେତେକ ଇସ୍ତ୍ରୀକରା ପ୍ୟାଣ୍ଟ ସାର୍ଟର ଥାକ । ଛିନ୍ନଛନ୍ନ ଅବସ୍ଥାରେ ଦୁଇଚାରିଟା ଆଇରନ ପଡ଼ିଛି । କେଉଁଟିବା ମୁହଁମାଡ଼ି, କେଉଁଟିବା ଟେକିହୋଇ ଧୋବା ଗୋଟିଏ ଚାରିଗୋଡ଼ିଆ ଉପରେ ବସି ହୁକ୍କା ଟାଣିବାରେ

ଲାଗିଛି । ଧୋବଣୀଟି କୋଡ଼ରେ ଛୁଆ । ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବୟସରୁ ଅନୁମାନ କଲି ପ୍ରଥମ ଶିଶୁ । ନବଜାତ ମୁହଁରେ ମାତୃତ୍ୱର ଝରଣା ଦେଇ ସନ୍ଧ୍ୟା ସାତଟାରେ ମଧ୍ୟ ମା' ବସି ଘୁମାଉଛି ।

ମୁଁ ଯେତିକି ଆଗକୁ ଯାଉଥିଲି ସେତିକି ମୋ ଦେହ ଥରି ଉଠୁଥିଲା । ସମୟ ଥିଲା ଏଇ ଦେହର ସୁସ୍ଥସବଳ ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖେ କେତେ ପାର୍ଥନା କରୁଥିଲି । ଆଜି ପୁଣି ସମୟ ଆସିଲା ଏଇରୂପର ଅବସାନ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ପାଖରେ ପାର୍ଥନା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଲଣ୍ଡ୍ରିର ଚଟ୍ଟପଟ ଦେଇ, ଅତି ସନ୍ତର୍ପଣରେ ଭିତରକୁ ହାତ ଗଳାଇଲି । ଭାଗ୍ୟର କଥା ଅତି ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଲୁଙ୍ଗି, ଗୋଟିଏ ସାର୍ଟ, ମୋ ଆୟତକୁ ଆସିଗଲା । ଲୋଭରେ ଆଉଥରେ ଦୂରେଇ କରି ହାତମାଇଲି । ଗୋଟିଏ ଛୋଟ କାଠ ବାକ୍ସ । ବେଶ୍ ଓଜନ ମଧ୍ୟ । ସେତିକି ଧରି ମନ ଖୁସିରେ ଦଉଡ଼ିଲି ଆଗକୁ । ପଛକୁ ଚାହିଁବାର ବେଳ ନଥିଲା । ଯୁଆଡ଼େ ବେଶି ଅନ୍ଧାର ସେଇ ଆଡ଼େଇ ମୋର ନିରାପତ୍ତାର ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ଥାନ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୟାରୁ ମୋତେ ବେଶି ଦୂର ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ଆଗ ରାସ୍ତାରେ ଗୋଟିଏ ଝଙ୍କାଳିଆ ବରଗଛ । ବୁଲା ବ୍ୟବସାୟୀ ଇରାନି ମାନଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ଆଡ୍ଡା ସ୍ଥଳ ।

ଛୋଟ ଛୋଟ ଅଖାଟଣା ତମ୍ବୁ ଆଗରେ ରାତିରନ୍ଧା ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଛି । କେହି କେହି ନିଶାଖାଇ ଚିଲ୍ଲାଉଛନ୍ତି । କେଉଁଠିବା ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରେ ତୁମୁଳ ଝଗଡ଼ା ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଝଗଡ଼ାର ଅଳ୍ପ କିଛି ଦୂରରେ ଠିଆ ହୋଇ ମୁଁ ମୋର କାମ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲି । ଲୁଙ୍ଗି ସାର୍ଟ ପିନ୍ଧି, ବାକ୍ସଟି

ଗୋଲଠାମାରି ଭାଙ୍ଗି ଦେଲି । ବଡ଼ ଆନନ୍ଦର କଥା ଯେ ଶତ୍ରୁ ଦେଶର ସ୍ୱଳ୍ପ ମୁଦ୍ରା ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ ହାତମୁଠାରେ । ଅବଶ୍ୟ ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନରେ କେତେ ଦିନର ଖାଦ୍ୟ ପେୟ ଯୋଗାଡ଼ କରିପାରିବା ଭଳି ଶକ୍ତି ମୋର ଆସିଗଲା । ସେତକ ପକେଟରେ ରଖି ପହଞ୍ଚିଲି ଝିଅଗଡ଼ା ପାଖରେ ।

ଝିଅ ହୋଇ ଯାହା ଶୁଣିଲି ତାହା ମୋ ଭାଷାରେ ଏହିପରି ହେବ । ପୁରୁଷ ଅଭିଯୋଗ କରୁଛି । 'ମୋତେ ବାହାରେ ବସାଇ ସେଇ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ଯେ ଜୋତା ପାଲିସ୍ ପାଇଁ ପଶିଲୁ, ଏତେଡେରି ହେଲା କାହିଁକି । ତରୁଣୀଟିର ବୟସ ବାଇଶି ପାଖା ପାଖି । ଇରାନି କନ୍ୟା, ଦେହର ରଙ୍ଗରେ ରକ୍ତ ଗୋଲାପ ଉକୁଟୁଛି । ଚ଼ରିଲା ଚ଼ରିଲା ଗଣ୍ଡରେ ଶତ ଶତଦଳର ଲାଳିତ୍ୟ । ବଳିଷ୍ଠ ବୁକୁ । ଆଖିରେ ସହସ୍ର ଉନ୍ମାଦର ଝଲକ । ପ୍ରଶସ୍ତ ପିଠି ଉପରେ, ତମ୍ବାଳିଆ ରୁକ୍ଷ କେଶର ଗୋଟିଏ ଅଡ଼େଇ ହାତିଆ ବେଣୀ । ସ୍ୱାମୀର ପ୍ରଶ୍ନରେ ଅଣୁମାତ୍ର ଭୟଭୀତ ନ ହୋଇ କହିଲା ସେ ।

ମରଦ ପଣିଆଁ ଦେଖାଉଛୁ, ଆଜିର ରୋଜଗାର କେତେ ଦେଇଥେଇଲୁ ?

ଆମେ ମାଇପି ଲୋକ, କାହାରିକୁ ଧୋକ୍କାଦେଇ ପଇସା ଆଣିବା ପସନ୍ଦ କରୁନାହିଁ ।

ହସେଇ ଖେଳେଇ ଦୁଇ ପଇସା ଆଣିଲେ...... ।

ଏତେ ଦୁଃଖରେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ହସି ଉଠିଲି । ଏଇ ତରୁଣୀ ନାରୀର ବୁଦ୍ଧି ତାରିଫ୍ କରିବାକୁ ମୋର ସମୟ ନଥିଲା । କ୍ଷଣିକ

ଅନାନ୍ଦରେ ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ଧାରୁଆ ଜଳଖିଆ ଦୋକାନରେ ପାଦଦେଲି ।

ଫରମାଯ୍ସି ଏ ସାର୍ ।

ଗରମା ଗରମ ପକୁଡ଼ି, ଅଣ୍ଡା, ମାଂସ ଚପ୍ ।

ବୟଟି ନମ୍ର କଣ୍ଠରେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

କି ମାଂସ—ଗଳା ଝଙ୍କାର ପଚାରିଲି ।

ସାର୍ ମୁର୍ଗୀ ।

ସହଜାତ ଗମ୍ଭୀର ହୁଁ ଟିଏ ମାରି ଆସ୍ଥାନ ଜମେଇ ଦେଲି ।

ଦୈନନ୍ଦିନ ଖାଇସାରି କଫି ପାନ କରିବା ଅଭ୍ୟାସ ମୋର ବାଲ୍ୟାଗତ ଏଣୁ ଖାଇସାରି ମୁଁହ ହାତ ଧୋଇ କଫିର ବରାଦଦେଲି । ବୟ ବିଲ୍ ଥୋଇ ଦେଇ ଗଲା ପାଞ୍ଚଟଙ୍କା ବାରଅଣା । ଏହି ବିଲ୍ ଦେବାପାଇଁ ମ୍ୟାନେଜର ସାମନାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ମୋର ସାହସ ନଥିଲା । ଧରା ପଡ଼ିଯିବା ଭୟରେ ଗୋଡ଼ ହାତ ଥରୁଥାଏ । ଥରେ ଦୁଇଥର ଯେ ଚେଷ୍ଟା ନକଲି ସେପରି ନୁହଁ । ମାତ୍ର ସବୁ ବିଫଳ ହେଲା । ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ବୟ ହାତରେ ପାଞ୍ଚ ଟଙ୍କା ବାରଅଣା ପଠାଇ ଦେଇ ଏକମୁହାଁ ହୋଇ ରାଜପଥକୁ ପଳାଇ ଆସିଲି ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ରାତ୍ରୀ ଘନେଇ ଆସିଲା । ପରିସ୍ତ୍ରା କରିବା ଭାବଭଙ୍ଗିକରି ରାସ୍ତା ଧାରରେ ଥିବା ପାଚେରି କଡ଼କୁ ବସି ଅଙ୍କୋରୁ ଘଡ଼ି କାଢ଼ିଲି । ରାତ୍ରି ଦଶଟା । ଆଖିରେ ଆଖିଏ ଲୁହଥିଲେବି ଜୀବନର ମାୟାକୁ ସେ ବଳେଇ ପାରୁ ନଥିଲା ।

କୁଆଡ଼େ ଯିବ, କ'ଣ, କରିବ ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନ ଦୁଇଟା ସବୁବେଳେ ହୃଦୟକୁ ଘାଣ୍ଟି ପକଉ ଥାଏ । ଆଗକୁ ଚାହିଁଲି । ରାସ୍ତାଟି ପ୍ରାୟ ଜନ ଶୂନ୍ୟ । କାଁ, ଭାଁ, ଗୋଟିଏ ଯୋଡ଼ିଏ ଲୋକ ଯିବା ଆସିବା କରୁଥା'ନ୍ତି । ପାଖ ଖପରେଲି ଘର ଝରକାର କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକରେ ଯେତିକି ଦିଶୁଥାଏ, ଏଇ ଅପରିଷ୍କାର ଗଳିଟି ଯେ ଅବାଞ୍ଛିତ ସ୍ଥାନ ଏଥିରେ ମୋର ସନ୍ଦେହ ରହିଲା ନାହିଁ । କିମ୍ଭୂତ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲି । ଆଗକୁ ଯିବି ନା ପଛକୁ ଯିବି ଭାବୁଛି, ହଠାତ୍ ଗୋଟିଏ ନାରୀକଣ୍ଠର ଆଭାସ ପାଇଲି ।

ଭିତରକୁ ଆସନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା । ଦରଜା ଖୋଲା ଅଛି ଯେ ? ଝରକା ପାଖରେ ତରୁଣୀଟି ଠିଆ ହୋଇ ମୋତେ ସମ୍ବୋଧନ କରୁଛି । ଚମକ ପଡ଼ି ନଥିଲି ମୁଁ । କାରଣ ଏଇ ଗଳିଟା ଯେ ଏଇପରି ଅଭିଶପ୍ତ ଏ ଧାରଣା ମୋର ଅନେକ ଆଗରୁ ହୋଇଥିଲା । ଛେପ ଢୋକିଲି । ଯିବି ନା ନଯିବି ଭାବନା ହୃଦୟକୁ ଆଲୋଡ଼ନ କରୁଥାଏ । ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ପ୍ରମୋଦ । ପୁରୁଷ ହୃଦୟର ପ୍ରେମ ଯମୁନା । ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ପ୍ରାଣ । ପଞ୍ଚେନ୍ଦ୍ରିୟର ଆଧାର ।

ଜଣେ ନୟନ । ଜଣେ ବସ୍ତୁ ।

ଗୋଟିଏ ଜିହ୍ୱା । ଅନ୍ୟଟି ଲାଳସା ।

ଶେଷରେ ଲାଳସାଇ ଜିତିଲା । ମୁହଁ ଉଠାଇ ପୁଣି ଥରେ ଚାହିଁଲି । ଝରକାର ରେଲିଂ ଧରି ଏବେ ମଧ୍ୟ ଠିଆ ହୋଇଛି ତରୁଣୀ । ଶପା ସାଲୁଆର ଭିତରେ ଯେମିତି, ଶୋଭନୀୟ ସେମିତି ଲୋଭନୀୟ ହୋଇଛି ତନୁଶ୍ରୀ । କଟିଦେଶରୁ ନର୍ତ୍ତନର ତାଳେ ତାଳେ ଯୌନ ନିମନ୍ତ୍ରଣର ପ୍ରଭାବ । ନାଟଶ୍ରୀ ସୁଲଭ ହସ । ଅବିବାହିତ

ମରୁ ହୃଦୟକୁ ମୋର ବଶ କରିଦେଲା । କ୍ଷଣକ ଆଗରୁ ଯେଉଁ ଜୀବନ ପ୍ରତି ମୋର ଏତେ ମାୟା ମମତା ଥିଲା, ସେଇ ଜୀବନ, ପତଙ୍ଗପରି ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲା ନିଆଁକୁ ।

ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଆଳାପରୁ ଜାଣି ନେଲି, ବ୍ୟବସାୟୀ ହିସାବରେ ତାର ସ୍ଥାନ ଅତି ଉଚ୍ଚରେ । ବଡ଼ ବଡ଼ ଅଫିସର-ମାନଙ୍କଠାରୁ ଆରମ୍ଭକରି, ପ୍ରତିପତ୍ତିଶାଳୀ ନାଗରିକମାନଙ୍କର ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ । ଫତିମା ନା । ଘରର ଚାରିଆଡ଼େ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇଲି । ରଙ୍ଗାଳୟର ସମସ୍ତ ସାଜ ସଜା ରୂପବନ୍ତପରି ମନେହେଲା । ଚିତ୍ର ତାରକାମାନଙ୍କର ଲଗ୍ନମୂର୍ତ୍ତି । ଅସଲଗ୍ନ ଯୌନ ନର୍ତ୍ତକ ନର୍ତ୍ତକୀ-ମାନଙ୍କର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସମୟର ଭାବଭଙ୍ଗୀ । ଚେୟାର, ଟେବୁଲ, ଶୋଫା, ଆରାମଚେୟାର, ଆଲମିରା, ଡ୍ରେସିଂଟେବଲ, ମର୍ଫି ରେଡ଼ିଓ, କ୍ୟାମେରା ଓ କାଚ ଆଲମିରା ଭିତରେ ବିଭିନ୍ନ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ପୋଷାକ ସବୁ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ସଜ୍ଜିତ ହୋଇଛି । ସାମନା ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଚକ୍‌ଲେଟ୍‌ରଙ୍ଗର ଡନ୍‌ଲପ ଗଦି, ତା'ଉପରେ କାରୁକାର୍ଯ୍ୟ ଭରା ଦାମି ଚଦର ଓ ଦୁଇଗୋଟା ମାଣ୍ଡି ।

ଅଜ ଶୁକ୍ରବାର, ମାନ୍ଦାବଜାର ଏଣୁ ଆଜକାର ରିଜର୍ଭ ପଚିଶ ଟଙ୍କା ।

ମୁହଁରେ ବ୍ୟବସାୟୀର ହସ ଫୁଟାଇ ଫତିମା କହିଲା ।

ଓଜର ଆପତ୍ତି ନକରି ଟଙ୍କା ଗଣି ବସିଲି । ଏକ୍, ଦୁଇ, ତିନି, ଚାରି କରି ପଚିଶ ଟଙ୍କା ଗଣି ଦେଲା ପରେ, ଆଉ ମୋ ପାଖରେ ଯମା ତିନିଟଙ୍କା ବାରଅଣା ରହିଲା । ଫତିମା ଟଙ୍କା

ଗଣି ବସିଲୁ, ମୁଁ ମନେ ମନେ ଭାବିଲି ବିଚରା ଧୋବା ? କେତେ କଷ୍ଟାର୍ଜିତ ଧନ ତାର, ଶେଷକୁ ବାରବଲାସିନୀ ଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲା । ହତଭାଗ୍ୟକୁ ଏଇ ଅଣଷଠି ଟଙ୍କା ଆଠଅଣା ସଂଚୟ କରିବାକୁ କେତେମାସ ଲାଗିଥିବ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜଣା । ମୋ ପଛରେ ଆଲମିରା ଖୋଲିବାର ଶବ୍ଦ ହେଲା । ମୁହଁ ଫେରାଇ ଦେଖିଲି ଫତିମା ନଇଁପଡ଼ି ତା ଖୋଲୁଛି । ମୋଠାରୁ ଆଦାୟ କରିଥିବା ଧନ ଯତ୍ନରେ ରଖି ଫେରିଆସି ମୋ ପଛ ଚେୟାରକୁ ଲାଗି ଠିଆ ହେଲା । ଶିତ୍କାର ଖେଳିଗଲା ମୋ ଦେହରେ । ଅଶାନ୍ତ ହୃଦୟକୁ ଶାନ୍ତ ଦେବାପାଇଁ ଆଶ୍ରୟ ଲୋଡ଼ିଲି । ଆନନ୍ଦର ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇ ମୋ ମୁହଁ ପାଖକୁ ନଇଁ ଆସୁଥିଲା— ଆଉ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ମୁହଁ । ଦୁଷ୍ଟାମୀର ହସ ହସି ପଚାରିଲା ସେ । ଆପଣ ଏଇ ସରମଙ୍ଗା ସହରର ବାସିନ୍ଦା ?

ସରମଙ୍ଗା ।

ଭୟରେ ଦେହ ମୋ ଅଥର୍ବ ହେଲାପରି ବୋଧହେଲା ।

ଫତିମାର ଅଧ୍ୟୁଷିତ ତନୁରୁ ମୋ ତନୁ ଛୁଏଁ ଛୁଏଁ ଶିଥିଳ ହୋଇ ଗଲା । ମୁଁ ଯେ ନିଜର ନିରାପତ୍ତା ଭୁଲି କୁହୁଡ଼ି ପହଁରୁଛି ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ନିଜେ ଧିକାରି ବସିଲି ।

ସରମଙ୍ଗା ।

ଶତ୍ରୁର ବିଶ୍ୱାସ ବୃହତ୍ତମ ସାମରିକ ଘାଟି ।

ତୋପ, କମାଣ, ରକେଟ, ଖେପଣାସ୍ତ୍ର, ଓ ସ୍ୱୟଂ ଚାଳିତ ଟ୍ୟାଙ୍କ୍, ପରମାଣୁ ଶକ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ଜାହାଜମାନ ଆଧୁନିକ ଧରଣରେ

ସଜ୍ଜିତ ହୋଇ ଆଦେଶ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛନ୍ତି ଏଠାରେ । ଆଲୋଚନା ସଭାରେ ଭାଗ ନେଲାବେଳେ ଆମ ଅଫିସରଙ୍କ ମୁହଁରୁ କେତେଥର ଏଇ ପ୍ରଧାନ ଘାଟି ସରମଙ୍ଗା ନାଁ ମୁଁ ଶୁଣିଛି । ଭଲରେ ଭଲରେ ଫେରିଥିଲେ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଆକ୍ରମଣ ଯେ, ମୋରିଦ୍ୱାରା ଏଠି ହୋଇଥା'ନ୍ତା ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହ । ଯାହାକୁ ଧ୍ୱନେ ସାମରିକ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି, ବେପରୁଆ ଭାବରେ ଆକାଶମାର୍ଗରୁ ଧ୍ୱଂସ କରିଥା'ନ୍ତି । ଅବସ୍ଥା ଚକ୍ରରେପଡ଼ି ତା' ଉପରେ ଆଜ ମୁଁ ଅତି ନଗଣ୍ୟ ଗ୍ରେର ପୋଷାକରେ ଲୁଚି ବୁଲୁଛି ।

ଝାଇଛନ୍ତି ।

ହଁ ।

ତେବେ ସାମାନ୍ୟ ଟିକେ କଫି ତିଆରି କରି ଆଣୁଛି ।

ଉତ୍ତରକୁ ଅପେକ୍ଷା ନକରି ଫାତିମା ଚାଲି ରନ୍ଧା ଘରକୁ । ନିରାପତ୍ତା ସପରି ବହ୍ନିଜ୍ୱାଳା ମୋର ଦେହ ମନକୁ ଅସ୍ଥିର କରି ଦେଉଥାଏ । ସାମାନ୍ୟ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହୋଇ ଟେବୁଲ ଉପରୁ ଖବର କାଗଜଟା ଟାଣି ଆଣିଲି । ମନ ଭୁଲେଇବାକୁ ଆଖି ପକେଇଲି ତା' ଉପରେ । ସାମନା ପୃଷ୍ଠାରେ ଯାହା ଦେଖିଲି ଦେହ ମୋର ଜଡ଼ ହୋଇଗଲା ।

ବଡ଼ ବଡ଼ ହେଡ୍‌ଲାଇନ୍‌ରେ ସଦ୍ୟ ଖବର ।

ଜଳ, ସ୍ଥଳ, ଆକାଶ ବାହିନୀରେ ଆମ ସୈନ୍ୟ ଆଗେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଗତ କାଲି ଶତ୍ରୁ ପକ୍ଷରୁ ନାମପୁର ସାମରିକ ଘାଟି

ଉପରେ ବୋମା ମାଡ଼ କରି ପଳାଉଥିବା ବିମାନଟି ଆମ ପକ୍ଷରୁ ଗୁଳି କରି ଖସାଇ ଦିଆଯାଇଛି ।

ବୈମାନିକ ଆକାଶଛତା ସାହାଯ୍ୟରେ, ଚପ୍‌ଟୋଲ୍ ଶସ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବତରଣ କରି ପଳାୟନ କରିଛି । ବିସ୍ତୃତ ଅନୁସନ୍ଧାନରୁ ଜଣା ଯାଇଛି ଯେ, ଚପ୍‌ଟୋଲ୍‌ର ଦକ୍ଷିଣକୁ ଏକମାଇଲ ଦୂରରେଥିବା ପୁରାତନ ବନ୍ଧ ପୋଖରି ଓ ବାଉଁଶ ବଣରେ ସେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିଲା । ପାଗ ଅନୁକୂଳ ନଥିବାରୁ ଆମକୁ ଖୋଜା ଖୋଜିରେ ବିଶେଷ ବାଧା ପଡ଼ିଥିଲା । ସାମାନ୍ୟ ଅସାବଧାନତା ହେତୁ ଦୁ'ଜଣ ଅନୁସନ୍ଧାନକାରୀଙ୍କୁ ରାତିଦୁଇଟାରେ ତମ୍ବୁ ଭିତରେ ଟାଇମ୍‌ବୋମା ଦ୍ୱାରା ହତ୍ୟାକରି ଦକ୍ଷିଣକୁ ପଳାୟନ କରିଛି । ଆଜି ଦେଶବାସୀଙ୍କୁ ସରକାର ସାବଧାନ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏହି ଧୂର୍ତ୍ତ ପଳାତକକୁ ଧରାଇ ଦେବାକୁ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ଟଙ୍କା ପୁରସ୍କାର ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି ।

ଫତିମା ଟ୍ରେରେ କଫି ଧରି ଆସିଗଲା । ଖବର କାଗଜ ରଖି କଫି ପିଆ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲି । ହୃଦୟର ଲୁହ ଲହରୀ କୋହ ଚାପି ମନେ ମନେ ସଂକଳ୍ପ କଲି, ରାତି ପାହିଲେ ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ବର୍ତ୍ତମାନ୍ ଦୁଇ ଦିନର ରାତି ଅନିଦ୍ରା କଟାଇବାକୁ ଏହି ବିଷ ପଲଙ୍କରେ ମୋର ଆଶ୍ରୟ ସ୍ଥଳ ।

ତିନି

ଲଳିତା, କାମୋଦୀ ।

ଏହା କୌଣସି ଓଡ଼ିଆ ଛନ୍ଦରେ ରାଗ ରାଗେଣି ନୁହଁ । ଏମାନେ ହେଲେ ଗୋଟିଏ ମା'ର ତଳ ଉପର ଦୁଇଟି କନ୍ୟା ।

ଲଳିତା ବୟସରେ ବଡ଼, ନାତିଦୀର୍ଘ ଦେହ, ଦୁଧ ଅଳତା ମିଶ୍ରିତ ତେଜ ତେଜକା ତନୁ । ପୋଟଳ ଚିରା ସାଧା ଆଖି । ଧୀର, ସ୍ଥିର, ଶାନ୍ତ ମୈତ୍ରୀର ଗୋଟିଏ ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରତିମା ।

କାମୋଦୀ ।

ବୟସରେ ସାନ ହେଲେବି ମା ଡାକ ଶୁଣିଲାଣି । ଶାମାଙ୍ଗୀ କ୍ଷୀଣଦେହା, ଲୋହିତ ବର୍ଣ୍ଣ ଆଖି । ଗପୁଡ଼ି, ପରଶ୍ରୀକାତରତା, ବିଗତ ଯୌବନା, ରୁକ୍ଷ ମନା ।

କୋହିନା ସହରରେ ଥିବା ତିନିତଳ ପ୍ରାସାଦରେ ସେଦିନ ସାମ୍ନାସାମ୍ନି ଆର୍ମଚେୟାର ପକାଇ ବସିଥିଲେ ଭଉଣୀ ଦୁଇଟି । କାମୋଦୀର ରୁକ୍ଷ ମୁହଁରୁ ଜଣାଯାଉଥିଲା ସେ ଯେପରି ଆଜି ତା' ଅପାର କୌଣସି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ନାରାଜ । ଠିକ୍ ଆରପଟ ଚେୟାରରେ ବସିଥିବା ଶାନ୍ତ ସୌମ୍ୟ ଲଳିତାର ମୁହଁ କହୁଥିଲା ସେ ଯେପରି ଏଇ କୁଟିଳ ସମାର୍ଣ୍ଣୀ କାମୋଦୀର ସମସ୍ତ କଥାକୁ ହେୟଜ୍ଞାନ କରୁଛି ।

ଅପା ?

ଉଁ—

ତୁ ଗୋଟେ କ'ଣ ଠାକୁର ଆଣିଛୁ ?

ଅଣିଚ୍ଛୁ ।

ହସେଇଲୁ ଅପା ।

ଅନୁଆର ସାହେବର ପତ୍ନୀ କରୁଛୁ ଠାକୁର ପୂଜା । ବେପରୱା ହସରେ ଘର କମ୍ପାଇ ଦେଲ୍ କାମୋଧା ।

ସାହେବ ଜାଣିଲେଣି ନା ଲୁଚେଇ ଲୁଚେଇ ପୂଜା କରୁଚମ ?

ଚାଲନ ଅପା ଦେଖିବା ତୋ ଠାକୁର ।

ତୋପରି ପାପୀକୁ—

ସେ ଘରେ ପୂରଇବୁ ନାହିଁ । ଏଇଆ କହୁଛୁତ ।

ଯେମିତି ହସି ହସି ନାଟକୀୟ ଭଙ୍ଗୀରେ କଥା ଛଡ଼ାଇ କହିଲ୍ କାମୋଧା । ଏତେ ହସନା କାମୀ । ଦୁନଆର ଗତ ବଡ଼ ବଚନ । ଏଇ ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ ଯେତେ ହସିଲୁଣି, ମୁଁ ଭାବୁଛି ଯାର ମୂଲ୍ୟ ଦେବାକୁ ଯାଇ ତୁ ବୋଧେ କାନ୍ଦିବୁ । ଇବ୍ରାହିମ୍ ସାହେବଙ୍କ ବୟସ ସଙ୍ଗେ, ମୋ ବୟସ ତୁଳନାକରି ତୁ ଯେ ଚତ୍ତ ପତ୍ନୀର ଆଖ୍ୟା ଦେଇ ପାରୁଛୁ ଏଇଟାଇ ତୋ ଜଘନ୍ୟ ବିବେକର ମାନଦଣ୍ଡ । ସାମାଜିକ ଚାଲିଚଳନ, ଆଚାର ବ୍ୟବହାର ଯେ ମଣିଷ ଉପରେ ଏତେ ଆଧିପତ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରେ ଏ ପ୍ରମାଣଟା ଆଗେ ମୁଁ ତୋଠାରୁ ପାଇଲି ।

ତୁମେତ ଯେଉଁ ଭାଷାରେ ଯାହା କହ ପଛେ ଅପା, ତୁ ମୋ ଅପା, ଏକଥାଟା ଯେମିତି ସତ, ତୁ ଯେ ଆଉ ତୋ ଜନ୍ମ ମାଟିକୁ ଫେରି ଯାଉନାହୁଁ, ଏଇଟାବି ସେମିତି ନିରାଟ ସତ ।

ଝିଅ ଜନମ ପର ଘରକୁ ।

ସେଠି ଥିଲେ ଯେଉଁ ସ୍ୱାମୀ ପୁତ୍ରର ସଂସାର କରିଥା'ନ୍ତୁ, ଏଠିମଧ୍ୟ ସେଇ ସ୍ୱାମୀ । ହେଲବା ସନ୍ତାନସନ୍ତତିର ଆଶା ନାହିଁ, ଜୀବନଟାକୁ ଉପଭୋଗ କରିପାରିବୁତ ।

କାମୀ—ଗୋଟାଏ କମ୍ପୃତ ଚିତ୍କାର କଲା, ଲଳିତା ।

ଠିକ୍ ଏତିକବେଳକୁ ଅନୁଆର ସାହେବଙ୍କ ନିଃସଙ୍ଗ ଫ୍ୟାଟ୍ କାରଟି ପୋର୍ଟିକୋ ଭିତରେ ଆସି ଅଟକି ଗଲା । ଧଡ଼ କରି ଦରଜାଟା ଖୋଲି ବାହାରକୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ସେ । ଭାରି ବୁଟ୍‌ର ମଚ୍ ମଚ୍ ଶବ୍ଦଶୁଣି ଦୁଇ ଭଉଣୀଙ୍କ ଗପରେ ଡୋରି ବନ୍ଧା ହେଲା । ଦେଖାନ୍ତରେ ଗୃଳରେ ଢର କମ୍ପାଇ ବାହାରକୁ ବାହାରିଗଲା କାଦେବରୀ । ସେ ଏପରି ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ ଥିଲା ଯେ ବାଟରେ ଅନୁଆର ସାହେବଙ୍କ ସହିତ ଧକ୍‌କା ଖାଇ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ସାମାନ୍ୟ ଭଦ୍ରତାର, ଟା, ଠା, ବା ବାଇ, ବାଇ, ଟିକେ କଲା ନାହିଁ ।

ହ୍ୟାଲୋ ମିସେସ୍ ସଚିନା ?

ସାମରିକ କାଇଦାରେ ମୁହଁ ଫେରାଇ କାମୋଦିଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହିଲେ ଅନୁଆର ସାହେବ । ଅତ୍ୟଧିକ କ୍ରୋଧ ହେତୁ ହେଉବା, ନିଜର ବଡ଼ିମା ଦେଖାଇ ହେବାକୁ ହେଉ, ସାହେବଙ୍କର ସ୍ନେହ ବୋଲା ଗର୍ଜନ ଦ୍ରୁତ କର୍ଣ୍ଣପାତ ନ କରି, ବ୍ଲାକ୍‌ମଡେଲ ଫ୍ୟାଟ୍ କାରଟି ଷ୍ଟାର୍ଟ୍ କରି ବାହାରି ଗଲା ଝଡ଼ବେଗରେ ।

ତାର ଏଇ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁ ରହିଲେ ଆକାଶ-ବାହିନୀର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସେନାପତି ଏଅର ମାର୍ଶାଲ ଅନୁଆର ମହମ୍ମଦ । ଯାହାର ନା' ଶୁଣିଲେ ଶତ୍ରୁ ତ୍ରାହି ତ୍ରାହି ଡାକେ ।

ଅକଳନ ଧନ, ଅକଳନ ସମ୍ମାନ ।

ଯେମିତି ଚେହେରା, ସେମିତି ପ୍ରତିପତ୍ତି ।

ବୟସ ଷାଠିଏ ହେବ । ଅତିଶୟ ଲମ୍ବା ସାଙ୍ଗକୁ ପ୍ରଶସ୍ତଗ୍ରୀବ ।

ରକ୍ତଜବା ପରି ଦେହର ରଙ୍ଗ । ସାମରିକ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି-ଥିଆ ହେଲେ, ଗୋଟିଏ ଧୂଆଁ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ଅଗ୍ନିସ୍ତମ୍ଭ ପରି ଦେଖାଯାନ୍ତି ସେ । ଚନ୍ଦାମୁଣ୍ଡ । ଧୂଆଁଳିଆ ହୋଟରଗତ ଚକ୍ଷୁ । ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଦାନ୍ତ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ କୃତ୍ରିମ ଦାନ୍ତ ଦ୍ୱାରା ମୁହଁଟି ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ସତେ ଉଜଳ ଡାଉଳ ଦିଶେ ।

ସରକାରଙ୍କର ଏଇ ଦାୟିତ୍ୱ ଆଜିକୁ ପ୍ରାୟ ପନ୍ଦରବର୍ଷ ହେଲା ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ଚଳାଇ ଆଣିବା ଦ୍ୱାରା ଚାରିଆଡ଼େ ଭୂରି ଭୂରି ପ୍ରଶଂସା । ସରକାର କୁହ ବା ନାଗରିକ କୁହ ସମସ୍ତଙ୍କର ସେ ବରେଣ୍ୟ । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କ କଳ୍ପିତ ଯୋଜନାର ଆଶାବାଦୀ । ତାଙ୍କର ନିଷ୍ଠାପର କର୍ମରୁ, ଦେଶ ଆଗେଇଛି । ଜାତି ଆଗେଇଛି ।

ଆଜିକୁ କେତେଦିନ ହେବ ମାର୍ଶାଲ ସାହେବ ବଡ଼ ଉତ୍‌କ୍ଷିପ୍ତ ଜଣା ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । କଥା କଥାକେ ବ୍ୟସ୍ତତା । ସବୁବେଳେ ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ । ମ୍ଳାନ ମୁଖ । ନିରୁତ୍ସାହ ଚାଲି । ବଙ୍ଗଳାକୁ ଆସୁନାହାନ୍ତି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ସବୁବେଳେ ଅଫିସ । ଅହରହ ମନ୍ତ୍ରଣା । ଦେଶସାରା ନିଷ୍ପ୍ରଦୀପ । ଘନଘନ ଆକ୍ରମଣର ସଙ୍କେତ । ସବୁବେଳେ ସତେଜ । ଚାରିଆଡ଼େ ଆତଙ୍କର କରାଳ ଛାୟା । ଯୁଦ୍ଧ ବଢ଼ିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ, ତାଙ୍କର ସମ୍ମାନ କମି କମି ଆସୁଛି । ସହକାରୀମାନଙ୍କ ମୁହଁରେ ଭୀରୁତାର ପ୍ରଭାବ । ରେଡ଼ିଓ ଆଞ୍ଚଳିକ ସମ୍ବାଦରେ ଶତ୍ରୁର ଜୟ ଜୟକାର । ସେଥିପାଇଁ କଡ଼ା ଆଇନଜାରି ହୋଇଛି । ଶତ୍ରୁ

ରେଡ଼ିଓ ଯିଏ ଶୁଣିବ ଜେଲ, ଜୋରିମାନା ଇତ୍ୟାଦି ଏହିପରି କେତେ କଣ ।

ହେଲେ ଏଇ ନିର୍ଭିକାଳଦର୍ଶୀ ଖବରକାଗଜବାଲାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ବଳ କଣ । ଅହରହ ଲୋକସମ୍ପର୍କ ବିଭାଗ ଡାକବାଜ ଯନ୍ତ୍ରର ଘୋର-ଗର୍ଜନ । ରେଡ଼କ୍ରସ କର୍ମକର୍ତ୍ତା, ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବକ ଓ ଓ୍ୱାର୍ଡ଼େନମାନଙ୍କର ଅବିଶ୍ରାମ, ଧାଁ ଧପଡ଼ । ସୀମାନ୍ତର ଗ୍ରାମେ ଗ୍ରାମେ ପ୍ରାଥମିକ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ, ଆଣ୍ଟିସେପ୍‌ଟିକ୍ ଇଞ୍ଜେକସନ, ଖାଇବାସୋଡ଼ା, ଲୁଣ, ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ୍, ପାନପତ୍ରା, ସାବୁନ୍, ଗୁମୁଗୁ, ଖୁର, କଇଁଚି, ସେପ୍‌ଟିପିନ୍, ଟର୍ଚ୍ଚ ଆଦି ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ଯୋଗାଇ ଦେବାରୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବିପଦର ସନ୍ଦେହ ଘନୀଭୂତ ହେଲାଣି । ଯେଉଁଠି ଶୁଣ ଯୁଦ୍ଧର ଆଲୋଚନା । ନେଇଗଲା । ମାଡ଼ ଆସିଲା । ଅଧମାଇଲ ସୁଦ୍ଧା ଶତ୍ରୁର କରଗତ ନ ହେଉଣୁ, ଶହେମାଇଲ ମାଡ଼ିଗଲା ବୋଲି ହୁରି ଉଠୁଛି । ଗୋଟାଏ ଟ୍ୟାଙ୍କ ବା ଗୋଟାଏ ବିମାନ ନଷ୍ଟ ନହେଉଣୁ ସରକାରଙ୍କ ଅପାରଗତାରୁ ସହ ସହ ନଷ୍ଟ ହେଲାଣି ବୋଲି ବିରୋଧି ଦଳର କଡ଼ା ସମାଲୋଚନା । ଯେତେ ସାବଧାନ, ଯେତେ ସତର୍କ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ପ୍ରତ୍ୟେହ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଘାଟି ଧ୍ୱସ୍ତବିଧ୍ୱସ୍ତ ହେଉଛି । ଏଇକେଇଟା ଦିନରେ ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଧନ ଜୀବନ ନଷ୍ଟ ହେଲାଣି, ଅଥଚ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ତିଳେ ହେଲେ କ୍ଷୟକ୍ଷତି ଘଟି ନାହିଁ । ଲୁଣ ହାଣ୍ଡି ଖାଇଲା ପରି—ଆଜି-କାଲି ଏଇସବୁ ଚିନ୍ତା ଖାଇଯାଉଛି ମାର୍ଶାଲ ସାହେବଙ୍କୁ ।

ଠା ହୋଇ ସାରିଥିଲା ।

ସ୍ୱୟଂ ନସିମାବେଗମ୍‌ଙ୍କ ହାତ ରନ୍ଧା, ପରିବେଷଣ ମଧ୍ୟ । ଏଇ ବିଷେ ହେଲା ବାଧ ହୋଇ ବଙ୍ଗଳାରୁ ସମସ୍ତ ଗୃହକର ଗୃହକର୍ତ୍ତ୍ରୀ-

ମାନଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦେଇଥିଲେ ଅନୁଆର ସାହେବ । ନସିମାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଅନୁରୋଧ—ନିଜେ ରାନ୍ଧିବ, ନିଜେ ପରଷିବ । ଆଉସବୁ ଠିକ୍ ଚାକରଚାକରାଣୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚାଲିଯିବ । ବେଗମଙ୍କର ଏଇ କ୍ଷୁଦ୍ର ଅନୁରୋଧକୁ ସେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରନ୍ତେ କପରି ।

ଅନୁଆର ମହମ୍ମଦଙ୍କ ବଂଶ ପରିଚୟ ଆଜିବି ଅବୋଧ ହୋଇ ରହିଛି । ତଥା କଥିତ ସରକାରଙ୍କ କାଗଜପତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ, ବଡ଼ କୌଶଳର ସହିତ ତାଙ୍କର ବଂଶ ପରିଚୟ ଉତ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି ।

ସ୍ୱନାମଧନ୍ୟ ଜମିଦାରଙ୍କ ବଂଶଧର ।

ଦେଶର ବୟୋଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଓ ନିଷ୍ଠାପର କର୍ମୀ ।

ଦେଶ ମାତୃକାର ବରପୁତ୍ର ।

ଅଦ୍ୱିତୀୟ ସମରବିଶାରଦ ।

କିନ୍ତୁ ଦେଶର ଜନତା ଏହାର ବିରୋଧଭାବ ଶ୍ରବଣ କରିଛନ୍ତି । ଏମାନେ କହନ୍ତି ଅନୁଆର ସାହେବ ଥିଲେ ଜଣେ ସାମାନ୍ୟ ସୈନିକ । କୌଣସି ଅଖ୍ୟାତ ନାମା ଧର୍ମ ଯାଜକଙ୍କର ଅବୈଧ ସନ୍ତାନ । ଶିକ୍ଷାଦୀକ୍ଷା ଅତି ନଗଣ୍ୟ । ମାତ୍ର ପଙ୍କରେ ପଦ୍ମ ଫୁଟିଲାପରି ସେ-ଦିନେ ସେଇ ସୈନିକ ବିଭାଗରୁ ଫୁଟି ବାହାରିଲେ । ତାଙ୍କର ବଳିଷ୍ଠବାହୁ ଓ ମନର ଉତ୍ସାହ୍ନତା କ୍ରମେ ତାଙ୍କୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇଲା । ଯାହାରକି ଶେଷ ସୋପାନ ହେଲା ବ୍ୟୋମବାହିନୀର ପ୍ରଧାନ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଇଆର ମାର୍ଶାଲ ଅନୁଆର ମହମ୍ମଦ ।

ସଗିନା ବଡ଼ ବିଚଳିତରେ ବାହାରି ଗଲା ଯେ ?

ବିଚଳିତରେ ଆସିଥିଲା ମଧ୍ୟ ।

କାରଣ ?

ତାହା ଗୋପନୀୟ ।

କ'ଣ ମୋ ଦେଶରକ୍ଷା ଦାୟିତ୍ୱଠାରୁ ?

ଚତୁରା ନସିମା ଏଇଠି ଆଲୋଚନାର ସୁଅ ବଦଳେଇ ଦେଲେ ।

ଆଜକୁ ଆଠଦିନ ହେବ ଖିଆ ପିଆ ନକରି ଦେହକୁ କଷ୍ଟ ଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ?

ଏମିତି କରନ୍ତି ନାହିଁ ? କହୁ କହୁ ହସୁଥିଲେ ସାହେବ ।

ଏ ବୟସରେ ନୁହଁ ।

ଖିଆ ଶେଷରେ ହାତଧୋଇ ଟାଉଏଲରେ ପୋଛୁ ପୋଛୁ ନସିମାଙ୍କ କଥାର ଜବାବ୍ ଦେବାକୁ ଯାଇ ସାହେବ କହିଲେ । ମୁଁ ବୟସାଧିକ, ଏ ଅନୁମାନ ତୁମର ଠିକ୍ । ମାତ୍ର ମୋର ତିରିଶ ବର୍ଷ ତଳର ତରୁଣ ମନ ଆଜିବି ଅତୁଟ ରହିଛି । ମୁଁ ଆଜିବି ଚାହୁଁଛି, ମୋର ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ବଳିଦେଇ ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ ଶତ୍ରୁର ରକ୍ତାକ୍ତ ଶବ ଦେଖିବାକୁ ।

କିନ୍ତୁ ଆଗେଇଲେଣି ଭଲ ?

"ନସି" ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲେ ଅନୁଆର ସାହେବ ।

ତୁମେ ମୋର ଧର୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ରକ୍ତ ଗ୍ରହଣ କରିନାହଁ । ଯେତେ ହେଲେ ତୁମେ ମୋର ଶତ୍ରୁ ଦେଶର କନ୍ୟା । ମୋ ପ୍ରତି ଶତ୍ରୁ ଆଚରଣ ଦେଖାଇବା ସ୍ୱାଭାବିକ୍ । ତୁମେ ଜାଣ ଆମେ

ସରକାରୀ ଲୋକ । ଆମେ ସରକାରଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା କରିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ସରକାରୀ କଳ ଅଚଳ ହେଲେପର କଥା ଆସିଲେ ମୁଁ କୌଣସି ଲୋକପ୍ରିୟ ବାଦବିଗ୍ରହ ନରଖି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଛେଇବି ନାହିଁ ।

ଦୀର୍ଘ ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ଅପେକ୍ଷାପର ଏହା ମୋର ଶେଷ ଉପଦେଶ । କହୁ କହୁ ପୁଣି ଅଫିସ ଅଭିମୁଖେ ବାହାରିଗଲେ ମାର୍ଶାଲ ଅନୁଆର ମହମ୍ମଦ ।

ଦଣ୍ଡାୟମାନ ନତମୁଖି ନସୀମାଙ୍କ ଆଖିରେ ଛୁଟିଥିଲା ଅଶ୍ରୁର ଶ୍ରାବଣୀ ବନ୍ୟା । ଆଜିକୁ ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ତଳର ଅଶୁଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଚିତ୍ର ନାଚୁଥିଲା ଆଖିଆଗରେ ।

ବଙ୍ଗବାସୀ କଲେଜର ପ୍ରଫେସର ରମେଶଚନ୍ଦ୍ର ମଜୁମ୍ଦାର । ଯାହାଙ୍କର ଥିଲା ଅକଳନ ଧନ ସାଙ୍ଗକୁ ଅକଳନ ସମ୍ମାନ । ଲଳିତା କାମୋଦୀ ଦୁଇ କନ୍ୟାଙ୍କ ଜନ୍ମ ପରେ ପତ୍ନୀ ବିୟୋଗ ଘଟିଥିଲା ତାଙ୍କର । ଶାନ୍ତି ଦେବୀଙ୍କର ଏଇ ପ୍ରତିକୃତି ଯୋଡ଼ିକ ଉପରେ ସମସ୍ତ ସ୍ନେହ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଅଜାଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ ସେ । ଏଇସବୁକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତା କରିବାକୁ ତାଙ୍କୁ ଅଧିକ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲା ଧନ । ଏଇ ଧନ ବଳରେ ସେ ପିଲା ଦୁଇଟିଙ୍କ ହେପାଜତ ନେବାକୁ ଦୁଇ ଡଜନରୁ ଅଧିକ ଚେରିକା ଲଗାଇ ପାରିଥିଲେ । ସେ ବର୍ଷ ଅତ୍ୟଧିକ ଗରମ ହେତୁ ବିରାଟ କଲିକତା ସହରରେ ବାୟୁର ଉଷ୍ଣତା ଦିନକୁ ଦିନ ବଢ଼ି ଉଠୁଥାଏ । ଲଳିତା ବି. ଏ. ପରୀକ୍ଷା ଦେଇଥାଏ । କଲେଜ ବନ୍ଦ । ଲଳିତାକୁ ଘରେ ବସି ବସି ବିରକ୍ତ ଲାଗୁଥିଲେବି ଏକାଦଶ ବର୍ଷୀୟସୀ ଭଉଣୀ କାମୋଦୀର କ୍ରୀଡ଼ା-କୌତୁକ ସେ ସବୁକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଉଥାଏ ।

ଦାସ, ଦାସୀ ଧନ, ଦୌଲତ ଦରିଆ ଭିତରେ ଏଇ ସୁଖି ପରିବାରଟି, ଭାସୁଥିଲା ବେଳେ—ଅକସ୍ମାତ୍ ଗୋଟାଏ ସର୍ବଗ୍ରାସୀ ଝଡ଼ ମାଡ଼ି ଆସିଲା ଏମାନଙ୍କ ଉପରକୁ ।

ବୈଶାଖର ଗୋଟିଏ ନିରେଖା ସନ୍ଧ୍ୟା । କେତେଜଣ ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନ ଓ ମେନେଜର ରାମମୋହନଙ୍କ ସହିତ ହଲଘରେ କଳ୍ପନା ଜଳ୍ପନା ଚାଲିଥିଲା ରମେଶବାବୁଙ୍କର । ତାଙ୍କର ଏକାନ୍ତ, ଏ ବର୍ଷ ଲଳିତାର ଦ୍ୱାବିଂଶତି ଜନ୍ମୋତ୍ସବ ପାଳିତ ହେବ କାଶ୍ମୀରରେ । ଅନ୍ତତଃପକ୍ଷେ କେହି ନ ଗଲେବି, ଦୁଇ କନ୍ୟା ଓ ଅଳ୍ପ କେତେ ଜଣ ଚାକର ଚାକରାଣୀ ଧରି ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବେ । ମେନେଜର ରାମମୋହନଙ୍କର କିଛି କହିବାର ନଥିଲା । କେବଳ ଭ୍ରୂକୁଞ୍ଚନକରି ବସି ରହିଲେ ସେ । ଆତ୍ମୀୟସ୍ୱଜନମାନେ ନୀରବ ଦ୍ରଷ୍ଟା । ଶେଷକୁ ବାବାଙ୍କ କଥା କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ ହେଲା । ଦୁଇଦିନ ଭିତରେ କାଶ୍ମୀରର କୌଣସି ପ୍ରଧାନ ସ୍ଥାନରେ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ବଙ୍ଗଳା ରିଜର୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ରାମମୋହନଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଦେଇ ଦେଲେ । ବିଚାରି ରାମମୋହନ ଗୋଟିଏ ସରଳ ସମ୍ମତି ଜଣାଇ ବାହାରିଗଲେ ବାହାରକୁ ।

ଆଜି ଲଳିତାର ଜନ୍ମଦିନ । ଭଡ଼ା ନେଇଥିବା ବଙ୍ଗଳାଟିର ସାଜସଜ୍ଜା ଦେଖିଲେ ଯେ କେହିଲୋକ ରମେଶବାବୁଙ୍କ ରୁଚିକୁ ପ୍ରଶଂସା ନକରି ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ମେନ୍ ଗେଟଠାରୁ ବଙ୍ଗଳା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଭିନ୍ନ ଜାତିର ବିଭିନ୍ନ ତୋରଣ । ଧନମାଳ, ନୀଳ, ସବୁଜ ଓ ଲାଲ ଇଲେକ୍ଟ୍ରୀ ବଲ୍‌ବର ଚମତ୍କାରିତା ଅତୀବ ହୃଦୟସ୍ପର୍ଶୀ ଉପରେ କାରୁକାର୍ଯ୍ୟଭରା ଚନ୍ଦ୍ରାତପ ତଳେ ଲାଇନ୍ କରା ପ୍ରସିଦ୍ଧ କାଶ୍ମୀର ଗାଲିଚାର ସମାବେଶ ।

ସମସ୍ତ ଯେତିକ ବଢ଼ୁଥାଏ । ରମେଶବାବୁଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ସେତିକ ବଢ଼ୁଥାଏ । ସକାଳ ସାଢ଼େ ନ'ଟା ହେବ । କାଶ୍ମୀର ଆକାଶରେ ଖରା ଛାଇ ଲୁଚକାଳି ଖେଳିଲା ପରି ମନେ ହେଉଥାଏ । ଲଳିତା କାମୋଦା ହାତ ଧରାଧରି ହୋଇ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ ରମେଶବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ ।

ଲଳିତା ଆଜି ନିଜକୁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦରଭାବେ ସଜାଇ ଥିଲା । ଆକାଶିରଙ୍ଗର ଟେରିଲିନ୍ ଶାଢ଼ୀ ସାଙ୍ଗକୁ ବିଶୁଦ୍ଧ ନାଲିରଙ୍ଗର ସିଲ୍‌କେନ୍ ବ୍ଲାଉଜ୍ । ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଥିଲା ତାକୁ । କୁଟିଳ କୁନ୍ତଳର ଶୋଭା ସଂଭାରରେ ଚମକି ଉଠୁଥିଲା ପିଠି । ଓଠରେ ଲିପଷ୍ଟିକ୍, ଆଖିରେ କଜ୍ଜ୍ୱଳ ସତେଜ ମୁହଁକୁ ଆହୁରି ଦୁଇଗୁଣ ସତେଜ କରିଦେଇଥିଲା । କନ୍ୟା ଦୁଇଟିର ଉପସ୍ଥିତି ଏଯାଏବି ଅନୁଭବ କରି ପାରିନଥିଲେ ରମେଶ ବାବୁ । ଏ ଚେୟାରଟା ଏଠି ପକା, କେଉଁ ରଙ୍ଗର ଟେବଲକ୍ଲଥ ଉପରେ କେଉଁ ରଙ୍ଗର ଫୁଲଦାନି ରଖାଯିବ ଚାକର ଚାକରାଣୀମାନଙ୍କୁ ଏଇ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତଥିଲେ ସେ । କାମୋଦା ଯେବେ ତାଙ୍କର ହାତଟି ଧରି ନଥାନ୍ତା ତେବେ ସେ ମୋଟ୍ ଉପରେ ଏମାନଙ୍କ ଆସିବା ଜାଣି ପାରି ନଥାନ୍ତେ ।

ମା, ଦେଖିନା ସବୁ କାମ ଠିକ୍ ହେଉଛି ତ ? ତୋର ସବୁକାମ ଶେଷ କରି ଆସିଛୁ ତ ? ଏକାଥରେ କେତେ କଥା ପଚାରି ଗଲେ ସେ ।

ଆଶ୍ୱିନ ଚନ୍ଦ୍ରର ସମସ୍ତ ଶୁଭ୍ରତାକୁ ଉକୁଟାଇ କେବଳ ହସିଥିଲା ଲଳିତା । ଟ୍ୟାକ୍ସିର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆଗରୁ ହୋଇଥିଲା । ଦୁଇକନ୍ୟାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ପୁଣି କହିଲେ ସେ ।

ବୟସ୍କ ତରୁଣୀ । ଗୋରାତକତକ, ସ୍ଥୂଳ ଦେହ । ଗେଣ୍ଡାଟର ନାକ ଅଗଟା ଉମା । ଛେଚା ଆଖି । ବବ୍ କଟିଙ୍ଗ୍ କେଶ । ମୋଟାଳିଆ ପଟା ଓଠରେ ଲିପ୍‌ଷ୍ଟିକ୍ । ମଣି ବନ୍ଧରେ ଓ୍ୱାଚ୍ । ପରିଧାନ ଖଣ୍ଡିଏ ନୀଳ ଫ୍ରକ୍ । ମୋଟ ଉପରେ ଅନେକ ଦେଶ ସଂସ୍କୃତିର ଗୋଟାଏ ମିଳିତ ଇସ୍ତାହାର ।

ଓରନା ମା······

ତରୁଣୀଟି ମୁହଁରୁ ପରିଷ୍କାର ମାତୃଭାଷା ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି ଲଳିତା । ରାଗ ଓ ଘୃଣାରେ ସାମାନ୍ୟ ଝୁଣ୍ଟିଯାଇ କହିଲି ସେ ।

କାମୀ କାହିଁ ?

ଖାଇବା ଘରେ ଭେଟ ହେବ ।

ଚାଲ—

ଖାଇବା ଘରେ ଦୁଇ ଭଉଣୀଙ୍କର ଭେଟ ହେଲି । କାନ୍ଦ, କାନ୍ଦ କାମୋଦର ମୁହଁ ବିବର୍ଣ୍ଣ ଦିଶୁଥାଏ । ଆନନ୍ଦରେ ଭଉଣୀକୁ କୁଣ୍ଡାଇ ଧଇଲି ସେ । କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଘରଟିରେ ନୀରବତା ଖେଳିଗଲା ।

ମୋ ନାଁ, ଅଖତର, ବେଗମ ଏକ ରକମ ଉପରେ ପଡ଼ି କଥା କହିବାଭଳି କହିଲେ ତରୁଣୀ ଜଣକ ।

ମୁଁ ଚାହେଁ, ଏ ବନ୍ଦୀ ଜୀବନରୁ ମୁକ୍ତି । ତୁମର ନାମଧାମ ଜାଣିବା ମୋର ଆଦୌ ଅଭିପ୍ରାୟ ନୁହଁ । ତାହାମଧ୍ୟ ମୋର କୌଣସି କାମରେ ଆସିଲାପରି ଲାଗୁନି ।

ଧନ୍ୟବାଦ୍ ।

ମୁଁ ତୁମର ଅଜାଣତରେ ଅନେକ ଉପକାର କରିବା ସଙ୍ଗେ, ସଙ୍ଗେ ଏହାର ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିକାର କରିଦେଉଛି । ତୁମ ପରି ଫୁଟାପଟଗୁଣ ପକ୍ଷରେ ବନ୍ଦୀ ଜୀବନଟା ଅସୁନ୍ଦର ହେବ, ନୁହେଁକି ? ଏତିକି

ବେଳେ ସାମ୍ନା ଦରଜା ଖୋଲିଯିବାର ଶବ୍ଦ ହେଲା । ଉଦ୍ଧତ ପଦକ୍ଷେପରେ ଘରଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲେ ଆଜର ଏଇ ବୀରପୁରୁଷ ଅନୁଆର ଅହମ୍ମଦ ।

ତରୁଣୀ ଜଣକ ସମ୍ମାନ ଦେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଲଳିତାବି ସମ୍ମାନ ଦେଲା । କାରଣ ଲଳିତା ଭାବିଥିଲା ଏମାନେ ନାରୀପକ୍ଷ-ବାହିନୀର ଲୋକ, ତାର ଦୁଃଖଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଶୁଣି ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସିନା କୌଣସି ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ତା ପାଇଁ କରିଦେବେ । ସେଇ ଆଶାରେ ସେଦିନ ଅନୁଆର ସାହେବଙ୍କର ଉପଦେଶ ଗୁଡ଼ିକ ବଡ଼ ଆତ୍ମୀୟତା ଓ ମିଠା ମିଠା ଲାଗିଲା ତାକୁ । ସେଇ ସୂତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ତରୁଣୀ ଜଣକ କଥା ବାଢ଼ିଲେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ଦୁଇଭଉଣୀ ଆପଣଙ୍କ ବଙ୍ଗଳାରେ ରହନ୍ତୁ ସାର୍ ? ନାଁ, ନାଁ, ଆମକୁ ଆମ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଁଚାଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ଅନୁନୟ କଣ୍ଠରେ କହିଲା ଲଳିତା ।

ହା, ହା, ହା, ଏପରି ଗୋଟେ ବିକଟ ବିବସ୍ତ୍ର ହସ ସାହେବ ହସିଲେ ଯେ ଭୟରେ କାମୋଦାକୁ ଧରି ପାଞ୍ଚହାତ ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚିଗଲା ଲଳିତା । ଅଖତରିବେଗମ ବୁଝାଇଲେ । ଏଇଟା ତୁମଦେଶ ନୁହଁ ଭଉଣୀ । ଆଉ ବାବାଙ୍କ ପାଖ୍ୁ ଫେରିଯିବା ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେଇବାମାନେ ନିଜର ବୋକାମି ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ନୁହଁ । ଦିବାସ୍ୱପ୍ନ, ଆକାଶ କୁସୁମ ତୋଳା, ପାଗଳାମୀ, ପ୍ରଳାପ । ତାଛଡ଼ା ତୁମେ ଯାହିତାହି ଲୋକ ବଙ୍ଗଳାରେ ରହୁନ ଯେ, ମାନ ଯିବ, ସମ୍ମାନ ଯିବ, ଇଜ୍ଜତ ଯିବ । ଆମଦେଶ ଆକାଶବାହିନୀର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସେନାପତି ! ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ ଦେଖି ତୋର ସୁବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବେ ସେ ।

ଆଉ ଯାହାହେଉନା କାହିଁକି, ଜଣେ ସାମରିକ ଅଫିସରଙ୍କ ଘରେ ଯେ, ଏ ଅସମୟରେ ସେ ଆଶ୍ରୟ ନେବ, ଏକଥାଟା ନିହାତି

ଅସଙ୍ଗତ ମନେକଲା ନାହିଁ ସେ । ବାରଆଖି, ବାରକଥାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଅପେକ୍ଷା ଗୋଟିଏ ଦୃଢ଼ ଆଡ଼ୁଆଳରେ ଛପି ରହିବା ବରଂ ଭଲ । ବହୁତ ଭାବିଚିନ୍ତି ସେଦିନ ସେ କାମୀକୁ ଧରି ସାହେବଙ୍କ ମଟରରେ ଆସି ବସିଲା । ସାହେବ ନିଜେ ଡ୍ରାଇଭିଙ୍ଗ୍ କଲେ । ଝିଣ୍ଟିକ ପଡ଼ୁଉଠି ଦଉଡ଼ିଲା ହାନୋଇ ଅଭିମୁଖେ ।

ଦିନପରେ ଦିନ ଗଡ଼ାଇ ଏଇ ହାନୋଇ ସହରରେ ପନ୍ଦରଟି ବର୍ଷ ବିତାଇଲାଣି ସେ । ଏଇ ପନ୍ଦରଟିବର୍ଷ ଭିତରେ ନାନାଦି ଘାତପ୍ରତିଘାତ ଦେଇ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ ହୋଇଛି । ସେଥିମଧ୍ୟରେ ଧର୍ମାନ୍ତର, ଲଳିତା, କାବେରୀରୁ ନସିମା, ସରିନା ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତନ ତାର ହୃଦୟକୁ ସତଚୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛି । ସବୁଠାରୁ ହୃଦୟବିଦାରକ ହେଲା, ବ୍ରିଗେଡ଼ିୟର ସଫି ଆଲମଙ୍କ ସହିତ କାବେରୀର ଇଚ୍ଛାକୃତ ବିବାହ । ଅନ୍ତର୍ଦାହ, ଆତ୍ମଗ୍ଲାନି ଭିତରେ ମୁକ୍ତିର ସଂଗ୍ରାମ କରିକରି ଆଜି ଅନୁଆର ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ବିଷ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପଡ଼ିଛି ସେ ।

ଜ୍ୱର

ରାତି ଦୁଇଟାରେ ମୋ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଲା ବେଳକୁ, ଫାତିମା ମୋ ପାଖରେ ନଥିଲା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି ଏତେରାତିରେ ସେ କୁଆଡ଼େ ଯାଇପାରେ । ବାହାର ଲାଇଟ୍ ମଧ୍ୟ ଜଳୁଛି । ଘୁମଆରେ ବାହାରକୁ ଉଠି ଆସିଲି । ମାତ୍ର ବାହାରେ ଫାତିମାର ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ସୁଦ୍ଧା ନାହିଁ । ମନରେ ସନ୍ଦେହ ହେଲା । ପାଇଖାନା, ବାଥରୁମ୍ , ରୋଷାଇଘର ସବୁକୁ ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ଖୋଜି ଗଲି । ଅଜଣା ଆତଙ୍କରେ ଦେହ

ଥର ଉଠିଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ସଦରଦରଜା ଆଡ଼କୁ ପାଦ ପକାଇଲି । ଏଇଠି ଫନ୍ଦମା ଅଛି । ମାତ୍ର ଏକା ନୁହେଁ, ଆଉଗୋଟିଏ ବଳିଷ୍ଠକାୟ ଲୋକ ତା ପାଖକୁ ଲାଗି ଠିଆ ହୋଇଛି । ମନରେ ସନ୍ଦେହ ଦୃଢ଼ୀଭୂତ ହେଲା । କବାଟ ସନ୍ଧିରେ ଠିଆ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କ କଥାକୁ କାନ ଡେରିଲି ।

ବିଦେଶୀ ? '

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଦେଶୀ ।

କିପରି ଜାଣିଲୁ ?

ତା, ହାବ, ଭାବ, ଚାଲିଚଳନରୁ । ସୁସ୍ଥସବଳ ଦେହ ହେଲେ ବି, ଶୋଇ ଶୋଇ ଚମକୁଛି ।

ଗୁପ୍ତଚରକି ?

ନାଁ । ।

ତେବେ ?

ଲଢ଼ୁଆ ଲୋକ । ତା ବାମ ବାହୁ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ଥାନ କ୍ଷତ-ବିକ୍ଷତ । ମୋ ସହିତ ଅସନ୍ତୋଷ ପ୍ରେମାଳାପରୁ ମନେହେଲା ସେ ଯେପରି ତାର ବାହ୍ୟ ଆଭରଣ । ତୁମେ ଟିକେ ଦେଖି ଆସନା ଭାଇ, ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହୋଇଯିବ ।

ଭୟରେ ମୁଁ ପଛେଇଗଲି । ପଛରେ କାନ୍ଥଟା ଥିଲା, ନହେଲେ ଗଛ କାଟିଲା ପରି ତଳେ ପଡ଼ିଥାନ୍ତି ।

ଲୋକଟା କିଛିକ୍ଷଣ ନୀରବ ରହି ତାପରେ କହିଲା ।

ଆମର ଭାଗ୍ୟ ଖୋଲିଗଲା ରଜିଆ । ଲୋକଟା ଯେ ସେଇ ପଳାତକ ପାଇଲଟ, ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହ । ସୁଲତାନା ବଂଶର ଗୌରବ ରଖିଲୁ ତୁ । ପାଞ୍ଚହଜାର ଟଙ୍କା ସରକାରରୁ ପୁରସ୍କାର

ପାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ— ତୋର ସିଆଇଡ଼ି ଚାକିରିଟି ଥୁଆ । ମୋର ମଧ୍ଯ ଉଚ୍ଚପଦ ଲାଭ, ବ୍ରେକେକଏ । ଜାଣିଲୁ ଭଉଣୀ, ତୁ ସିନା ଆଗ ଆଗ ଏ କାମକୁ ପସନ୍ଦ କରୁନଥିଲୁ, ଏବେ କ ଉନ୍ନତି ହେଲା ଦେଖିଲୁ ତ ? ନଗଦ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ଟଙ୍କା ପାଇ, ଭାଇ-ଭଉଣୀଙ୍କର ଉନ୍ନତି ଶୁଣିଲେ ବାବା କ ଖୁସି ନହେବେ ?

ଫାତିମା ଆନନ୍ଦରେ ହସ ହସିଲା ।

କଥାଗୁଡ଼ାକ ଖୁଆ ଦହି ମନ୍ଥିଲା ପରି ମୋ କାନକୁ ମନ୍ଥି ପକାଉଥାଏ ।

ପ୍ରତିହିଂସାର ବହ୍ନି ମୋର ଶିରା ପ୍ରଶିରାରେ ଜଳି ଉଠିଲା । ଭାଇର ପଦୋନ୍ନତି ପାଇଁ ପାଉଣୀ ବେଶ୍ୟା । ହୁଁ, ହାରମଯାଦର ଅସଲ ନାଁ, ତାହେଲେ ରଜିଆ ସୁଲତାନା । କ୍ରୋଧରେ ସାମଣିକ ହାତ ମୋର ମୁଠା ହୋଇ ଗଲା । ଅନ୍ୟସ୍ଥାନ ହୋଇଥିଲେ କାଳନାଗୁଣୀର ବେକମୋଡ଼ି ହତ୍ୟା କରି ଥା'ନ୍ତି । ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାର ସମସ୍ତ ନୂଆ ଭାବ ଚାପି ରହିଲ । ଲୋକଟା ରଜିଆର କାନପାଖକୁ ମୁହଁ ରଖି କ'ଣ ଗୁଡ଼ାଏ ଫିସ୍ ଫିସ୍ କରି କହିଲା । ମୁଁ ଭଲଭାବରେ ଜାଣିନେଲି ଯେ—ଲୋକଟା ତା ଭଉଣୀକୁ ଯାହା କହୁଥାଉନା କାହିଁକି ମତେ ଧରାଇବା ପାଇଁ ଦଶପନ୍ଦରମିନିଟ ମଧରେ ସରମଙ୍ଗାର ସମସ୍ତ ମିଲେଟାରିଙ୍କୁ ମୋ ପଛରେ ଲଗାଇ-ଦେବାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭରସା ଦେଉଛି । ସୁନିଶ୍ଚିତ ତାର ବିଦାୟ ନେବାର ସମୟ ପାଖେଇ ଆସିଲା । ରଜିଆ ଏଥର ମୋ ପାଖକୁ ଫେରିଆସିବ । ନାନାଦି ଛଳନା କରି ମତେ ବାନ୍ଧି ରଖିବ ତାର ସେଇ ପ୍ରେମ-ଫାଲଙ୍କରେ । ସ୍ତ୍ରୀବଧ ମହାପାପ, ହେଲେ ବି, ବଦମାସ୍

ମାଇକଲଆଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଶାସ୍ତିଦେବ ମନେ ମନେ ମୋର ଏଇକଥା ସଂକଳ୍ପ କରି ପାଦ ଚପି ଚପି ଶୋଇବା ଘରକୁ ପଳାଇ ଆସିଲି ।

ରଜଆ ସୁଲତାନା ଘରେ ପଶିବାର ଭାବଭଙ୍ଗି ଦେଖିବା ମୋହ ମୋର ଜଳପୋଡ଼ି ପାଉଁଶ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ପଳାଇଯିବାର ସୃଷ୍ଟ ଉପାୟ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତକେ ସହ ସହ ଡୁକୁ-ଥିଲେ ବି, କେଉଁଟିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କଲେ ଠିକ୍ ହେବ ଏହା ସ୍ଥିର କରିବାର ଜ୍ଞାନ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଅଚଳ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଚିନ୍ତାରେ ମାନବିକତାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ହରାଇ ବସିଲି । ରାକ୍ଷସ ପ୍ରକୃତିର ଧ୍ୱଂଶଲୀଳା ଜାଗି ଉଠିଲା ମନରେ । ଶିକ୍ଷା, ନୈତିକତା, ସଭ୍ୟତା, ମର୍ଯ୍ୟାଦା, ଆତ୍ମସମ୍ମାନକୁ ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେଇ ଚପି ଧରିଲି ରଜଆର ମୁହଁକୁ । ରଜଆ ସେତେବେଳେ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସିବାର ଉପକ୍ରମ କରୁଥିଲା ।

ସୁଷମାସମ୍ଭାର କୁସୁମର କେତେବା ପରାକ୍ରମ ।

ଯାହାବା ଛଟପିଟ, ହୋଇଥା'ନ୍ତା ସେଇ ବାହୁବେଷ୍ଟନକୁ ପ୍ରେମାଲିଙ୍ଗନ ବୋଲି ନିଶ୍ଚୟ ମନେକରିଥିଲା ରଜଆ । ମାଡ଼ିବସି ଘର ଚଟାଣ ଉପରେ ପକାଇ ଦେଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତା ତଳପେଟରେ ଏତେ ଏକ ଗୋଇଠା ଦେଲି ଯେ— ସଂଜ୍ଞାହୀନ ହୋଇ ତଳେ ପଡ଼ି ରହିଲା ସେ । ପଲଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଥିବା ଦେରିଟିକୁ ଟାଣିଆଣି ତଳେ ବିଛାଇ ଦେଲି । ତା ଭିତରେ ରଜଆର ସଂଜ୍ଞାହୀନ ଦେହ ରଖି ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ଗଣ୍ଠିଲି କରି ଥୋଇଦେଲି ର୍‌ୟାକ୍ ଉପରେ ।

ଆଲମିରା ଭାଙ୍ଗି ଡ୍ରୟ ଖୋଲିଲି । ପକେଟ ବୋଝେଇ କରି-ଦେଲି ନୋଟରେ । ଅଉ କୌଣସି ବିଷୟ ଅନାବଶ୍ୟକ ଭାବି ଦ୍ରୁତପଦରେ ବାହାରି ଆସିଲି ବାହାରକୁ ।

ମଣିଷ ନିଜକୁ ଯେତେ ଚତୁର ମନେ କରୁନା କାହିଁକ, ସ୍ରଷ୍ଟାର ଇଙ୍ଗିତ ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ସିଏ ଯେତେ ବୁଦ୍ଧିଆ, ସିଏ ସେତେ ନିର୍ବୁଦ୍ଧିଆର କାମ କରିବା ପୁରାଣ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ରାମାୟଣରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଭଲଭାବରେ ଜାଣିଥିଲେ ମେଦ ମାଂସରେ ଲୋମଯୁକ୍ତ ଜୀବଟି ମୃଗ । ମାତ୍ର ସେପରି ଜ୍ଞାନୀ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଛାଡ଼ି ସୁନାର ହରିଣ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇଲେ । ଠିକ୍ ସେଇପରି ରାଜନୀତିଜ୍ଞ ରାବଣ—ସୀତାନାମ୍ନୀ ମହିଳା ହରଣରେ ତାର ମୃତ୍ୟୁ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ସେ ସବୁବେଳେ ଆଖି ଆଗରେ ପଡ଼ିବା ଭଳି ସ୍ଥାନରେ ଲେଖି ରଖିଥିଲା । ମାତ୍ର କଲା କ'ଣ ?

ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ରୁଦ୍ର ଭସ୍ମାସୁରକୁ ଦିଅନ୍ତି ବର ।

ଦାର୍ଶନିକ ଓ ପ୍ରଜାବତ୍ସଳ ପରୀକ୍ଷିତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗଳାରେ ଲମ୍ବାନ୍ତି ମୃତ ସର୍ପର ମାଳା ।

ଆମର ଏଇ ଗତାନୁଗତିକ ପ୍ରବାଦରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ—ଧନ, ଜନ, ବୁଦ୍ଧି ଓ ବିଦ୍ୟାରୁ ବଳି ଦୈବର ଗୋଟାଏ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବଳ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି । ଏକଥା ପୁରାଣକାରମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବୈଜ୍ଞାନିକ ଯାଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ବୋଧେ ଏକମତ ।

ମୋର ପଳାୟନପଥ ଯେତେ ପରିଷ୍କାର ମନେ ହେଉଥିଲା, ପ୍ରକୃତରେ ତାହା ସେତେ ପରିଷ୍କାର ନଥିଲା । ସାମ୍ନା ଦରଜା ଖୋଲି ପ୍ରଥମ ପାହାଚରେ ପାଦ ଦେଇଛି କି ନାହିଁ ଛାତିର ନୀରବତାକୁ କମ୍ପାଇ ଘଡ଼ଘଡ଼ ଶବ୍ଦରେ ଗୋଟିଏ ମିଲେଟାରି ଟ୍ରକ ଅଦୂରସ୍ଥ ଛକରୁ ଟର୍ଣ୍ଣ ଦେଇ ମାଡ଼ିଆସିଲା ମୋରି ଆଡ଼କୁ । ତା'ପଛକୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ, ଆଉ ଗୋଟିଏ, ଏହିପରି କେତୋଟା ।

ମନ ଚହଲି ଗଲା । ଗୁରି ଆଡ଼କୁ କାତର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲି । ମୋ ସପକ୍ଷ ନେବାକୁ ଯେପରି କେହି ନଥିଲେ ସେଠାରେ । ଶତ୍ରୁର ଦେଶ । ସମସ୍ତେ ଶତ୍ରୁ ! ବୃକ୍ଷ, ଲତା ମାଟି, ପଥର ସଭିଙ୍କର ଆକ୍ରୋଶ ମୋରି ଉପରେ । ଏକ ମାତ୍ର ବାରଣ୍ଡା କଡ଼େ କଡ଼େ ଯାଇଥିବା ଆବର୍ଜନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାଣି ନାଳଟି ମୋର ବିକଳ ବିଳାପ ସହିପାରି ନଥିଲା । ସତେକି ମୋତେ ତାର କୋଳରେ ଆଶ୍ରୟ ଦେବାକୁ ଡାକପକାଉଛି । ମରନା, ପୁଅ ମରନା, ଆ, ମୋର ଏଇ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ପଙ୍କିଳ ପଣତ ତଳେ ଲୁଚି ରହ ।

ଜୀବନର ଭରସା ନରଖି ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲି ନାଳକୁ । ଝଡର, କାଗଜ, କୁଟା, ପତ୍ରବା ଗୋବା ଏହିପରି କେତେ କ'ଣ ଅଦରକାରି ଜଳସହ ଗନ୍ଧପାଣି ମିଶି ଫୁଟେ ବହଳର ସ୍ଥିର ପ୍ରବାହଟିଏ ।

ମଣିଷ ଠିକିଲେ ଶିଖେ । ସମୟର ଅପବ୍ୟବହାର କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସାମ୍ନାପଟେ ପଦାକୁ ବାହାରି ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ପାଇଲି, ସେଥିରେ ମୋର ଚୈତନ୍ୟ ଉଦେ ହେଲା । ମନେ ମନେ ସ୍ଥିର କଲି ଯେଉଁ ଦିଗରୁ ସୈନ୍ୟ ବାହିନୀ ଆସୁଛନ୍ତି, କୌଣସିମତେ ଗୁରୁଣ୍ଡି ଗୁରୁଣ୍ଡି ଯେବେ ସେଇ ଦିଗକୁ ପଳାଇ ଯାଇପାରେ ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଖୋଜା ଖୋଜି ନିଶ୍ଚୟ ଅଟଳ ଧରିବ । ପୂର୍ବ ପଟେ ଗହମ କ୍ଷେତ ଓ ବଣବୁଦା ସବୁ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ସେମାନେ କଦାପି ପଶ୍ଚିମାଞ୍ଚଳ ସହର ଖୋଜିବାଟାକୁ ପସନ୍ଦ କରିବେ ନାହିଁ ।

ମାଡ଼ି ଆସୁଥିଲା ମିଲେଟାରି ଭ୍ୟାନ୍ ।

ଦେହ ଜୀବନରମାୟା ମମତା ନରଖି ଗୁରୁଣ୍ଡି ଗୁରୁଣ୍ଡି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ପଶ୍ଚିମକୁ ଆଗେଇଗଲି । ବଡ଼ ଅ.ଶାନ୍ତ ଭାବରେ କିଛିଦୂର ଯିବାପରେ ନାଳ ଉପରେ ଗୋଟିଏ

ଘରେ ଚଟାଣ ପଡ଼ିଲା । ହାତମାରି ପରୀକ୍ଷା କଲି । ଅନୁମାନ ଆଠ ଦଶ ଫୁଟର ଗୋଟିଏ ଉଠା ସିମେଣ୍ଟ ଚଟାଣ । ସେଇଠି ବଡ଼ ସାବଧାନତାର ସହିତ ଦେହ ଲୁଚାଇ ବାହାରର ଗତିବିଧିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲି । ସେତେବେଳକୁ ପୂରା ସହରଟିରେ ହାଲ୍‌ହଲା ପଡ଼ିଗଲାଣି । ମିଲେଟାରୀ ଫୋର୍ସ, ଦୋକାନ, ନାଗରିକ ସମସ୍ତଙ୍କ ଘର ଘେରଉ କରି ଅନ୍ଧ-କନ୍ଧ ଖୋଜି ଯାଉଛନ୍ତି ।

ଦଉଡ଼ା ଦଉଡ଼ି ଫିଙ୍ଗା ଫୋପଡ଼ା ସାଙ୍ଗକୁ ଗୁଳିବୃଷ୍ଟିର ଧସ୍‌ଧାସ୍ ମଚ୍‌ମାଚ୍ ଶବ୍ଦ ଖୁବ୍ ଗୋଟାଏ ଜଟିଳ ଆତଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ବାହାରେ । ରାତି ଦୁଇଟାରେ ମିଲେଟାରୀ ଫୋର୍ସର ଆଗମନ ନାଗରିକମାନଙ୍କ ମନରେ ଅହେତୁକ ଭୟର ସଂଚାର ଖେଳେଇ ଦେଇଛି । ଭୀତତ୍ରସ୍ତ ଜନତା ଯିଏ ଯାହାର ପିଲାକବିଲା ଧରି ପ୍ରଧାନ ରାସ୍ତାରେ ଆସି ରୁଣ୍ଡ ହୋଇଗଲେଣି । ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ, କ'ଣ ହୋଇଛି ? କେହି କାହାରିକୁ ବୁଝେଇବାର ଦେଖା ଯାଉନି । ସମସ୍ତେ ସମସ୍ତଙ୍କ ନିରାପତ୍ତା ରକ୍ଷାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଛୋଟ ଛୁଆଙ୍କ କ୍ରନ୍ଦନ, ଭୟାତୁର ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷଙ୍କ କାତର ଧ୍ୱନି ପଡ଼ାଟିକୁ ମୁଖରିତ କରିଛି । ଏତିକବେଳେ ଆଗରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଟର୍ଚ୍ଚର ମେଞ୍ଚାଏ ଆଲୋକ ଆସି ପଡ଼ିଲା ମୋ ରହିଥିବା ପଥର ସନ୍ଧିରେ । ଭୟରେ ସେଇ ପୂତିଗନ୍ଧମୟ ପଙ୍କପାଣିରେ ମୁହଁ ଗୁଞ୍ଜିଲି । ସେକେଣ୍ଡେ, ଦୁଇ ସେକେଣ୍ଡ୍, ଆଉ କେତେବା ମୋର ଶ୍ୱାସ ରହନ୍ତା । ମୁହଁ ଉଠେଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲି । ସେତେବେଳକୁ ଆଗର ସେଇ ଟର୍ଚ୍ଚ ଆଲୋକ ଲିଭିଥାଏ ସତ, ମାତ୍ର ପଛରୁ ବିପଦ ଘନେଇ ଆସିଲା । ଆଠ ଦଶ ଜଣ ଲୋକ ଟର୍ଚ୍ଚ ପକାଉଛନ୍ତି ଓ ଦୁଇ ଚାରିଜଣ ବାଉଁଶ ପକାଇ ନାଳ

କେଁଚ କେଁଚ ମୋର ଅଣ୍ଡକୁ ମାଡ଼ ଆସୁଛନ୍ତି । ଆଉ ଉପାୟ ନ ଥିଲ ମୋର । ଅଣ୍ଡ କମରେ ଦୁଇମାଇଲ ବାଟ ଏଇ ନାଳରେ ଗୁରୁଣ୍ଡି ଗୁରୁଣ୍ଡି ଆସିଥିଲ । ଆଣ୍ଠୁ, କହୁଣି ଛିଡ଼ ମାଂସ ସବୁ କେନା କେନା ହୋଇ ଗଲଣି । ଦେହ ମୁହଁ ପଙ୍କ ପାଣୀରେ ମଉଳିଛି । ଅଣ୍ଟାରେଥିବା ଲୁଙ୍ଗି ଖଣ୍ଡିକର ସତ୍ତା ନାହିଁ । ସାର୍ଟର ହାତ ଓ ପେଟଠାରୁ ତଳକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ କୁଆଡ଼େ ଗଲଣି । ଜୀବନ ଆସି ଯିବା ଉପରେ, ଫଉଜମା ଘରୁ ଆଣିଥିବା ଧନବା ରଖନ୍ତି କପରେ ? ସର୍ବୋପରି ଆଣ୍ଠୁ ଓ କହୁଣିର ଜ୍ୱାଳା ମୋତେ ଅଥୟ କରୁଥାଏ । ସୈନ୍ୟ ବିଭାଗର ଲୋକ ମୁଁ । ହୃଦୟ ମୋର ପଥର ଲୁହାଠୁ ଶକ୍ତ । ଆତ୍ମା ମୋର ବଜ୍ରରୁ କଠିଣ । ହାତପାଦରେ ଶତ ସିଂହର ପରାକ୍ରମ । ଜୀବନଥିବାଯାଏଁ ଉଦ୍ଧତ ମନ । ଏତେଗୁଡ଼ିଏ କଳାର ଅଂଶ ଗ୍ରହଣକରି ମଧ୍ୟ ବିକଳରେ କାନ୍ଦି ପକାଇଲି । ଆଉ ଉପାୟ ଖୋଜି ଆତ୍ମରକ୍ଷା କରିବାକୁ ମନରେ ସାହାସ ନଥିଲ । ମୁଣ୍ଡିଟି ପଥର ସନ୍ଧରେ ରଖି କ୍ଳାନ୍ତ ଶ୍ରାନ୍ତ ଦେହକୁ ବୁଡ଼ାଇ ରଖିଲି ପଙ୍କ ପାଣିରେ ।

କୁଁ, କୁଁ, କୁଁ,

କାତର ଦୃଷ୍ଟିରେ ପଥର ଖୋଲକୁ ଚାହିଁଲି । ମୋ'ର ପରି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଆତତାୟୀ । ବାହାରେ ଠେଙ୍ଗାବାଡ଼ି ଦେଖି, କୁକୁର ଏଠି ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛି । ନାଳି କେଞ୍ଚି କେଞ୍ଚି ଆସୁଥିବା ଲୋକ ଗୁଡ଼ିକ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ପାଖେଇ ଆସିଲେ । ଜଳନ୍ତା ଟର୍ଚ୍ଚର ଆଲୋକ ମୁଁ ଥିବା ପଥର ସନ୍ଧରେ, ଘନ ଘନ ହୋଇ ପଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

କର୍ମକୁ ଆଦର ଦେହ ପଥର କରି ପଡ଼ିଥାଏ ।

ପ୍ରଥମ କେଁଚ୍ଚ ମୋର ଡାହାଣ ଜଙ୍ଘରେ ବାଜିଲା ।

ହେ ଭଗବାନ, ଦେହକୁ ଆହୁରି କାଠ କରିଦେଲି ।

ଦ୍ୱିତୀୟ କେଁଚ୍ଚଟି ମୁନିଆ ଥିଲା, କାରଣ ତାହା ମୋ କାଖ ଖୋଲରେ ବାଜି କ୍ଷତ ବିକ୍ଷତ କରି ପକେଇଲା । ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଛଟପଟ ହୋଇ ବିକଳରେ ସାଥିକୁ କୁଣ୍ଢାଇ ପକାଇଲି । ସେ ମଧ୍ୟ ପଙ୍କ ପାଣିରେ ପଡ଼ି, ଜୀବନ ବିକଳରେ ବାହାରିଗଲା ବାହାରକୁ ।

ଗଲା, ଗଲା, ଧର, ଧର—

ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ସୈନ୍ୟ ସମୁଦ୍ର ଘେରିଗଲେ ତାକୁ ।

କିଏ କହିଲା ହାରାମଯାଦା କୁକୁରଟା ।

କିଏ କହିଲା ଶଳାକୁ ଟ୍ରଲି କରି ଦିଅ ।

ଆଉ ଜଣେ ପଣ୍ଡିତ ପଣିଆ ଦେଖାଇ କହିଲା ଏଇ ଶଳାଟା ପଞ୍ଚମା ଘରୁ ନାଳିଏ, ନାଳିଏ ଆସିଛିମ ?

ସବୁରି ମୁହଁରେ ପରାଜୟ କାଳିମା ।

ହଠାତ୍ ଘନ ଘନ ସାଇରନ୍ ଗର୍ଜନ ଶୁଣାଗଲା । ରୁଣ୍ଡ ହୋଇଥିବା ଜବାନମାନେ ବନ୍ଧୁକ୍ରିଟିମାନ ଠେକି ଦଉଡ଼ିଲେ ସେଇଆଡ଼କୁ । ମନେ ମନେ ଭାବିଲି, ମାହେନ୍ଦ୍ର ବେଳା ବୋଧେ ମୋର ପାଖେଇ ଆସିଲା । ନହେଲେ ଜୀବନର ପରିସମାପ୍ତି ବେଳେ ପୁଣି ଏ ଅଭାବନୀୟ କାହିଁକି ଘଟନ୍ତା ? ସବୁ ସେଇ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ।

କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟ୍ ପରେ ସ୍ଥାନଟି ନିର୍ଜନ ହେଲାପରି ଜଣାଗଲା । ଦେହରେ ଅସୀମ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନଟାକୁ ବଞ୍ଚେଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୋର ସାମରିକ ମନ ପୁଣି ଥରେ ଉଦ୍ବୁଦ୍ଧ ଉଠିଲା । ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଖଟାଇ ଉପରକୁ ମୁଣ୍ଡ ଉଠାଇଲି । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଅନ୍ଧକାର । କେହି କେଉଁଠି ନାହିଁ । ସବୁଠି ଭୟାବହର ଚିହ୍ନ ।

ତୋଡ଼ଏ ପଚିଶମିନିଟ ଆଗରୁ ଯେଉଁଠି ହଜାର ହଜାର ମିଲିଟାରି-ପୋଲିସ ଓହ୍ଲାଇ ଥିଲେ ସେଠି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜଣେ ସୁଦ୍ଧା ନାହିଁ, ଏଥିରେ ମୋର ସନ୍ଦେହ ବଢ଼ିଗଲା । ଏହା ମୋ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ କୂଟନୈତିକ ଜାଲ ବିଛେଇ ଦିଆଯାଇଛି । ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନେ କେଉଁଠିନା କେଉଁଠି ଛପି ରହିଛନ୍ତି । ମଣିଷ ଯେତେ ଠିକୁଥିବ, ସେତେ ତାର ସାମୟିକ ଚଳପ୍ରଚଳକୁ ଟିକନିଖି ବିଚାର କରୁଥିବ । ସବୁକୁ ଘାଣ୍ଟି ଚକଟି ବସିଲେ ସାରକଥା ବାହାରେ । କୋଟତ୍ ଯେବେ ଅସାର ହେଲା, ସ୍ବାକୁଇ କହନ୍ତି ଭାଗ୍ୟଲିପି । ବହୁତ ବେଳଯାଏ ଅପେକ୍ଷା କଲି । କେହି ଯେ କେଉଁଠି ଲୁଚି ରହିଛି, ଏ ସୂତ୍ର ବାହାର କରିବା ମୁସ୍କିଲ ବ୍ୟାପାର । ହଠାତ୍ ଆଲୋକମାଳା ଜଳିଉଠିଲା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି । ମୋର ସନ୍ଦେହ ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ସତ ହୋଇଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଚିଶ ତିରିଶ ଫୁଟରେ ଜଣେ ଜଣେ ବନ୍ଧୁକଧାରୀ ।

ଆଲୋକମାଳା ପୁଣି ଲିଭିଗଲା ।

ମାଡ଼ିଆସିଲା ପୁଣି ଅନ୍ଧକାରର ରାଜତ୍ୱ । ଦୁଇସେକେଣ୍ଡ ପାଇଁ ଲାଇଟ୍ ଗୁଡ଼ିକ ଜଳିଉଠି ପୁଣି ଲିଭି ଯିବାରେ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ଥିଲା ବିପୁଳ ଚାଲ୍‌ବାଜି । ସେମାନେ ଭାଗ ଭାଗ ହୋଇ ଏଇ ଅଧଘଣ୍ଟାକ ମଧ୍ୟରେ ବିସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନକୁ ଘେରି ଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, କଡ଼ାନଜର ଥିଲା ମାଇଲେ, ଦୁଇମାଇଲ ବ୍ୟାପି ଏଇ ଚକଡ଼ାଟି ଉପରେ । ସେମାନେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲେ ମୁଁ ଯେପରି ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ସ୍ୱଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖେ ତାହେଲେ ଲୁଚିଥିବା ସ୍ଥାନରୁ ବାହାରିବାକୁ ଭୟ କରିବି ।

ଅନ୍ଧକାର ହଟିଯିବ । ଉଷା ସକାଳର କଅଁଳ ଖରାରେ ମୋ ହାତରେ ଧରାଇ ଦେବେ ଶୁଭଙ୍କର ଲୌହର ଶକ୍ତ ବେଡ଼ି ।

ରାତିର ଶେଷ ଶବ୍ଦକୁ ନେଇ ପାହାନ୍ତିଆ ତାରା ଉଦୟ ହେଲଣି । ଆଖପାଖରେ ଏକରୁ ଅନେକ ତାମ୍ରଚୂଡ଼ମାନଙ୍କ ଧ୍ୱନି ଶ୍ରୂୟମାନ । ଉତ୍ତାପହୀନ ପବନର ଧୀର ମନ୍ଥର ଗତି । ପୁଣି ସହରଟିର ବୁକୁ କମ୍ପାଇ ଘନ ଘନ ହୋଇ ସାଇରନ ବାଜିଉଠିଲା ।

ଅତର୍କିତ ବିମାନ ଆକ୍ରମଣର ସତର୍କ ଘଣ୍ଟି । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ଗଗନ ପବନ ମୁଖରିତ କରି ସରମଙ୍ଗା ବିମାନ ଘାଟିରୁ ଅସଂଖ୍ୟ ଲଢ଼ୁଆ ବିମାନ ଚକ୍‌କରକାଟି ଉପରକୁ ଉଠିଲେ । ତୋପକମାଣର ଆଗ୍ନେୟ ଝଲକରେ, ଥରି ଉଠିଲା ସହରଟି । ଫଙ୍କବୋଳା ପାପୁଲିରେ ଆଖିପୋଛି ଆନନ୍ଦରେ ଉପରକୁ ଚାହିଁଲି । ସେତେବେଳକୁ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ବିମାନ ଗୁଡ଼ିକ ମାଛପୋଖରି ଉପରେ ଚିଲ ଚେଁଶୋଇପରି ସାଲୁ ସାଲୁ ହେଉଛନ୍ତି । ବିପଦ ସଙ୍କେତର ଶବ୍ଦ ଅବ୍ୟାହତ ରହିଛି । ଆଖିମଲି ଆମ ପକ୍ଷର ବିମାନ ସନ୍ଧାନ ଆଶାରେ ବହୁବାର ଉପରକୁ ଚାହିଲି । ସରମଙ୍ଗା ଶତ୍ରୁର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବୃହତ୍ତମ ଘାଟି ଏକଥା ଆମ ପକ୍ଷର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣା । ବାଘ ପାଟିରେ ହାତ ଭରିବାକୁ କିଏ ଆସି ପାରେ ? ଆମ ଆଗୁଆ ଘାଟିରେ ଥିବା ସବୁ ପାଇଲଟଙ୍କ ମୁହଁ ସ୍ୱପ୍ନପରି ଦିଶିଗଲା । ଏସ୍‌. ଏମ୍‌. ଗାଡ଼ଗିଲ୍‌, ଜି. ଏମ୍‌. ଓ୍ୱାର୍ଷ୍ଟି । ଜି. ସି. ମେହେରୁମ୍‌, ଆର୍‌. କେ. ଭାହ୍ୱାନି, ପି. କେ. ଗୁପ୍ତା, ଏସ୍‌. ଏମ୍‌. ଜୋଶି, ଏସ୍‌. କେ. ଭାବା, ଖାଣ୍ଡେଲ କର, କୁଲ୍‌କରଣି, ଦେସ ପାଣ୍ଡେ, ଲମ୍ବା ନାକା ନାୟାର । ହେ ଭଗବାନ୍‌, ଯିଏ ଆସିଥାଉନା କାହିଁକି ବିଜୟ ହାସଲ କରି ଯେପରି ଯାଏ । ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଆଖି ଫେରାଇଲି । ବନ୍ଧୁକଧାରୀ ସିପାଇମାନେ ନଳିଟିମାନ ଆକାଶକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ମଝିରେ ମଝିରେ ବିମାନ ବିଧ୍ୱଂସୀ କମାଣର ଭୀମ ଗର୍ଜ୍ଜନରେ ଥରି ଉଠୁଛି ସହରଟି । ଯୁଝିକୁଇ କହନ୍ତି ମାହେନ୍ଦ୍ର ବେଳା । ମିବାକ ପଳେଇ ? ଆତ୍ମରକ୍ଷାକାରୀକୁ ଅଳ୍ପ କେତେକ୍ଷଣ ପାଇଁ ଏପରି ସୁଯୋଗ ଯୁଟେ । ସମୟର ଅସଦ୍ ବ୍ୟବହାର କରିବାମାନେ ବିପଦକୁ ବରଣ କରିବା । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ସେଇ ନାଳରେ ଗୁଣ୍ଡୁରି ଗୁଣ୍ଡୁରି ଆଗେଇଲି ଆଗକୁ । ପଚିଶ ତିରିଶ ମିନିଟପରେ, କହୁଣୀ, ଆଣ୍ଠୁ ଅବଶ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ, ନାଳଟି ମଧ୍ୟ ସରି ଆସିଲା ।

ଆଗରେ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ପାଚିଲା ଧାନ କ୍ଷେତ । କୋଇଲଖିଆ, କଟରଙ୍ଗାର ସନ୍ତସନ୍ତିଆ ବଣ । ସରୁ ସରୁ ହିଡ଼ କେତେ ରଙ୍ଗରେ କେତେ ଆଡ଼କୁ ଛକ କାଟିଛି । ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାର ସମୟ ବା ମନ ମୋର ନଥିଲା । ମୃତ୍ୟୁର ବିଭୀଷିକା ଯେପରି ମୋ ପଛେ ପଛେ ଗୋଡ଼ାଉଛି । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଢେର ରହିଛି ତା'ର କରାଳଛାୟା ।

ଅନନ୍ତ ଦୂରରୁ ଶୁଭୁଛି ତା'ର ଅଟ୍ଟହାସ୍ୟ ।

ପ୍ରାଣ ପଣେ ଚେଷ୍ଟାକରି ଆଗକୁ ଦୌଡ଼ିଲି ।

ଗୁଣ୍ଡୁରି ଗୁଣ୍ଡୁରି ଆଗରୁ ଆଣ୍ଠୁ ଗଣ୍ଠି ଛିଣ୍ଡି କୁଟା କୁଟା ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଗହିର ମଝି, ହିଡ଼ରେ ଦୌଡ଼ିବାଦ୍ୱାରା, ଧାନ ଡେଣ୍ଡା ଗୁଡ଼ିକ ସେଇ ସ୍ଥାନରେ ପିଟି ହୋଇ ଦାରୁଣ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଉଥାଏ । ତାଛଡ଼ା ଦିଓଟି କୋଇଲଖିଆ କଣ୍ଟା ଅକର୍ମନ୍ୟ କରି ଦେଲଣି । ସରୁହିଡ଼, ଅଚିହ୍ନା ସ୍ଥାନ, ଅବାଟ ବାଟ ।

ଯେତେ ଯାହା ହେଲେବି, ବଂଚିବାକୁ ହେବ ।

ଜୀବନ ପାଇଁ ଲଢ଼ିବାକୁ ହେବ ।

ଆତ୍ମା ବିସର୍ଜ୍ଜନଟା, ଅନାବଶ୍ୟକ, ଅପଦାର୍ଥର ଲକ୍ଷଣ ।

୭

ବାଁ, ଡାହାଣ ହୋଇ ଲମ୍ବିଥିବା ଗୋଟିଏ ପିଚ୍ ରୋଡ଼ରେ ପାଦ ପଡ଼ିଲା । ସାମ୍ନାରେ ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ କୋଠା । ଭେଦଭାବ ନାହିଁ । ସବୁ ଗୁଡ଼ିକ ଏକାପରି । ସବୁଗୁଡ଼ିକ ରଙ୍ଗିନ୍ । ପ୍ରତ୍ୟେକ, ପ୍ରତ୍ୟେକଠାରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର । ଚାରିପାଖରେ ଗୁଡ଼ିଏ ଉଚ୍ଚର ପ୍ରାଚୀର । ମନୋହର, ମେନ୍‌ଗେଟ । ସହରଟିର ସ୍ଥିତାବସ୍ଥା ଯେ ଅଳ୍ପ କେତେ ଦିନର, ଏହା ସହଜରେ ଅନୁମାନ ହୁଏ । ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ବାଟ ଦୌଡ଼ି, ଦୌଡ଼ି ଆସିଥିଲି, ନାକ ଓ ପାଟି ଦେଇ ଛୁଟିଥିଲା ମୋର ଘନ, ଘନ, ଶ୍ୱାସର ସାଁ, ସାଁ, ଶବ୍ଦ ।

ଆଶାଥିଲା ଆଗରେ ଭଗବାନ କିଛିସୂ ମୋ ପାଇଁ ଗୋଟେ ଲୁଚିବାର ସ୍ଥାନ ରଖିଥିବେ । ମାତ୍ର ସହରଟି ଦେଖି ସେ ଆଶା ମୋର ମୁହୂର୍ତ୍ତକେ ମିଳାଇ ଗଲା । ବୁଡ଼ିଗଲା ଲୋକ କୁଟା ଖଣ୍ଡିଏ ଆଶ୍ରା କରିଥାଏ । ମାତ୍ର ସେଇ କୁଟା ଯେତେବେଳେ ତା'ର କୌଣସି କାମରେ ଆସେ ନା; ସେତେବେଳେ ତା'ର ପରିଣତି ଯାହା ହୁଏ, ମୋର ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେବ ଭାବି ହତକମ୍ପ ହେବାକୁ ଲାଗିଲି । ରାତ୍ରୀ ପ୍ରାୟ ଶେଷ ହୋଇ ଆସୁଛି । ହତୋତ୍ସାହ ମନ ସାଙ୍ଗକୁ ବେଦନା କ୍ଳିଷ୍ଟ ଦେହ ଅଥୟ କରି ପକେଇଲାଣି । ନିରୁପାୟ ହୋଇ ରୋଡ଼୍ ଧାରରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ପକ୍‌କା ପାଚେରୀକୁ ଆଉଜି ବସିଗଲି । ମନ ଥରି ଉଠିଲା । ଏହା ମୋର ଶେଷ ବେଳକି ?

ଏଇଠି ଘରକଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା ।

ହାଣ୍ଡି ପାହାଚ, ବାପା, ମା, ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭଉଣୀ ପ୍ରମିଳାର ମୁହଁ ଚଳଚିତ୍ର ପରି ନାଚି ଉଠିଲା ଆଖି ଆଗରେ । କି ଅମଙ୍ଗଳରେ ଘରୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ିଥିଲି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜଣା । ମାତ୍ର ଆଜଠୁ ବୋଉର

ସବୁ ଆଶା ଧୂଳିସାତ୍ ହେଲା । ଆସିବାର ଦିନକ ଆଗରୁ କୋଷ୍ଠି ଦେଖାଇଥିଲା ସେ । ଖଡ଼ିପାଠ ପରେ ଅବଧାନ କହିଥିଲେ ଚିନ୍ତା ନକରିବାକୁ । କାରଣ, ମୁଁ କୁଆଡ଼େ ଘରକୁ ଫେରିଥିଲେ, ବୋହୁ ଧରି ଫେରି ଆ'ନ୍ତି । ଧନଚନ୍ଦ୍ର କୋଷ୍ଠିଟା ଏକା । ସବୁ ଚୂଲିକୁ ଗଲା, ଠିକଏ ଦେଖିପାରିଲା ନାହିଁ ମତେସେ ଶେଷକୁ । କୋଷ୍ଠି ଦେଖାବେଳେ ବୋଉ, ଓ ଅବଧାନ, ଉଭୟଙ୍କ ଭାବ ଭଙ୍ଗି ମନେ ପଡ଼ି ଆଖିରେ ଲୁହ ଥିଲେବି, ମୁହଁରେ ହସ ଖେଳିଲା ।

ମଚ୍ ମଚ୍ ମଚ୍ ।

ପୁଣି ଭାରି ବୁଟ୍‌ର ଆବାଜ୍ ।

ଛାତିରେ ଗୋଟାଏ ଉତପ୍ତ ଲୌହ ପିଣ୍ଡୁଳା ଘୂରିଗଲା ।

ଚମକି ଉଠିଲି । ନଜର ପକାଇଲି ଚାରିଆଡ଼େ । ସବୁଠି କେବଳ ଉଷା ଆଗମନର ଶୁଭ ସଙ୍କେତ । ପୂର୍ବପଟ ମେନ୍‌ଗେଟ୍‌ରୁ ବାହାରି ଆସୁଛନ୍ତି ଚାରିଜଣ ସାମରିକ ବିଭାଗର ଲୋକ । ହାତରେ ବନ୍ଧୁକ । ଦେହରେ ଲମ୍ବା କୋଟ । କାକରଲଗା ହେତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ବିବର୍ଣ୍ଣ ଦେଖା ଯାଉଛି । ହାତପରି ପାହୁଲି ପକାଇ ଧାଇଁଛନ୍ତି ମୋରି ଆଡ଼େ ।

ବୋଧହୁଏ ରାତି ଡିଉଟିରୁ କ୍ଷାନ୍ତ ପାଇଲେ ।

ଦୈବଦତ୍ତ ବିପତ୍ତି । ସ୍ୱଅର୍ଜିତ କୁକର୍ମ ।

ପଛରେ କେବଳ ଅନୁତାପସିନା ଦିଏ, କିନ୍ତୁ ସୁଧାରିବାର ଉପାୟ ମାନବର ଯେ ନାହିଁ, ଏହା ସର୍ବ ସମ୍ମତ । କେଉଁଆଡ଼େ ଯେ ପଳାଇ ଯିବି, ସେ ଆଶାବି ଆଉ ନଥିଲା । ବସିବା ସ୍ଥାନରୁ ଉଠିବା ପାଇଁ ଯେତିକି ବଳ ଦରକାର, ସେତିକିବି ହରାଇଥିଲି । ଶତ୍ରୁ ହାତରେ ଜୀବନ ଦେବା ଅପେକ୍ଷା ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବା ଶ୍ରେୟସ୍କର ଭାବି. ବହୁ କଷ୍ଟରେ ପାଚେରି ଧରି ଠିଆ ହେଲି ।

ଚକ୍ରାକାର କରି ଧରଣୀଟା ବୁଲିଗଲା ଆଖି ଆଗରେ । ବସି ପଡ଼ିଲି ଥମ୍‌କରି । ଝଲକାଏ ରକ୍ତ ବାହାରି ଆସିଲା ପାଟିରୁ । ପାଖରୁ ଆହୁରି ପାଖକୁ ମାଡ଼ି ଆସୁଥିଲା ଘରବୁଟ ଶବ୍ଦ । ପୁଣିଥରେ ଚଢ଼ିଲି ପାଚେରି ଉପରକୁ । ତା'ଉପରେ କଣ୍ଟାତାରର ବାଡ଼ ଦିଆହୋଇ ଆହୁରି ଉଚ୍ଚା ହୋଇଛି । ଏଥର ଶେଷ ଚେଷ୍ଟା ଭାବି ସ୍ପାଇକ ଧରି ଉପରକୁ ଉଠିଲି । ଆର ପାଖକୁ କଦଳୀଗଛ, ଓ କେତେ କ'ଣ ଥିଲା, ଭୁଷ୍‌କରି କଚଡ଼ା ହୋଇ ପଡ଼ିଲି ଆରପାଖେ । ପାଟିରୁ ବାହାରି ଗଲା ଝଲକା ଝଲକା ହୋଇ ଦୁଇ ଝଲକା କଞ୍ଚାରକ୍ତ । ତା'ପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜଣା ।

ପାଞ୍ଚ

ମୋର ଯେତେବେଳେ ଚେତା ହେଲା, ସେତେବେଳକୁ ମୁଁ ମୋ ଦେହସାରାରେ ମର୍ମନ୍ତୁଦ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲି । ଆଖିଖୋଲି ଦେଖିଲି ଏହା ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ପକ୍‌କା କୋଠା ମୋର ଡେଇଁ ପଡ଼ିଥିବା ସ୍ଥାନ ନୁହେଁ । ଆହୁରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଯେ, ମୁଁ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ଶଯ୍ୟା ଉପରେ ଶୋଇଥିଲି । କ୍ଷତ ବିକ୍ଷତ ସ୍ଥାନମାନଙ୍କରେ, ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ, ଔଷଧ ଦିଆଯାଇ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ କରାଯାଇଥିଲା । ମୁହଁରେ ବ୍ରାଣ୍ଡିର ଗନ୍ଧ । ଭଲଭାବେ ଆଖି ଖୋଲିଲି । ଘରଟି ବେଶ୍‌ ଅନ୍ଧାରୁଆ । ଝରକାବନ୍ଦ ଘର । ପ୍ରଧାନ ଦରଜାଟି ବୋଧେ ବାହାରୁ କିଳା ଯାଇଛି ।

ତା'ହେଲେ ଧରା ପଡ଼ିଗଲି ?

ଏଇ ଭାବନା ହୃଦୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାମାତ୍ରି, ରକ୍ତ ପାଣି ହୋଇଗଲା ମୋର । ସ୍ନାୟୁମଣ୍ଡଳ ଯେପରି ଧୀରେ ଧୀରେ ପଙ୍ଗୁ ପାଲଟି ଯାଉଛି । ବକ୍ଷ କମ୍ପି ଉଠିଲା । ମୋତେ ଯେ, କିପରି ଭାବେ ଧରାଗଲା, କଳ୍ପନା କରି ପାରିଲି ନାହିଁ । ରହସ୍ୟ-ମୟ ଘରଟି ମୋତେ ଆହୁରି ରହସ୍ୟ ଜାଲରେ ଛନ୍ଦି ଦେଲା । ମୋତେ ଧରି ଯେ, ସାମରିକ ହାସପାତାଲରେ ରଖା ଯାଇଛି ଏଥିରେ ମୋର ହୃଦବୋଧ ହେଉ ନଥାଏ । ଏଠାରେ କୌଣସି ମେଡ଼ିକାଲ୍ ର ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ସୁଦ୍ଧା ନଥିଲା । ତକିଆ, ଗଦି, ଖଟ ସବୁଥିରେ ଫୁଟି ଉଠୁଥିଲା ଘରୁଆ ଘରର ଚିହ୍ନ । ଏପରିକି ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ୍ କରା କନାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ବ୍ୟବହାର ଶାଢ଼ୀ ଲୁଗାର ଅଂଶ । ମୋଠଉପରେ କଥା ମେଡ଼ିକାଲ୍ ର ଯେଉଁ ରୂପରେଖ ଶୁଣିଥିଲି ବା ଜାଣିଥିଲି ତାହା ଅଣୁମାତ୍ର ଏଠାରେ ନାହିଁ । ଏହାପରେ ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତାରେ ପଡ଼ି, ଶେଷକୁ ମନେ ମନେ ସ୍ଥିର କରିନେଲି ଯେତେକଷ୍ଟ ପଛେପଡ଼ୁ, ଥରେ ଉଠି ଘରଟିର ଉପବେଶ ଦେଖିନେବି । ସାମାନ୍ୟ ମୁଣ୍ଡ ଉଠାଇଲି, ନିଷ୍ଫଳ ହେଲା । କାରଣ ମୋର ଦେହସାରା ଏପରି ଦରଜ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିଲା ଯେ, ସାମାନ୍ୟ ହଲଚଲ୍ ହେବାକୁ କ୍ଷମତା ମୋର ନ ଥିଲା । ଏହି ସମୟରେ ବାହାରେ କାହାର ଆଗମନର ସୂଚନା ହେଲା । ମନେ ହେଲା ବାରଣ୍ଡାରେ କେହି ଜଣେ ଯେପରି ବୁଲୁଛି । ପଦଧ୍ୱନି ବଡ଼ ନମ୍ର । ସୁଇଚ୍ ଟିପିବାର ଶବ୍ଦ ହେଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗୃହଟିରେ କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକ ଖେଳିଗଲା । ଆକସ୍ମିକ ବିପଦକୁ ଅକ୍ଷମଜାଣି ନିରାଶ ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିଲି । ମୁଁ ଯେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଯେ ଜୀବନ ନିରାପଦ ନୁହେଁ ଏଇ ଚିନ୍ତା ବେଳକୁବେଳ ହୃଦ ଭିତରେ ସ୍ୱତଃ ସିଦ୍ଧ ହେବାକୁ

ଲାଗିଲା । ସବୁ ଆଶାଭରସା ପାଣିଫୋଟକା ପରି ମିଳାଇ ଗଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ବିପଦକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ଆଖି ବୁଜିଲି ।

ଜଣେ କେହି ନିଶ୍ଚୟ ଆସୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏତେ କ୍ଷୀଣ ପଦରେ କାହିଁକି ? କବାଟ ଖୋଲିବାର ଶବ୍ଦ ହେଲା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି, ଏହାକୁ ସାବଧାନର ସହିତ କେହି ଯେପରି ଖୋଲୁଛି । ମନଭିତରେ କାତର କୌତୁହଳର ଗୋଟାଏ ଝଲକ ଖେଳିଗଲା ।

ଏଇତ, କେହି ଜଣେ ମାଡ଼ି ଆସୁଛି ମୋର ଖଟଆଡ଼େ ।

ଆସୁଥିବା ଲୋକଟି ମୋ ମୁଣ୍ଡ ସିଧାରେ, ଅଟକିଗଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗୋଟିଏ ହାତର ସ୍ପର୍ଶ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଅନୁଭବ କଲି । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ହାତଟି ସମ୍ପର୍କ ଛିନ୍ନକଲା । ଅନୁମାନ କଲି ଲୋକଟି ଯେପରି ମୋ ତାଲୁର ଉତ୍ତାପ ପରୀକ୍ଷା କରୁଥିଲା । କାମ ସରିଲା ଫେରିଯିବ । ମାତ୍ର ଲୋକଟି ଫେରିଯିବାର କୌଣସି ଆଭାସ ମୁଁ ପାଇଲି ନାହିଁ । ଅଧିକନ୍ତୁ ମୋର ଆଣ୍ଠୁ ଓ କହୁଣି ସେ ପରୀକ୍ଷା କରି ବସିଲା । ଲୋକଟି ଯେ ମୋର ଆକ୍ସିଡେଣ୍ଟ ସ୍ଥାନ ଦେଖୁଛି ଏଥିରେ ମୁଁ ନିଃସନ୍ଦେହ ହେଲି । ତା ହେଲେ ଡାକ୍ତରଟା ? ମୋର ମିତ୍ର । ହୃଦୟ ମୋର ଏଇକଥା ଭାବି, ଅଳ୍ପ ଭାରସାମ୍ୟ ହେଲା । ପଛରେ ଆଜ ଯାହା ଘଟୁନା କାହିଁକି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଗନ୍ତୁକ ମୋର ପରମ ମିତ୍ର ।

ବିପଦ, ରୋଗଶଯ୍ୟା ।

ରାଜଦ୍ୱାର, ଶ୍ମଶାନ ।

ଏଇ ଚାରୋଟି ସ୍ଥାନରେ ମିତ୍ର ଉପସ୍ଥିତ । ଶୁଭ ସହାନୁଭୂତିର ମୁଖବନ୍ଧ ବାଢ଼ିଥାଏ । ଏଇଧରଣର ମିତ୍ର ସବୁରି କାମ୍ୟ । ଏଣୁ ଡାକ୍ତର ମାନେଇ ରୋଗୀର ପରମ ମିତ୍ର ।

ମାସ ଏ, କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ଡାକ୍ତର ?

ମୋ ତଳପାରେ ତାଙ୍କ ନରମ ପାପୁଲି ଚାଳନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ବଡ଼ ଜଟିଳ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲି । ଆହୁରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ତାଙ୍କ ମଣିବନ୍ଧରେ ନିଶ୍ଚୟ କଙ୍କଣ ଅଛି । ବେଳେ ବେଳେ ଧ୍ୱନି କରୁଛି । ବେଳେ ବେଳେ ଗୋଇଠିରେ ବାଜୁଛି । ଆନନ୍ଦ, ନିରାନନ୍ଦ କାତର, କୌତୁହଳ ଦୁର୍ବଳ ମନକୁ ମୋର ଶତମନ୍ଥନ କଲା । ଅନମମାୟୂ ମନରେ ଖେଳିଗଲା କେତେ କ'ଣ ଉଦ୍ଭଟ କଳ୍ପନା । ଅଳ୍ପକେ ଆଖି ଖୋଲିଲି । ଯାହା ଦେଖିଲି, ତାହା ଯେ ମୋ ପରିସ୍ଥିତିର ବିଶ୍ୱାସ ଯୋଗ୍ୟ କଥା ନୁହଁ, ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହ ।

ପୁଣି ଭଲଭାବରେ ଚାହିଁଲି ।

ଘଟଣାଟି ସପ୍ତାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ମନେ ହେଲା ।

କିଏ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ ଯେ, ମୋପରି ରାଜବନ୍ଦୀର ପଦ ସେବା କରୁଛି ଜଣେ ତରୁଣୀ ।

କାନୁନ୍‌ର ଖିଲାପ । ଦେଶଦ୍ରୋହୀ, ରାଜଦ୍ରୋହୀଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୟ ଦେଲେ ପରିଣତିର ଫଳ ଯେ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ, ଏକଥା କ'ଣ ମହିଳାକୁ ଅଛପା । ତରୁଣୀର ମୁହଁରେ ବିଷାଦର କାଳିମା । ଆଖିରେ ଆଖିଏ ଆଶା । ପରିଧାନ ଖଣ୍ଡିଏ ଶୁଭ୍ରଶାଢ଼ୀ । କହୁଣିକୁଆଁ ମାଲବ୍ଲାଉଜ୍ । କାନରେ ହୀରବସା ଇୟାରିଂ । ଡାହାଣ ହାତରେ ସୁନା କାଚ । ବାମ ହାତରେ ଓ୍ୱାଚ୍ । ହେବକି ଭାରତୀୟ ?

ଚମକି ଉଠିଲା ମନ । ଅସନ୍ତୋଷ ଆଖିର ସନ୍ତୋଷ ପାଇଁ ଦୃଷ୍ଟି ଶକ୍ତି ଆହୁରି ନିବିଡ଼ କଲି । ଏଥରକ ତରୁଣୀଙ୍କ ଆଖି ସହିତ ମୋ ଆଖିର ମେଳ ହେଲା । ଉଦାସ ବଦନରେ ସାମାନ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭୂତ

ହେଲ ତାଙ୍କର । ଧୀରେ ଧୀରେ ମୋ ପାଦ ପାଖରୁ ସେ ଅପସରି ଗଲେ । ନିସ୍ତବ୍ଧ କୋଠରିଟିରେ ସାମାନ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ଖେଳିଗଲା । ମୋ କପାଳକୁ ଝୁଲି ପଡ଼ିଥିବା ଅବ୍ୟବସ୍ଥିତ କେଶ ସାଉଁଳି ସାଉଁଳି ବଡ଼ ଭୟାତୁର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ ସେ—

ମିଷ୍ଟର ଚଉଧୁରୀ ?

ସବୁକଥା କହିବାକୁ ସମୟ ଲାଗେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବ, ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱାଇଚ୍ଛ ଠିକ୍ମକ । ସୁଖର କଥା ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ଆପଣଙ୍କର ଚେତନା ଫେରି ଆସିଛି । ନିଅନ୍ତୁ, ଏଇ ଗରମ ଦୁଧ ଗ୍ଲାସକ ପିଇଦେଲେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ମୁଁ ମୋ କାମରେ ଯିବି ।

ତରୁଣୀଙ୍କ କଥା ଗୁଡ଼ିକ ନିହାତି ଛାଡ଼ଛଡ଼ା ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ଖୁବ୍ ଦୟନୀୟ ଓ ଗମ୍ଭୀର ମନେ ହେଲା । ଉପନ୍ୟାସ ଏକାସିଙ୍ଗ ନାଇକା ଭଳି କଥାରେ ଉଚ୍ଚ କୋଟିର ଭାବବିନ୍ୟାସ ମୋଟେ ନାହିଁ । ନିହାତି ଗାଉଁଲି ଭାଷା । ତଥାପି ସୁନ୍ଦର । ଶ୍ରୁତି ମଧୁର । ଲୀଳାୟିତ । ଅଦମନୀୟ ତରୁଣ ହୃଦୟର ଭଗବତ୍ ଗୀତା । ସମଶୀତଳ ଦୁଧ ଗ୍ଲାସଟି ବିନା ବାକ୍ୟ ବ୍ୟୟରେ ମୁଁ ପିଇ ଦେଲି । କାରଣ ମୋର ସେତେବେଳର ଜଠରଜ୍ୱାଳା ଥିଲା ଭୀଷଣରୁ ଆହୁରି ଭୀଷଣ । ଗ୍ଲାସଟି ଫେରାଇ ଦେଲି । ତାଙ୍କୁ ମୋର ଅନେକ କଥା ପଚାରିବାର ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପଚାରି ପାରିଲି ନାହିଁ । କହି ବସିଲେ ଗଳାରୁଦ୍ଧ ହୁଏ । କ'ଣ କହିବି ନକହିବି ଭାବୁ ଭାବୁ ସମୟ କେତେ ବୋଲି ପଚାରି ବସିଲି ।

ଠିକ୍ ସେତିକବେଳେ ବାହାରେ ଘଡ଼, ଘଡ଼ର ଡାକ ଶୁଣାଗଲା ଓ ତାହା କ୍ରମଶଃ ନିକଟରୁ ନିକଟତର ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ହଠାତ୍ ତରୁଣୀଙ୍କ ମୁହଁରେ ଆତଙ୍କର ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ଛାଇ ଖେଳିଗଲା । ତରତରରେ ମଣିବନ୍ଧରୁ ଓ୍ୱାଚଟି ଖୋଲି ମୋ ଛାତି ଉପରେ ରଖିଦେଇ ଏକରକମ ଦୌଡ଼ିଲା ପରି ପଳାଇ ଗଲେ ସେ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କବାଟ ବନ୍ଦ ହେବାର ଧଡ଼ ଧାଡ଼ ଶବ୍ଦ । ଘରଟିରେ ଅନ୍ଧକାରର ରାଜତ୍ୱ ଖେଳିଗଲା । ମନ ଭିତରେ ଉଙ୍କି-ମାରିଲା ରମଣୀର ଭାବଭଙ୍ଗୀ । ମୋର ନାଁ ଟା ଯେ ତାଙ୍କର ମୁଖସ୍ଥ, ଏଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥାଟା ବଡ଼ ଅଡ଼ୁଆରେ ପକେଇଲା ମୋତେ । ମୋ ପରିଚୟ ପତ୍ର ମୁଁ ନିଜେ ନଷ୍ଟ କରିଥିଲି । ମନପ୍ରାଣ ଛଡ଼ା ଦେହରେ କେଉଁଠି ହେଲେ ସାମରିକର ସତ୍ତା ରଖିନଥିଲି ମୁଁ । ଅଥଚ ଯୁବତୀ ମୋର ନାଁ, ଧରି ଡାକେ । ଭଉଣୀ ବ୍ୟବହାର କରେ । ମା' ପରି ବୁଝାଏ । ପତ୍ନୀ ପରି ସେବା କରି ବସେ । ପୁଣି ମନ ଘାରେ । ଶତ୍ରୁ ଦେଶର ନାରୀ । ମୁହଁରେ ପଦ୍ମଫୁଲର ହସ । ବଚନରେ ମସୃଣ ଚନ୍ଦନର ଶୀତଳତା । ପେଟ ଭିତରେ ଧାରିଆ କତୁରି । ବେକ ଦେଲେ କଟ୍ । ସବୁ ଦେଶରେ ଧନ ଓ ସମ୍ମାନର ଲାଳସା । ସୁସ୍ଥ ସବଳ ବୋଦା କାଳିଙ୍କ ଆଗରେ ବଳି ଦେଲା ପରି, ଇଏ ଯେ ମୋତେ ଆରେଷ୍ଟ କରି ସରକାର ଘରେ ନଦେବ ସେକଥା କିଏ ଜାଣେ । ସହଜେ ନାରୀ । ନରରୂପୀ କାଷ୍ଠର ନିଆଁ । ସେଇ ଉତ୍ପତ୍ତି କରେ । ହସାଏ, ଖେଳାଏ, କନ୍ଦାଏ, ସଂହାର କରେ । ଅଡ଼ୁଆ ସୂତାରୁ ଖିଅ କାଢ଼ିଲା ପରି, ଏଇ ସବୁରୁ ଖିଅ କାଢ଼ୁ କାଢ଼ୁ କେତେବେଳେ ଯେ ମୋତେ ନିଦ ହେଲା ସେ କଥା କହିବା କଷ୍ଟକର ।

ଛଅ

ଦୁଇଦିନ ପରେ ।

ମତେ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ନାରୀର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମାନିବାକୁ ପଡ଼ିଲି । ଲଳିତା ନାରୀ, କିନ୍ତୁ ତା ହୃଦୟର ସାହାସ ଯେ ଜଣେ ପୁରୁଷ ଠାରୁ ବଳକା—ଏ କଥାରେ ମୁଁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହେଲି ସେଦିନ । ମୋ ରହୁଥିବା କୋଠରୀର ମେନ୍ ଦରଜା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖୋଲାଥିଲା । ତା ପାଖକୁ ଲାଗି ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ଗୋଟିଏ ବ୍ଲାକ୍ ମଡ଼େଲ ଆମ୍ବାସଡ଼ର । ଲଗେଜବକ୍ସ ଖୋଲାଥିଲା । ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ପରିଷ୍କାର ଦେଖା ଯାଉଥିଲା ତା ଭିତରେ । ଗୋଟିଏ ସତରଞ୍ଜି ବିଛାହୋଇ ପଡ଼ିଥାଏ । ତା ଉପରେ ଗୋଟିଏ ମାଣ୍ଡି । ଲଳିତାର ଅନୁରୋଧ ବୁଲିଯିବାକୁ । ଅବଶ୍ୟ ସାଧଭ୍ରମଣ । କିନ୍ତୁ ସେଇ କ୍ଷୁଦ୍ର ଲଗେଜ ବକ୍ସରେ ଲୁଚି ଯିବାକୁ ହେବ ମୋତେ ।

ଇଏବି ଗୋଟାଏ ଜୀବନ । ଏଇ ଅବସ୍ଥାରେବି ପୃଥିବୀରେ ଏକରୁ ଅନେକ ଲୋକ ହସ ଖୁସିରେ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଜୀବନରେ ରାଜଭୋଗ ମିଳିପାରେ, ଅସମ୍ଭବ ନୁହଁ, ମାତ୍ର ଶାନ୍ତିର ଆଶା ଯେ ଏକବାରେ ନାହିଁ, ଏହା ନିର୍ବିବାଦରେ ସମସ୍ତେ ସ୍ୱୀକାର କରିବେ । ଦୁଃଖ ଅଛି, ନୈରାଶ୍ୟ ଅଛି, ଗାଧୋଇବା ପାଇଁ ଲୁହ ଲହରର ଝରଣା ଅଛି । ଅନ୍ତର୍ଦାହ, ଆତ୍ମାଗ୍ଲାନି ଚିନ୍ତାର ଚମକତାରେ ଅଳ୍ପ ବହୁତେ ସବୁରି ହୃଦୟ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ । ସମୟର ସ୍ରୋତ, ପାଣି ସୁଅପରି ଚଞ୍ଚଳ ନୁହଁ । ତା ଗତିରେ ମନ୍ଥରତା ଅଛି । ଉତ୍‌ଥାନ

ପତନର ମାଦକତାରେ ସେବେଳ ଏବେଳର ତୁଳନା କରିବା ମାନବ ପକ୍ଷରେ କଷ୍ଟକର ।

ହାତରେ ଥିବା ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରର ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠା ଦେଖାଇ ଲଳିତା କହିଲା ।

ଦେଖନ୍ତୁ ସାରଦା ବାବୁ ?

ଆପଣଙ୍କ ପଛରେ ସରକାରୀ ଗୁଇନ୍ଦା ଦଳ କିପରି ବ୍ୟତି-ବ୍ୟସ୍ତରେ ଧାଇଁଛନ୍ତି । ଏତେ ବୋକା ନୁହନ୍ତି ସେମାନେ । ଅବଶ୍ୟ ଦିନେ ନା ଦିନେ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହେବେ । ଆପଣଙ୍କ ଭାଗ୍ୟ ଭଲ ଯେ, ଆପଣ ଖାଦ୍ୟ ହୋଇ ଖାଦକ ଗୃହରେ ଆଶ୍ରୟ ପାଇଛନ୍ତି । ଆପଣ ରାଜଦ୍ରୋହି, ପଳାତକ । ମୁଁ ଶତ୍ରୁ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ମିତ୍ର ହୃଦୟରେ ଆହ୍ୱାନ କରୁଛି, ଶିଘ୍ର ଚାଲନ୍ତୁ ।

କେଉଁଠିକି ? ବଡ଼ କୁଣ୍ଠିତ କଣ୍ଠରେ ମୁଁ ପଚାରିଲି ।

ଆପଣ କିପରି ସ୍ୱଦେଶକୁ ଫେରିଯିବେ, ସେଇ ପରାମର୍ଶ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ନିରଭ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ।

ଏହାକି ଲୋକାରଣ୍ୟ ।

ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ, ଶତ୍ରୁ ସଦନ ।

ସେ ସ୍ଥାନ ଏହାର ବାହାରେ କି ?

ନାଁ ।

ତେବେ ?

ଅନେକାଂଶରେ ଜନମାନବ ଶୂନ୍ୟ ।

ଫେରିବା ?

ନିଶ୍ଚୟ ଫେରିବା ।

ଏଇ ଅବସରରେ ମୁଁ ଖବର କାଗଜଟି ଲଳିତା ହାତରୁ ଅଣି ସାରିଥିଲି । ସାମାନ୍ୟ ଆଲୋକକୁ ଆସି ପଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କଲି

ଦେଲ । ଯାହା ପଢ଼ିଲି ସେଥିରେ ମୋ ସାରା ଦେହରେ ଚମକ ଖେଳିଗଲା । ପାଦତଳର ଧରଣୀ ହେଲା କମ୍ପମାନ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶିରା-ପ୍ରଶିରାରେ ଅନୁଭବ କଲି ରକ୍ତର ଅସ୍ଥିରତା । ମନଭିତରେ ଜମାଟ ବାନ୍ଧିଲା ବହୁ ଭାବନାର ଭିଡ଼ ।

ରଜଆ ସୁଲତାନ ଜୀବିତ ।

ସର୍ବନାଶ ।

କାତରେକ୍ତର ଗୋଟାଏ ପ୍ରବଳ ଝଡ଼ ପେଟ ଭିତରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହୋଇ ପୁଣି କାଗଜଟାରେ ଆଖି ପକାଇଲି । ସାମ୍ନା ପୃଷ୍ଠାରେ ଅବିକଳ ମୋ'ର ଫଟୋ । ତଳେ ମୋର ଶାରୀରିକ ଗଠନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦରତଥ୍ୟ । ଅବଶ୍ୟ ରଜଆ ସୁଲତାନାର ଜମାନ ବନ୍ଦି । ମତେ ଧରିବା ପାଇଁ ଗୁଇନ୍ଦାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ଲକ୍ଷ୍ୟବସ୍ତୁ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି ରଜଆର ତୀକ୍ଷ୍ଣ ବୁଦ୍ଧି ଦେଖି । ସାମାନ୍ୟ ନାରୀ ସେ । ନଖଠାରୁ କେଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଖୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛି ମୋର । ମୁଁ କେତେ ଉଚ୍ଚ, ମୁଖମଣ୍ଡଳର ଦୃଶ୍ୟ କପରି । ନିଶ ଅଛି କି ଦାଢ଼ୀ ଅଛି । ମାଂସ ପେଶିର ବିଶିଷ୍ଟତା । କଳା କି ଗୋରା । ଚର୍ମରେ ମସୃଣତା କି କାଠିଣ୍ୟ । ଏପରିକି ପିଲାବେଳେ କାଝଗୁଲି ପଡ଼ି ଯେଉଁ ଚିହ୍ନଟି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ତାକୁବି ବାଦ୍ ଦେଇନି ଜମାନ ବନ୍ଦିରେ । ଆଉ କେତେ ବିଶେଷଜ୍ଞଙ୍କ, ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ, ଆଇନଜୀବୀ ଓ କ୍ଷମତାପନ୍ନ ଅଫିସରଙ୍କ ମନ୍ତବ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତମ୍ଭରେ । ସେଇ ସବୁକୁ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗେ ।

ଆସନ୍ତୁ ନା ।

ମୁଖରେ ଉଦ୍ଧତ ହସ ଫୁଟାଇ, ଲଳିତା ଡାକିଲା ଯିବା ପାଇଁ । ଖବର କାଗଜଟା ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖି, ବାଧ ଶିଶୁଟି

ପରି ଆଗକୁ ପାଦ ପକାଇଲି । ଏକରକମ ଯୋର ଯବରଦସ୍ତି ମୋତେ ବକ୍ସ ଭିତରେ ପୂରାଇ ଲଳିତା ଦରଜା ବନ୍ଦକଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗ୍ରୃବ ଦେବାର ଶବ୍ଦ । ଗ୍ରୃହ୍ମଁ ଗ୍ରୃହ୍ମଁ ଏକ୍ସିଲେଟରର ଦବାଇ ଗାଡ଼ି ଛୁଟିଲା ଖିର ଗତିରେ ।

ପଚସ୍ତରି ମିନିଟ୍ ପରେ ।

ଲଗେଜ ବକ୍ସରୁ ବାହାରି ମୁକ୍ତ ଆକାଶ ତଳେ ଠିଆ ହେଲି ମୁଁ । ସେତେବେଳକୁ ପଶ୍ଚିମାଞ୍ଚଳଗାମୀ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଅଙ୍ଗରାଗ ମ୍ଳାନ ତେଜସ୍ୱୀପୂରେ ମଣ୍ଡିତ ହୋଇଥାଏ । ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ନଭସ୍ପୃଶୀ ଶିଖରୀ ସମୂହ । ଶାଳ, ପିଆଶାଳ, କୁରୁମ, ଅସନ, ତିନ୍ତୁଳି ଓ ଅପରିଚିତ ବୃକ୍ଷଲତାର ଅଭେଦ୍ୟ ସମାବେଶ । ବିଭିନ୍ନ ପୁଷ୍ପର ସୁରସ ଗନ୍ଧକୁ ବହି, ବନ ପବନର ଆଖିବୁଜା ଦୌଡ଼ା । ମାୟାଶୂନ୍ୟ ବନ ଜୀବଙ୍କର କୌତୁକପ୍ରଦ ଗୃହ୍ଲାଣୀ । ବାମ ପାଖରେ ଲଳିତା ଦେହରୁ କାନ୍ତା ଅତରର ଭୁରୁ ଭୁରୁ ଗନ୍ଧ । ଆଖି ପକାଇଲି, ଲଳିତା ସାଢ଼ି ଲଗ୍ନ । ତରଙ୍ଗାଇତ ଗୃହାଣୀ । ଘର୍ମାକ୍ତ ବଦନ । ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ କେଶ । ମୋଟ ଉପରେ ପୁରୁଷ ପ୍ରାଣକୁ ଫାସି ଦେବାପାଇଁ ପ୍ରକୃତିର ଗୋଟାଏ ମୋହନ ବେଶ । ହଠାତ୍ ସବୁ ଗୋଳମାଳ ହୋଇଗଲା । ପାହାଡ଼ ତଳରେ ପଡ଼ିଥିବା ଅସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ପଥର ଉପରେ ବସିବା ପାଇଁ ଲଳିତା ମୋ ହାତ ଧରି ଟାଣି ନେଲା । ଉଭୟେ ବସିଲୁ । ଖୁବ୍ ପାଖାପାଖି । ପଦ୍ମ ଗର୍ଭସ୍ଥିତ ଭୃଙ୍ଗପରି ମୁଁ ତା'ର ଅଞ୍ଚଳାବୃତ ଥିଲି । ସେ କହି ଚାଲିଥିଲା ତା' ଜୀବନର ଇତିହାସ । ମୁଁ ଖୋଜୁଥିଲି ଖସି ଯିବାର ଉପାୟ । ରଜଆର ଜମାନବନ୍ଦ, ଅଙ୍କମାନାରେ ବନ୍ଧକ ହୋଇଛି । ଗଳକନ୍ଦରେ ପଡ଼ିଥିବା ଅନନ୍ତଙ୍କ ଗୁଇନ୍ଦାମାନଙ୍କୁ ଖୋରାକ ଯୋଗାଇବ । ମାତି ଉଠିବେ ସେମାନେ । କ[illegible] ଖୋଜି ବୁଲିବେ ।

ଏଥର ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଗୋଷ୍ଠୀର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ହେବ ମୋତେ । ଲଳିତାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରି ହୁଏନା । ନାରୀ ମାନେଇ ଛଳନାମୟୀ । ରହସ୍ୟାବୃତ । ଲଳିତାର ଭାଷା ଜାଣିସୂତାର ଫୁଲ ଗୁଚ୍ଛ । କିନ୍ତୁ ତା'ର ଅବସ୍ଥିତି ଶତ୍ରୁ ଦେଶରେ । ଦେଶ ଯାହା ପାଖରେ ନମସ୍ୟ ସେ ତା'ର ସ୍ୱାମୀ । ଧ୍ୱଂସ ଯାହାର କାମନା ତା'ର ପତ୍ନୀ ଲଳିତା । ଯେଉଁ ପୁରକୁ ଯମ ଯାଏନା, ସେଇ ପୁରର ପୁରନ୍ଦ୍ରୀ । ବ୍ରିଗେଡ଼ିଅର ସଫିଆଲମ ଭଗ୍ନିପତି । ଯାହାର ଯୁଦ୍ଧ କୌଶଳ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାକୁ ଗଲେ, ପ୍ରଳୟ ଜଳରେ କୁଟା ଖିଅପରି ଉଡ଼ିଯାଇ ଛିଟିଯାଇ ହେବାକୁ ପଡ଼େ । ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ସଫିଆଲମଙ୍କ ସମର ପ୍ରଣାଳୀରେ ପ୍ରଶଂସା ଅଛି । କ୍ୱଚିତ୍ ଲୋକଙ୍କର ଅଳ୍ପ ବୟସରେ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଖ୍ୟାତି ଲାଭ କରିଥାଏ ।

ହଠାତ୍ ମୋ ଭାବନାରେ ବାଧା ପଡ଼ିଲା ।

ଏକ ତୃତୀୟାଂଶ ଦେହ ମୋ କୋଳରେ ରଖି ଲଳିତା କହୁଥିଲା । ମୋ କଥାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କର, ସାରଦା ବାବୁ । ମୁଁ ଯେମିତି ନିଃସହାୟ ସେମିତି କ୍ଲାନ୍ତ । ଅଭାଗିନୀ ମୁଁ । ଦୁନିଆରେ ମୋର କେହି ନାହିଁ । ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନରେ ତୁମେଇ ମୋର ସାଥି । ତୁମେଇ ମୋର ସହୋଦର । ତୁମେ ନିରାଶ କଲେ ଏ ଜୀବନ ଦେବି ସିନା, ଶତ୍ରୁକୁ ଦେହ ଦେବିନି । ମୋତେ ବଞ୍ଚାଅ । ମୋତେ ରକ୍ଷା କର । ମୋତେ ମୋ ଦେଶକୁ ନିଅ । ପୋଡ଼ୁ କାମି । ପୋଡ଼ୁ ଏ ଡାକବଙ୍ଗଳା । ବିଳାସବ୍ୟସନ ମଠର ଚଢ଼ାରେ ନିଆଁ ଲାଗିଯାଉ । ମୁଁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଚାହେଁ । ବଞ୍ଚିବା ମୋର କାମ୍ୟ । କୁହ, ସାରଦାବାବୁ—ପୁରୁଷ ତୁମେ । ଦେହରେ ବଳ ଅଛି । ମନରେ ଦମ୍ଭ ଅଛି । ଜଣେ ନାରୀକୁ ରକ୍ଷାକରି ପାରିବନି ତୁମେ ?

ଉପାୟ କର । କୌଶଳ ବତାଅ । ତୁମକୁ ମୁଁ ସବୁ ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ । ମୋର ବ ସବୁ ଅଛି ।

ଧନ, ଜୀବନ, ମନ ଓ ସମ୍ମାନ ।

ଗୁପ୍ତ ତଥ୍ୟ, ଯାନ, ବାହାନ, ଗୋଲାବାରୁଦ ଯାହା ଚାହିଁବ ତା'ଦେବ । ବିନିମୟରେ ମତେ ଏଥିରୁ ଉଦ୍ଧାର କର । ନିଜେ ଉଦ୍ଧାର ହୁଅ । କାନ୍ଦ, କାନ୍ଦି ମୋର ପାଦ ଯୋଡ଼ିକ ଧରି ପ୍ରଶ୍ନିଳ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମୋ ଉତ୍ତରକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲା ଲଳିତା । ମୁଁ ନିର୍ବାକ । ଦେହର ସ୍ପନ୍ଦନ ମୋର ଶିଥିଳ । ଏହି ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବତୀ ସୁନ୍ଦରୀ ରମଣୀର ବିଫଳତା ଜୀବନକୁ ମନ ଭିତରେ ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ଘାଣ୍ଟୁଥିଲା । ହୃଦୟରେ ନାଚୁଥିଲା ତା ଅଶୁଭ କାଳର କରାଳ ମୂର୍ତ୍ତି ।

ଚିନ୍ତାର ମୋଡ଼ ବୁଲେ ।

ହୃଦୟରେ ଛନକା ଖେଳେ ।

କୌଣସି ନାରୀପ୍ରତି ସହାନୁଭୂତି ଦେଖାଇବା ମୋର ବାଞ୍ଛିତ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାରୀ ମୋ ପାଖରେ ରହସ୍ୟମୟୀ । ମୋ ଚଲା ପଥରେ ଯେତେଜଣ ପ୍ରମଦା ଦେଖା ଦେଇଛନ୍ତି ସବୁରି ଭିତରେ ମୁଁ ଦେଖିଛି ପ୍ରଳୟର ଗୋଟାଏ ଭୀଷଣ ଝଡ଼ । ଗ୍ରନ୍ଥିଳମୟ ମନ । ବାହାରେ ଖାଲି ଚଟକ୍‌ଦାର ଭାବଭଙ୍ଗୀ । ଆସକ୍ତ ରୂପସଜ୍ଜା । ମୁହଁରେ ଟେନାଏ ହସ । ଖୋଜଲ ଆଖିରେ ଅସ୍ଥାୟୀ ଇଙ୍ଗିତ । ଅବୋଜିତ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ । ସାମାନ୍ୟ ଟିକେ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ବହୁ ରକମର ଛଳନା । ଶେଷକୁ ସବୁ ଫାଙ୍କ୍ । ଯେଉଁଠି ଧନ ସେଇଠି ଧନ୍ଦା । ତୁମେ ପଛେ ସେତବେଳକୁ ହାଜତରେ ଥାଅ, ନରକରେ ଥାଅ ବା ଗେରୁଆ ପିନ୍ଧି କେନ୍ଦରା ବଜାଅ ।

ଏଇସବୁ ଭାବ ଭାବି ମୋର ଧୈର୍ଯ୍ୟଚ୍ୟୁତ ଘଟିଥିଲା । ଘୃଣାରେ ଭରିଗଲା ଆତ୍ମା । ନଇଁ ଆସିଲା ମାନବିକ ବିଶ୍ୱାସର ମାପକାଠି । ବିଦ୍ୱେଷ ଜର୍ଜ୍ଜରିତ କଣ୍ଠରେ କହିଲି ମୁଁ—

ତୁମର ଦେଶାତ୍ମଭକ୍ତିକୁ ମୁଁ ସ୍ୱାଗତ କରେ ଲଳିତା । ମାତ୍ର ଯେଉଁ ଲୋକ ତୁମକୁ ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କ ହାତରୁ ରକ୍ଷା କରିଛି, ତୁମକୁ ମାନବ ସମାଜରେ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ଜଣେ ମଣିଷ ପରି ଠିଆ କରାଇବାରେ ମାନବ ପ୍ରୀତିକୁ ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ରଖିଛି । ନାରୀ ଜାତିକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇଛି । ତୁମେ ତା'ପାଖରେ କୃତଜ୍ଞ ନୁହଁ ! ତୁମେ ନାରୀ, ନା ରାକ୍ଷସୀ ? ତୁମର ମୃତ୍ୟୁ ଏଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ହେବା ଭଲ । ଲଳିତାର ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକତା କଥା ମୋତେ କ୍ରୋଧାନ୍ଧ କରି ଦେଇଥିଲା । ସେଇ ଜ୍ୱାଳାରେ ଘାରି ହୋଇଥିଲା ମୋର ଦେହ ଓ ମନ । ତାକୁ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଗଳାଧକ୍କା ଦେଲି ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ପାଞ୍ଚ ହାତରେ ମୁହଁ ମାଡ଼ି ପଡ଼ିଲା । ଆଖିରେ ଲୁହ । ପାଟିରେ ଲହୁ । ସାମ୍ନାରେ ପଡ଼ିଥିବା ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ପଥର ଉଠାଇ ତା ମୁଣ୍ଡରେ ଆଘାତ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲି ମୁଁ ।

ହଠାତ୍ ଗୋଟିଏ ନାଟକୀୟ ଘଟଣା ଘଟିଲା ।

ଅନାହୁତ ପିସ୍ତଲ ଗର୍ଜ୍ଜନ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମାନବର କଣ୍ଠସ୍ୱର । ଚାହିଁ ଦେଖିଲି ଆମେ ଆସିଥିବା କାରକୁ ଆଉଜି ଠିଆ ହୋଇଛି ଜଣେ ଅତିକାୟ ଲୋକ । ରାଇଫଲଟି ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ଧରିଛି ମୋରି ଆଡ଼କୁ । ସିଗାରେଟ୍ ଧୂଆଁର କୁଣ୍ଡଳି ଭିତରେ ମୁହଁର ବାହାଘା ହସ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦିଶୁଛି । ଗୃହ୍ମୁଁ ଗୃହ୍ମୁଁ ଲୋକଟି ମୋ ପାଖରୁ ପାଖକୁ ଲାଗି ଆସୁଛି । ଉଦ୍ଧତ ପଦକ୍ଷେପଣ । ଅହଂକାର ଭରା ଭାବଭଙ୍ଗୀ । ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଆକ୍ରମଣ ଜାଣି ମୋ ଦେହରୁ ରକ୍ତ ଶୁଖିଗଲା । ପରିସ୍ଥିତିର ଭୟାବହ ବାତ୍ୟାରେ ମୋ ଦାମ୍ଭିକ ହୃଦୟ ତୁଳା ପରି

ଉଠିଲି ଗଗନକୁ । ମନ କହିଲା ପଳାଇ ଯିବ । ବିବେକ ପଚାରିଲା କେଉଁ ଆଡେ । ହୃଦୟର ଅନ୍ତଃସ୍ଥଳରୁ ଚେତନାର ହୁଙ୍କାର ଉଠେ, ପଳାଇ ଯିବ ।

କାହିଁକି ?

ସେ ଜଣକୁ ମୁଁ ଜଣେ, ଲାଗିଯାଉ ପଞ୍ଝାଏ । ମରିବ ତ ମରିବ ଥରେ ଗୁଖ୍ୁ ଭାରତୀୟ ସୈନିକ ହାତର ସ୍ପର୍ଶ ।

ନା, ନା, ଯୁଝି ହୋଇ ପାରେନା ।

ପୁଣି ମନ ଘୂରେ, ହୃଦ ଦବେ । ଲୋକଟା ହାତରେ ମାରଣାସ୍ତ୍ର । ଟ୍ରିଗର ଟିପିଲେ ମାତ୍ରେ ପ୍ରାଣ ନେବ । କେଉଁ ସାହାସରେ ମୁଁ ତା'ର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବ । ଜୀବନ ଥିଲେ, ସମୟ ସ୍ରୋତରେ ଭାସି ଭାସି ଜନମ ମାଟି ନ ଛୁଇଁବ, ସେ କଥା କିଏ କହିବ ।

ହଠାତ୍ ସବୁ ଗୋଳମାଳ ହୋଇଗଲା ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । ମହା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ, ସପ୍ତାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଠାରୁ ବି ଅଧିକ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ।

ନାରୀ ମାନଙ୍କର ଫେର୍ ଏତେ ଗୁଣ ଅଛି ?

ମନେହେଲା ଯେପରି ପ୍ରଳୟ ମାଡ଼ି ଆସୁଛି । ପାଦତଳର ଧରଣୀ ଥର ଥର ହୋଇ ଗତି କରୁଛି କେଉଁ ଅତଳ ପ୍ରଦେଶକୁ । ଅବାକ୍ ହେଲି ଲଳନାର ଚଣ୍ଡୀରୂପ ଦେଖି । ରାବଣ ରଥରୁ ପଳାଇ ସୀତା ଜଟାୟୁର ଆଶ୍ରୟ ନେଲାପରି ଦୌଡ଼ୁଛି ସେ । ଆଖିରେ ବଡ଼-ବାଗ୍ନିର ଲେଲିହାନ୍ ଶିଖା । ଆର୍ତ୍ତଚିତ୍କାରରେ ଫାଟିପଡ଼ୁଛି ବନାନି ।

ବଞ୍ଚାଅ ! ବଞ୍ଚାଅ ମୋତେ ଖଲିଲ୍ ଆଲମ୍ । ତୁମେ ମୋର ବନ୍ଧୁ, ତୁମେ ମୋର ଆତ୍ମୀୟ । ଏ ମଦ୍ୟପ ହାତରୁ ମୋତେ ରକ୍ଷା

କର । ଶରଧନ ମୁଁ ତୁମଠାରେ ଋଣୀ ରହିବି । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଲୋକଟାକୁ ଯାଇଁ କୁଣ୍ଢାଇ ଧରିଲା ଲଳିତା । ଅପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ବସନ । ଆଲୁଳାୟିତ କେଶ । ଅଶ୍ରୁଳ ନୟନ । ବନପବନରେ ଥର ଥର ଗାତ୍ର । ଅସ୍ତଗାମୀ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଅତି ମ୍ଳାନ କିରଣ ।

ଲୋକଟା କିଏ ? ରୁକ୍ଷ ସ୍ୱରରେ ପଚାରିଲେ ଖଲିଲ୍ ଆଲମ ।

ଚୋର, ଖଣ୍ଡା, ପାଜି ।

ମୋତେ ଏକୁଟିଆ ଦେଖି ମୋ ଉପରେ ···—··· ।

ପରମେଶ୍ୱର ହେ ।

ଏତେ ଛଳନାପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁଣି ସ୍ତ୍ରୀ ଜୀବନ ।

ଉଠାଇଥିବା ପଥରଟି ଧୁଁଏ ଧୁଁଏ ଖସି ପଡ଼ିଲା ମୋ ହାତରୁ । ସେଇ ପାପକଥା ନଶୁଣିବା ପାଇଁ କାନରେ ହାତ ଦେବାକୁ ବି ହାତରେ ନଥିଲା ବଳ ।

ଲଳିତା କହୁଥିଲା—

ତୁମେ କଳୁଷିତ ହୁଅନା ଖଲିଲ୍ ଭାଇ । ଏଇ କୁତ୍ସିତ ଲୋକଟା ମୋ ପ୍ରତି ଯେଉଁପରି ବ୍ୟବହାର କରିଛି, ମତେ ତାର ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦିଅ । ସେ ଜାଣୁ, ଦେଶ ଜାଣୁ ନାରୀକୁ ଅପମାନିତ କଲେ ସେ ତାର ପ୍ରତିକାର କରି ଜାଣେ । ନିଜକୁ ନିଜେ ରକ୍ଷା କରିପାରେ । ଦିଅ ଖଲିଲ୍ ଭାଇ, ତୁମର ରାଇଫଲଟା ଦିଅ, ମୁଁ ମୋ ନିଜ ହାତରେ ତାକୁ ନିର୍ମମ ଭାବେ ହତ୍ୟା କରେ । କହୁ କହୁ ଆଖି ପିଛୁଳାକେ ଲୋକଟା ହାତରୁ ରାଇଫଲଟା ଛଡ଼ାଇନେଲା ଲଳିତା ।

ଏଇ ଅବସରରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳିବାର ଉପକ୍ରମ କଲି । ଏକ ଦୀର୍ଘ ଲମ୍ଫଦ୍ୱାରା ମୁଁ ମୋ ଅଭିଳାଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଲି । ଅବଶ୍ୟ କଣ୍ଟକ ଆଗରେ ପଡ଼ିଥିବା ବୃହଦାକାର ପଥର ସନ୍ଧି ମୋର

ହେଲି ତତ୍‌କାଳୀନ ଆଶ୍ରୟସ୍ଥଳୀ । କଙ୍କଡ଼ା ପରି ହସ୍ତପଦ ସଙ୍କୁଚିତ କରି, ଅପେକ୍ଷା କଲି ମାଡ଼ି ଆସୁଥିବା ବିପଦକୁ ।

ଗୁଡ଼ୁମ୍, ଗୁଡ଼ୁମ୍, ଗୁଡ଼ୁମ୍ ।

ଜମେଇ ଜମେଇ ତିନିଟେଁଠ ଗୁଳି ବାହାରିଗଲି ରାଇଫଲରୁ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି । ଶିକାରୀର ଶିକାରି ମୁଁ ନିଜେ ହୋଇଥିଲେ ବି, ଗୁଳିର ଗତି ମୋଆଡ଼କୁ ନାହିଁ । ତେବେ ଆଉ କ'ଣ ହୋଇ-ପାରେ ? ଲଳିତା ହାତରେ ରାଇଫଲ ଦେଖିଥିଲି, ସେ କି ଆତ୍ମହତ୍ୟା କଲା । ନ ହେଲେ ଏଇ ଖଣ୍ଡଯୁଦ୍ଧ କାହା କାହା ମଧ୍ୟରେ ହୋଇ-ପାରେ ?

ପଥର ଫାଙ୍କରେ ଚାହିଁ ସ୍ତବ୍‌ଧ ହେଲି । ଯାହା ଦେଖିଲି — ସେପରି ଭୟଙ୍କର ଦୃଶ୍ୟ ମୋ ଜୀବନରେ ଆଉ କେବେ ଦେଖିଲି ବୋଲି ମନେ ପଡ଼େନା । ଅବଶ୍ୟ ଦେଖିଥିଲି କଲିକତାରେ । ମୃଣ୍ମୟ-ମୂର୍ତ୍ତି କାଳୀଙ୍କର ପ୍ରଳୟଙ୍କର ଅକଳ୍ପିତ ରୂପ । ଆଉ ଦେଖିଲି ଏଠି । ଜୀବନ୍ତ ଲଳିତାର ବିପୁଳ ଧ୍ୱଂସୀନୀ ଦେହେରା । କ୍ଷଣକ ଆଗର ସେଇ ପୁଷ୍ପ ସୁକୁମାରୀ ଲଳିତା ତ ନୁହେଁ, କପୋଳ କଳ୍ପିତ ଶିବପୁରରୁ ସଦ୍ୟ ଆଗମନା ଗୋଟିଏ କାଳରୂପି କରାଳୀ । ଯେତେ ରୂପବତୀ ହେଲେ ବି, ବିବସନା କାମିନୀର ରୂପ ଯେ, ଏତେ ଭୟଙ୍କର, ଏକଥା ମୁଁ ଆଖିରେ ଦେଖି ବି ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରୁ ନଥିଲି ।

ଉରୁ, ଉରଜ ।

ଉଦର, ବଦନ ।

ସବୁଥିରୁ ଯେମିତି ବାହାରୁଛି ଧ୍ୱଂସମାନ ଅନଳ ଦୀପ୍ତିର ଗୋଟାଏ ସକରୁଣ ବିଭ୍ରସତା । ହଂସ୍ର ସିଂହଣୀ ପରି ଫୁଲି ଉଠିଛି

ତା' ତନୁ । କର୍ମିତ ହସ୍ତ । ମୁକ୍ତ କେଶ । ରୁକ୍ଷ, କଦାକାର ଓ ବିକଳାଙ୍ଗ ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି । ଲଳିତାକୁ ମୁଁ ଯେବେ ଆଗରୁ ଜାଣି ନ ଥାନ୍ତି, ବୋଧହୁଏ ସେତିକି ଭୟରେ ମୂର୍ଚ୍ଛା ଯାଇଥାନ୍ତି ସେଠି ।

ରାଇଫଲ୍‌ର ମୁହାଁବନତ କରି ପାଗଳୀଙ୍କ ପରି ମାଡ଼ିଆସିଲା ଲଳିତା ମୋର ଆଡ଼କୁ । ମନେ ମନେ ପ୍ରମାଦ ଗଣିଲି । ଭାବିଲି, ଗୋଟିଏ ମୁଣ୍ଡ ଖାଇ ଚଣ୍ଡୀ ବୋଧହୁଏ ତୃପ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି । ଏଥର ନିଶ୍ଚୟ ମୋ ପାଳି ପଡ଼ିଲା । କିନ୍ତୁ ମୋର ଭାବନା ଧାରା ବଦଳାଇ ଦେଲା ଲଳିତା । ହଠାତ୍ ବିବସ୍ତ୍ରାକାମିନୀ ଜୁଣ୍ଟାଇ ଧରିଲା ମୋର ପାଦ । ସେଇ ସ୍ପର୍ଶରେ ନ ଥିଲା ମାଦକତା, ରୋମାଞ୍ଚ, ପୁଲକତା ବା କାମନାର ଆଶକ୍ତି । ଥିଲା ମମତା, ଧର୍ମ ବିଶ୍ୱାସ । ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳତାର ଗୁରୁଭାର । ହାହାକାର ଜୀବନର ଦୟନୀୟ ପ୍ରାର୍ଥନା ପ୍ରାଣଭିକ୍ଷା । ସାଂସାରିକ ନିବିଡ଼ ବନ୍ଧନର ଶକ୍ତ ଫାସ ।

ଏକାଥରକେ ଦେହ, ମନ, ଅଜାଡ଼ି ଦେଲା ଲଳିତା ।

ମାରିବେ ପରା, ମାରନ୍ତୁ ?

ନାଁଅନ୍ତୁ ! ଏଇ ରାଇଫଲରେ ଥିବା ଛ'ଗ୍ରେଣ୍ଟରୁ ମୁଁ ତିନିଗ୍ରେଣ୍ଟ ବ୍ୟବହାର କରିଛି । ଏହା ଆପଣ ମୋତେ ମାରିବା ପାଇଁ ଧରିଥିବା ପଥର ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ମାରାତ୍ମକ । ଗୋଟିଏ ଗ୍ରେଣ୍ଟର ଜୀବନ ମୋର, ଅଥଚ ତିନିଗ୍ରେଣ୍ଟର ଆଶ୍ରୟ ନେବେନି । ପାଖରେ ଥିଲେ ଆପଣଙ୍କ କାମରେ ଲଗିପାରେ । କହୁ କହୁ ରାଇଫଲଟି ମୋର କର୍ମିତ ହସ୍ତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ଲଳିତା । ମୋ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହସ୍ତରେ ରାଇଫଲ ପଡ଼ିବା କ୍ଷଣି ଊର୍ଦ୍ଧମୁଖୀ ହେଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ବସିଲି ।

ଠିକ୍ ଅଛି ।

ତରୁଣୀର ମାଂସଳ ବୁକୁ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ବୁଲେଟ୍ ଯଥେଷ୍ଟ ।

ସୁ ସୁ ହୋଇ ଦଲକାଏ ପବନ ବହିଗଲା ମୋର ପାଖ ଦେଇ । ବନ ଝେଞ୍ଚୋଇର ଝାଇଁ ଝାଇଁଆ ସ୍ୱର ପଶିଗଲା କାନରେ । ପୁଣି ଥରେ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳକୁ ନିରେଖି ଚାହିଁଲି । ମନ ଦବିଗଲା । ହାତ ଥରି ଉଠିଲା ।

ନାଁ, ନାଁ ।

ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ନିରୀହା ବାଳିକାର କ୍ଲାନ୍ତ ଶ୍ରାନ୍ତ ଫୁଙ୍ଗୁଳା ଛାତିକୁ ରକ୍ତାକ୍ତ କରି ପାରିବିନି ମୁଁ । ଦେଖି ପାରିବିନି ଆଦ୍ୟାଶକ୍ତି ଅନାଦିର ନିସ୍ତେଜ ଶରୀର । ଉପକାରୀର ପ୍ରତ୍ୟୁପକାର କରିବା ମୋର ସମାଜଗତ ଧର୍ମ । ସେଥିପାଇଁ ମୋର ଜୀବନ ଯାଉଛି ଯାଉ, ଏତେଟା ନିର୍ମମ ହେବା ମୋ ପକ୍ଷରେ କଷ୍ଟକର ।

ପୁଣି ମନ ଘୂରେ । ସୈନିକ ମୁଁ । ମୋ ଦେଶର ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଗରିବ ଲୋକଙ୍କ କର, ଟିକସ ଧନରେ ସୁଦୃଢ଼ ମୋର ଜୀବନ । ଦେଶର ନିରାପତ୍ତା ରକ୍ଷା କରିବା ଏଇ ଜୀବନର ପ୍ରଧାନ କାମ୍ୟ । ଏଥିରେ ଲେଶମାତ୍ର ନିଜତ୍ୱ ନାହିଁ । ନାଁ ନାଁ, ଏଇ ଜୀବନ ଅନ୍ୟକୁ ଦେଇ ହୁଏନା । ଏହା ନିଜର ନୁହେଁ ।

ହଁ, ତେବେ ?

ମନରେ ପୁଣି ଝଡ଼ ଉଠେ । ସମବେଦନାରେ ବିବେକ ନଇଁ ଆସେ । ମନ କହେ ଲକାତା ବି ତୋର ଦେଶର । ତାକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ବି ତୋର କାମ । ଏଠି ତାର କିଏ ଅଛି । ନିଆଶ୍ରୀ ସେ ! ତୋତେ ମନ ଦେଇଛି । ଚୋରିରେ ସେବା କରିଛି । ମାଟିର ଗଣତ ତଳେ ଲୁଚାଇ ରଖିଛି ତୋତେ । ତା ପାଖରେ ତୁ ଏତେ

ଅକୃତଜ୍ଞତା କରିବୁ । ନାଁ ନାଁ ଆଶ୍ରୟ ଦେ ! ଲତିକା ସେ । ସାମାନ୍ୟ ଆଶ୍ରୟ ପାଇଲେ ମାଡ଼ିଯିବ ।

ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ପାରିଲି ନାହିଁ । ସନ୍ତପ୍ତ ହୃଦୟରେ ସିଗାରେଟ୍‌ରୁ ମୁହଁ ତଳକୁ କଲି । ଆନନ୍ଦରେ କୁଣ୍ଢାଇ ଧରିଲି ଲଳିତାର ଫୁଙ୍ଗୁଳା ଦେହକୁ । ଅଳ୍ପ କେଇଟା ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ନୀରବତାର ରାଜୁତି ଖେଳିଗଲା ସେଠି ।

ଆମ୍ଭେ ଦୁଇଜଣ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେଲାବେଳକୁ ଲଳିତା ତାର ଅସଭ୍ୟ ଦେହଟା ଦେଖି ଲାଜେଇ ଯାଇଥିଲା । ଅତି ତରବରରେ ଯାଇ ସଜାଇନେଲା ସେ ତାର ତନୁବସ୍ତ୍ରକୁ । ମୁଁ ଆଗେଇ ଗଲି ଗୁଳି ବିଦ୍ଧ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ଲୋକଟାକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ । ବାଧାଦେଲା ଲଳିତା । ସମସ୍ତ ଅତି ଅଳ୍ପ ସାରଦାବାବୁ । ବଂଚିବାର ଆଶାଥିଲେ ପଳାଇ ଚାଲନ୍ତୁ । ହତ୍ୟା ହୋଇଥିବା ଲୋକଟା ସାମାନ୍ୟ ଲୋକ ନୁହଁ । ନିରାପତ୍ତା ମନ୍ତ୍ରୀଳୟର ଉଚ୍ଚତମ ସି. ଅଇ. ଡି. । ମୋର ଭଗ୍ନୀପତି ସର୍ଫଅଲିମଙ୍କ କନିଷ୍ଠ ଭ୍ରାତା । ଏୟାର ମାର୍ଶାଲ ଅନୁଆର ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ହାତବାରିସୀ କହିଲେ ଚଳେ । ସହର ଏଠାକୁ ବେଶୀ ଦୂର ନୁହେଁ । ଅଳ୍ପକ୍ଷଣ ମଧ୍ୟରେ ଏଇ ସମ୍ବାଦ ସରକାରଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଯିବ । କେସ୍‌ର ଘନଘଟା ନେଇ ହୁଲୁସ୍ଥୁଲ ହେବେ ପୁଲିସ, ପୁଲିସ ସି. ଆଇ. ଡି. । ଶେଷକୁ ଆମ ସୁନାର ସ୍ୱପ୍ନ ପୋଡ଼ି ପାଉଁଶ ହୋଇଯିବ । ସାମାନ୍ୟ ଗୋଟାଏ ମଡ଼ା ଦେଖାରେ ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟକରି ନିଜର ଜୀବନ ବିପନ୍ନ କରିବା ଠିକ୍ ନୁହଁ । ସେଇ ଲୋକଟା ମୋ ଜୀବନର ଥିଲା କଣ୍ଟକ । ବୃଥା ଅନୁଆର ସାହେବଙ୍କ ଆଖିରେ ଧୂଳି ଦେଇ ମୋ ସହିତ ମିଶିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା ସେ । ସେଥିପାଇଁ ସେ ପ୍ରଗାଢ଼ ଚେଷ୍ଟା ମଧ୍ୟ

କରି ଆସିଛି । ବହୁବାର ଅତି ଅତର୍କିତ ଆକ୍ରମଣରୁ ବଂଚିତ କରିଛି ମୁଁ ତାକୁ । ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ମୋର ପିଚ୍ଛା ଧରୁଥିଲା । କଠାଳ କରୁଥିଲା । ଭଗବାନଇ ବଡ଼ଲୋକ । ଆଜି ମୁଁ ତା'ର ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ପାରିଛି । ତା ଉନ୍ମାଦ ମନରେ ଗୁଳି ବିଦ୍ଧ କରିଛି ମୁଁ । ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସୀମାଥାଏ ସାରଦାବାବୁ । ସୀମା ଟପିବା କଥାହେଲେ ମଣିଷବି ରାକ୍ଷସ ପାଲଟିଯାଏ । କୁହନ୍ତୁ ଦେଖି ଧର୍ମ ଆଉ ସହେ କେତେକ । ଭଗବାନ କରନ୍ତୁ ବଚୁରିର ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମାର ସଦ୍‌ଗତି ହେଉ ।

କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉ ହେଉ ଆମେ ଆମର ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ପାଖକୁ ଆସି ଯାଇଥିଲୁ । ମୁଁ କମ୍ପିତ କଣ୍ଠରେ ପଚାରିଲି—

ଏଇ ଉଚ୍ଚ ଧରଣ ହତ୍ୟାର ତଦନ୍ତ ଏଡ଼ାଇ ଦେବାକୁ ତୁମର ସାହାସ ଅଛି ତ ? ମୋ କଥା ଶୁଣି ଲଳିତା ହସି ଉଠିଲା ।

ସେ ହସରେ ନଥିଲା ମଧୁରିମା । ଥିଲା ତାଚ୍ଛଲ୍ୟ, ଉଦ୍ଧତା, ଅଦମନୀୟର ଝଂକୃତ । ଭ୍ରୂକ୍ଷେପହୀନ ଗୃହାଣି ଗୃହାଁ କହିଲା ସେ—

ଧନ୍ୟବାଦ, ମିଷ୍ଟର ଚଉଧୁରୀ ।

ଏଇ ସବୁ ବାଜେ ଚିନ୍ତାରେ ମୁଣ୍ଡ ନ ଖେଳେଇ, ଶୀଘ୍ର ବଙ୍ଗଳାକୁ ପଳାଇ ଚାଲନ୍ତୁ । ଭଗବାନ ଏଠାରେ ମୋତେ ଯେଉଁ ସମ୍ମାନିତ ସ୍ଥାନର ଅଧିକାରିଣୀ କରିଛନ୍ତି, ମୁଁ ଯେବେ ଏହିପରି ଦଶ ଦଶଟା ମର୍ଡର କେସ୍ କରେ ତଥାପି ମୋ ସମ୍ମାନରେ ତିଳେହେଲେ ଆଞ୍ଚ ଆସିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଘୁବପରି ଲଗେଜ୍ ବକ୍‌ସରେ ଆସ୍ଥାନ ଜମେଇ ଦେଲି । ଲଳିତା ଏକ୍‌ସିଲେଟର ଦବାଇ ଗାଡ଼ିରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲା । ଗାଡ଼ି ଛୁଟିଲା ଆଗକୁ । ମୁଁ ଶୋଇ ଶୋଇ ଭାବୁଥିଲି ଲଳିତାର ସତେ କେତେ ସାହସ ।

ସାତ

ଏଥର କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଲଳିତାର ଠାକୁର ଘରେ ରହିଲି । ହତାର ଗୋଟିଏ କୋଣକୁ ସୁନ୍ଦର ଘରଟିଏ । ଅବଶ୍ୟ ଏକତାଲା ଦରଜା ସାମ୍ନା ସାମ୍ନି ପଛପଟେ କାନ୍ଥକୁ ଲଗି ସିମେଣ୍ଟର ଗୋଟିଏ ସିଂହାସନ, ତା'ଉପରେ ଅାଠଦଶ ଇଞ୍ଚ ଲମ୍ବ ପିତଳର ଯୋଡ଼ିଏ ମୂର୍ତ୍ତି । ରାଧା ଓ କୃଷ୍ଣ । ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ପ୍ରଧାନ ଦେବତା । ଲଳିତା ପୂଜାର ମନ୍ତ୍ର ଜାଣେ କି ନା ମୁଁ କହି ପାରିବି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେ, ଯେ ପ୍ରଗାଢ଼ ଭକ୍ତିରେ ପୂଜା କରେ ଏକଥା ମୁଁ ଆଖିରେ ଦେଖିଛି । ଏୟାର ମାର୍ଶାଲ ଅନୁଆର ଅହମ୍ମଦ ବିଧର୍ମୀ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଲଳିତା କହେ ଏ ଦିଗରେ ସେ ତାକୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ସ୍ୱାଧୀନତା ଦେଇଛନ୍ତି । ଏପରିକି ଏହି ଠାକୁର ଘରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ହେଲେ ସ୍ୱୟଂ ସାହେବଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଲଳିତାଠାରୁ ଅନୁମତି ନେବାକୁ ପଡ଼େ । କାବେରୀ କିନ୍ତୁ ଏହି ନିୟମ କାନୁନ୍ ମାନେ ନି । ଦାୟିତ୍ୱହୀନ ଲୋକଙ୍କପରି ଯେତେବେଳେ ନାହିଁ ସେତେବେଳେ, ପଶି ଆସେ ଏଇ ଘରକୁ । ନିଜ ଭଉଣୀ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଲଳିତା ତାକୁ ପାଖେ ପୂରାଏ ନା । କାରଣ କାବେରୀର ଆଚରଣ ବିଧି ଦିନୁଦିନ ଘୃଣ୍ୟ ହେଉଥିଲି । ଜିଦ୍‌ଖୋର ଅବାନ୍ତର ତର୍କ ଲଳିତା ମନରେ ଆଣୁଥିଲି ବିଭ୍ରାଟ । ପରସ୍ପର ପରସ୍ପରକୁ ସନ୍ଦେହ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବାଦ୍ୱାରା ଉପୁଜୁଥିଲି କଳି ।

ଲଳିତା କହେ—

ଧର୍ମ ଯେଉଁ, ସିଏକି ହିଂସା ଦ୍ୱେଷ ନରଖି ମାନବର କଲ୍ୟାଣ କରେ ।

କାବେରୀ ପ୍ରତିବାଦ କରେ—

କଦାପି ନୁହେଁ ।

ଧର୍ମ ସେଇ, ଯାହାକୁ ମାନିବାଦ୍ୱାରା ଅନେକଗୁଡ଼ାଏ ଲୋକ ଜାତିଯୂତା ବାଦରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ପଡ଼ନ୍ତି ।

ପାଗଳୀ ଲଳିତା ଭୀଷଣଭାବେ ରାଗି ଉଠେ ।

ଦିନପରେ ଦିନ ଗଡ଼ିଗଲା । ଯେତେ ଗଡ଼ିଲା ମୋର ମୁକ୍ତିର ଆଶା ସେତେ ଜଟିଳ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ମୋର ଏଇ ଯାଯାବର ଜୀବନ ଯାପନ, କହୁ କହୁ ଆଠଦିନ ହୋଇ ଗଲାଣି । ଅନୁଆର ସାହେବ ଅଫିସକୁ ଗଲାମାତ୍ରେ ଲଳିତା ମୋ ନିକଟକୁ ଆସେ । ହାତରେ କେତେ ଦାମି ଉପହାର । ମୁହଁରେ ହସ । ମୁକ୍ତି ପାଇଁ ଆମ ଭିତରେ ମନ୍ତ୍ରଣା ଚାଲେ । ସବୁ ନିରର୍ଥକ, ଉଦ୍ଭଟ । ହଠାତ୍ କାହାରିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ଆମ ପକ୍ଷରେ ଦୁରୁହ ହୋଇ ଉଠେ । ତଥାପି ମୁଁ ହତୋତ୍ସାହ ହୋଇ ନଥିଲି । ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ି ନଥିଲି । ମୋର ଯବାନ୍ ମନରେ ବିରାଟ ପରିକଳ୍ପନା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ବଳବତ୍ତର କରେ ଲଳିତା । ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ପାଇଁ ମୁଁ ତାକୁ ପ୍ରଶଂସା ନ କରି ରହି ପାରେ ନା । ଅତି ଦକ୍ଷତା ସହିତ ଶତ୍ରୁର ସମସ୍ତ ଗୁପ୍ତ ତଥ୍ୟ ମୋତେ ସେ ଯୋଗାଇ ଥାଏ । ସବୁ ଶୁଣି ଶୁଣି ଆନନ୍ଦରେ ମୋର ଛାତି ଫୁଲି ଉଠେ । ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ବଳ କମି କମି ଆସୁଛି । ଠାଏଠାଏ ପଦାତିକବାହିନୀ ଖାଦ୍ୟାଭାବରୁ ଛତ୍ରଭଙ୍ଗ ଦେଲେଣି । ଆକାଶ ଓ ନୌ-ବାହିନୀ ଭୀଷଣଭାବେ ଆକ୍ରାନ୍ତ । ମିତ୍ର ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କରୁ ସାହାଯ୍ୟ କମି କମି ଆସୁଛି । ସରକାରୀ ମହଲରେ ଘୋର ଆତଙ୍କ ଖେଳିଗଲାଣି । ଦେଶରକ୍ଷା ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ଥରହର । ମୋ ଆସିବା ଭିତରେ ଆମ ଦେଶ

ଅଶାଣିତ ଭାବରେ ଜସ୍ମୂଲନ କରୁଛି । ଆମ ପଦାତିକ ବାହିନୀ ଏଇ କେଇ ଦିନରେ ଅସି ମାଇଲ ଆଗେଇ ଅସି ମଣ୍ଡହାରଠାରେ ପହଞ୍ଚ ଗଲେଣି । ଶତ୍ରୁ ପକ୍ଷର ଶିଳ୍ପାଞ୍ଚଳ ମଣ୍ଡହାର ସହର ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରଣଭୂମିରେ ପରିଣତ ହେଲାଣି । ଅସଂଖ୍ୟ ଶତ୍ରୁର ଷ୍ଟେସନ ଓ ରକେଟ ଘାଟି ଧ୍ୱସ୍ତବିଧ୍ୱସ୍ତ କରିବାଦ୍ୱାରା ଆମର ବିମାନ ବାହିନୀ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶ ଯୁଦ୍ଧ ବିଶାରଦମାନଙ୍କର ଆଖି ଖୋଲି ଦେଲାଣି ।

ଆଃ, କି ଅପୂର୍ବ ଆନନ୍ଦ ଖେଳି ଯାଉ ନଥିବ ଆମ ଦେଶରେ ?

କୋଳାଗ୍ରତ ଲଳିତାକୁ ଠେଲି ମୁଁ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚି ଉଠିଲି ।

କ୍ରୁଂ, କ୍ରୁଂ—

ଘରେ ଥିବା ଟେଲିଫୋନ ଯନ୍ତ୍ରଟି ଗର୍ଜି ଉଠିଲା । ଅତି କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଲଳିତା ଗଲା ରିସିଭର୍ ଧରିବାକୁ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତା'ର ପଛେ ପଛେ ଗଲି । ବିରାଟ ହଲ ଘର । ଅନୁମାନିକ ଶହେ ଲୋକ ବସିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି । ସମସ୍ତ ଆସନ ଗୁଡ଼ିକ ସୁସଜ୍ଜିତ । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ । ଦେବାଲମାନଙ୍କରେ ଡ୍ୟାମ୍, ବନ୍ଦର, ତୈଳ କାରଖାନା ଓ ମାଇନିଂର ସୁନ୍ଦର ତୈଳ ଚିତ୍ର ।

ଲଳିତା ରିସିଭର୍ ଉଠାଇଲା ।

ଆରପଟେ ସ୍ୱୟଂ ଅନୁଆର ସାହେବଙ୍କ ସ୍ୱର । ମୁଁ କେବଳ ବୋକାଙ୍କଭଳି ଠିଆ ହୋଇଥିଲି । ଲଳିତା କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେବା ଦେଖା ଗଲାନି । ବରଂ ବେଳେ ବେଳେ ଚମକି ଉଠୁଥାଏ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି ତା'ର ମୁଖ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ ହେଉଛି । ଏଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ କପାଳରେ ସ୍ୱେଦ ଦେଖାଗଲାଣି । ହସ୍ତ ପଦରେ କମ୍ପନ । ଗୋଟିଏ ସମ୍ମତି ସୂଚକ ଉତ୍ତର ଦେଇ ଧଡ଼ାସ୍‌କରି ରିସିଭରଟା ଥୋଇଦେଲା ଲଳିତା । ମୁହଁରେ

ପରାଜୟର ଗୋଟାଏ ଗାଢ଼ କାଳିମା । ଆଖିର ଚାହାଁଣୀ ଅପଦସ୍ତ । କ୍ଳାନ୍ତ ଶ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ପାଖ ଚେୟାରରେ ବସି ପଡ଼ିଲା ସେ । ଲଳିତାର ଏତାଦୃଶ୍ୟ ଭାବଭଙ୍ଗୀ ଦେଖି ମନେ ମନେ ପ୍ରମାଦ ଗଣିଲି । ହୃଦୟର କେଉଁ ଏକ ଅଜଣା ସ୍ଥାନରୁ ବାହାରି ଆସିଲା ହେ ଭଗବାନ୍, ଆଉ କେଉଁ ବିପଦରେ ପକାଇବ ମୋତେ । ମରିବାଠୁ'ତ, ଅଧିକ ଢୋସାରିଲଣି ମୋତେ ?

ଘଟଣା କ'ଣ ? ଲଳିତା ପାଖକୁ ଲାଗି ଆସି ପଚାରିଲି ।

ଅଳ୍ପ କେତେଘଣ୍ଟା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କର ମୋର ବିଚ୍ଛେଦ ।

ହୋ, ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲି ମୁଁ ।

ହସିଲେ ଯେ ? ଈର୍ଷକ ଚାହାଣୀ ଚାହିଁ କହିଲା ଲଳିତା ।

ଲଳିତାର ଖାମଖିଆଲି କଥା ଶୁଣି ମୁଁ ଯେ ହସିଥିଲି, ସେ କଥା ତାକୁ ଜଣାଇ ଦେଲି । ଏଇ ବିଚ୍ଛେଦତ ତୁମ ମୋ ଭିତରେ ଅଳ୍ପ କେତେଘଣ୍ଟା ପାଇଁ ହବୁଦିନେ ଘଟେ । ସେଥିପାଇଁ ଏତେବ୍ୟସ୍ତ ?

ସେ ବିଚ୍ଛେଦ, ଏ ବିଚ୍ଛେଦରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅଛି ବନ୍ଧୁ । ମୋର ମନେ ହେଉଛି ବିଧାତା ମୋ ଜୀବନକୁ ବନ୍ଧମୟ କରିଛି ଚିରଦିନ ପାଇଁ । ମୋ ପାଇଁ ଶାନ୍ତି ନାହିଁ, ସୋହାଗ ନାହିଁ । ଜଘନ୍ୟ, ହୀନମାନ ଜୀବନ ଶେଷକୁ ହେବ ଚିଡ଼ିଆଖାନାର ପଶୁ । କାରଣ ମୁକ୍ତିର ସଳିତା କ୍ରମେ ସରି ସରି ଆସୁଛି । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ସମସ୍ତ ପଥରୁଦ୍ଧ ହେବାକୁ ବସିଲାଣି । ସରକାରୀ ମହଲରେ ଏପରି କେତେକ ଘଟଣା ଘଟିଲାଣି, ଯାହାକି ମୋର ନିଜର ନିରାପତ୍ତା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବଜ୍ରାଘାତ କରେ ।

ଶୁଣି ଶୁଣି ପକ୍ଷାଘାତ ରୋଗୀପରି ଛଟପଟ ହେବାକୁ ଲାଗିଲି । ବରଫ ଖଣ୍ଡ ପରି ଶୀତଳ ହୋଇ ଆସିଲା କଲିଜା । କିଛି କ୍ଷଣ ନୀରବ ରହିବା ପରେ ସେ ପୁଣି କହିଲା—

ବର୍ତ୍ତମାନ୍ ସାହେବ କ'ଣ ଫୋନ୍ କରୁଥିଲେ ଜାଣନ୍ତି ?

ଆଜ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଅର୍ଡ଼ିନାନ୍ସ ଜାରି କରିଛନ୍ତି ଚବିଶ ଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ଯୁଦ୍ଧ ଆଶାନୁରୂପ ଭାବରେ ଆଗେଇ ନଗଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାମରିକ ବିଭାଗର ମୁଖ୍ୟ ସେନାପତିମାନଙ୍କର ଆଚରଣ ବିଧି ତଦନ୍ତ ହେବ । ଆଉ ଏଇ ତଦନ୍ତରେ ମୋର ହିଁ ସର୍ବନାଶ । ନା ଦେଶକୁ ଫେରିବି, ନା ଏଇ ଦେଶରେ କୁଳବଧୂର ସମ୍ମାନ ପାଇବି । କାରଣ ଏହା ଆଗରୁ ଅର୍ଡ଼ିନାନ୍ସ ଜାରି ହୋଇଛି ଯେ ଦେଶରକ୍ଷା ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଶତ୍ରୁ ଦେଶର କନ୍ୟା ଗ୍ରହଣ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଆଗରୁ ଏହିପରି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲିପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ନିର୍ବିଗ୍ନରେ କାଢ଼ି ନିଆଯିବ । ଏଣୁ ଏପରି ତଦନ୍ତକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦେବା ନିମିତ୍ତ ସାହେବ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଓ ଦେଶରକ୍ଷା ମନ୍ତ୍ରୀ ତଥା ଜନ ସାମାଜର ପ୍ରିୟପାତ୍ର ହେବାକୁ ଯାଇ, ଆମଦେଶକୁ କିପରି ଏଇ କେତେଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ଧ୍ୱଂସ ସ୍ତୂପରେ ପରିଣତ କରିବେ ସେଇପରି ଏକ କଳ୍ପନା ଜଳ୍ପନାରେ ରତ ଅଛନ୍ତି । ଏଇ ମନ୍ତ୍ରଣା ରାତି ଆଠଟା ମଧ୍ୟରେ ଶେଷ୍ ହୋଇ ଯାଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ଏଥିରେ ମୁଖ୍ୟ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେଇମାନଙ୍କୁ ରାତି ନ'ଟା ବେଳେ ପ୍ରୀତିଭୋଜନ ଦେବାକୁ ହେବ ଓ ସେଥିପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଗୃହର ପୂଜାରି ଆସି ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠାରେ ପହଞ୍ଚିଯିବେ ।

ପୁଣି ଘରଟିରେ ନୀରବତାର ରାଜୁତି ଖେଳିଗଲା । ଉଭୟେ ଉଭୟଙ୍କୁ ଚାହିଁ ଅଶ୍ରୁ ବିସର୍ଜନ କରୁଥିଲୁ । କାରଣ ଉପାୟହୀନ ଲୋକର ଅଶ୍ରୁ ହିଁ ସାଥି । ଶେଷ ବିଦାୟ ପାଇଁ ମନକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିନେଲି । ଆଉ ମଧ୍ୟ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ତାହା ପ୍ରକାଶ କରିଦେଲି ।

ମୋର ପଳାଇଯିବାର କଥା ଶୁଣି ଛୁଆଙ୍କ ପରି ଭେଁ ଭେଁ, ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲି ସେ । ମୋତେ କୁଣ୍ଢାଇ ଧରି କ'ଣ କହିବ ବୋଲି ହେଉଛି—ହଠାତ୍ ମେନ୍‌ଗେଟ୍‌ରେ ମିଲେଟାରି ଭ୍ୟାନ୍‌ର ହର୍ଣ୍ଣ ଶୁଣାଗଲା । ଚମକିତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଉଭୟେ ଗୃହିଁଲୁ । ସମ୍ମଦ୍‌ମିଆଁ ଗେଟ୍ ଖୋଲୁଛି । ସ୍ଥାଣୁ ପାଲଟି ଗଲି ମୁଁ । କମି କମି ଆସିଲା ମୋର ରକ୍ତର ପ୍ରବାହ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ ଏଇ ଚିନ୍ତାରେ ହଠାତ୍ ମୋ ମୁଣ୍ଡର ଓଜନ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା । ତାହେଲେ ଏଇମୋର ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ? କାତରୋକ୍ତିର ଗୋଟାଏ କ୍ଷୀଣ ଭଷା ବାହାରି ଗଲା ପାଟିରୁ ।

ମାଇ, ଏ, କ'ଣ ?

ବରଢ଼ି ଛୁଆ କାମୁଡ଼ି ଗୋଟିଏ ଘରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଘରକୁ ନେଲା ପରି ଲଳିତା ଯେ ମୋତେ ଶୂନ୍ୟେ ଶୂନ୍ୟେ ଟେକି ନେଉଛି ହଲର ଗୋଟିଏ କୋଣକୁ ।

ମୁଁ ଯେଉଁଠି ଆତ୍ମଗୋପନ କଲି—ତାହା ଥିଲା ଅନୁଆର ଅହମ୍ମଦଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୋଟିଏ ବ୍ରୋଞ୍ଜର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି । ତାର ପଛପଟ କବ୍‌ଜା ସିଷ୍ଟମ୍ ଥିବାରୁ ବଡ଼ି ସହଜ ଓ ଦକ୍ଷତା ସହକାରେ ଲଳିତା ମୋତେ ଲୁଚାଇ ଦେଇ ପାରିଥିଲା । ସେତେବେଳକୁ ଭ୍ୟାନ୍‌ଟି ପୋର୍ଟିକୋ ଭିତରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ବନ୍ଦ କରି ସାରିଥିଲା । ତା ଭିତରୁ ଅନେକଗୁଡ଼ାଏ ଲୋକ ଅବତରଣ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମାତ୍ର ଜଣେ ଆସିଥିଲା ଲଳିତା ପାଖକୁ । ସସମ୍ମାନେ ସଲାମ ଠୁକ୍କି ଠିଆ ହେଲା ସେ । ଏଇ ଅବସରରେ ମୁଁ ଲଳିତାର ଭାବଭଙ୍ଗୀକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲି । ବେସ୍ ସରଳ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଦେଖା ଯାଉଥିଲା ସେ । ପୂର୍ବରୁ ଖେଦ କ୍ଳାନ୍ତ ହତୋତ୍ସାହର ଚିହ୍ନ ସେ ମୁହଁରେ କିଛି ହେଲେ ନଥିଲା ।

ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ଭ୍ୟାନ୍‌ରେ ଥିବା ଲୋକେ ଆସି ସମ୍ମାନ କଲେ । ଅଳ୍ପ କେଇପଦ ମୃଦୁ କଥୋପକଥନ ପରେ ଲଳିତା ଡ୍ର ଖୋଲି ଗୁଚ୍ଛ ନୋଟୁ ଦେବାର ଦେଖାଗଲା । ତା ପରେ ଫଜଲ୍‌ବକ୍‌ସ ନାମକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଡାକି କହିଲା ସେ —

ଆପାତତଃ ପଚିଶ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟର ବ୍ୟବସ୍ଥା କର । ଗେଟ୍‌ରେ ଥିବା ସନ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ କୁହ, ଷ୍ଟୋର ରୁମ୍‌ରୁ ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥ ଯୋଗାଇ ଦେବ । ନିତ୍ୟ ବ୍ୟବହାର୍ଯ୍ୟ ପଦାର୍ଥ ପାଇଁ ତୁମ୍ଭ-ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଦୁଇଜଣ ବଜାରକୁ ଯାଇ ଶିଘ୍ର ସଂଗ୍ରହ କରି ନିଅ । ଲଳିତାର ନର୍ମ୍ମୀଳ କଥା ପାଇଁ ହେଉ ବା ଭୟରେ ହେଉ କେହି କିଛି କହିବାର ଶୁଣାଗଲା ନାହିଁ । ଧିର, ଅଥଚ ମନ୍ଥର ଗତିରେ ଲଳିତା କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ ଅନ୍ତର ହେଲା ସେଠୁ । ପରେ ପରେ ଦେଖାଗଲା ବଡ଼ାଏ ନୋଟ୍, ସେ ଫଯୁଲ୍‌ବକ୍‌ସ ହାତକୁ ଟେକି ଦେଉଛି ।

ବ୍ରୋଞ୍ଜ୍ ମୂର୍ତ୍ତିର ଚକ୍ଷୁଦ୍ୱୋୟରେ ଛିଦ୍ର ଥିବାରୁ ମୁଁ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ନିର୍ମଳ ଭାବରେ ଦେଖି ପାରୁଥିଲି । ଆସିଥିବା ଲୋକଗୁଡ଼ିକ ନିଜ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗିଗଲେ । କୃଷ୍ଣପକ୍ଷର ସନ୍ଧ୍ୟା ଘନେଇ ଘନେଇ ଆସୁଥିଲା । ଘରର ବତିଗୁଡ଼ିକ ଜଳାଇ ଦେଲା ଲଳିତା ।

ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ କୋଠିରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଘର କୋଳାହଳ ମୟ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ପୁଲିସ, ପୁଲିସ ସି.ଆଇ.ଡ଼ି ଉଚ୍ଚ ଅଫିସର ଓ ସମ୍ପାଦକମାନଙ୍କର ଆଗମନ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ଚାଲିଥାଏ । ଅନୁମାନ କଲି ଲଳିତା କହିବାଠାରୁବି ନିଶ୍ଚୟ ଗୁରୁତର ଘଟଣା ଘଟିବ ।

କାରଣ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ଜଣେ ସରସ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା ପରି ଦେଖାଗଲାନି । ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ଗ୍ଲାନି, ବିଦ୍ୱେଷ, ହତୋତ୍ସାହ ଓ ପରାଜୟତାର ପ୍ରତିଛବି । ଗୋଟିଏ କାମରେ ଯେପରି ସମସ୍ତେ ବ୍ୟସ୍ତ । ସରକାର କିଏ ଯେପରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏଇ ଗୋଟିଏ କାମରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି ଏତେବଡ଼ ଗୁରୁତର କାମଟି କ'ଣ ହୋଇପାରେ ।

ମୋତେ ଧରିବା ପାଇଁ ?

ନାଁ ।

ସେଥିପାଇଁ ଏତେଗୁଡ଼ିଏ ଆୟୋଜନର ଦରକାର କ'ଣ ?

ଜଣେ ସି.ଆଇ.ଡ଼ି, ଗୋଟେ ଦୁଇଟା ସିପେଇରେତ ସେ କାମ ଚଳିଯାଇ ଥା'ନ୍ତା । ନାଁ, ନାଁ, ତା ନୁହଁ, ଲଜ୍ଜିତା କହିବା କଥାଇ ଠିକ୍ । ଆତଙ୍କରେ ଦେହ ଶିତେଇ ଉଠିଲା । ଜନ୍ମଭୂମିର ଅନିଶ୍ଚିତ ଭବି ବିପଦରେ ମନହେଲା ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ । ମାତ୍ର ଉପାୟହୀନ ମୁଁ । କାହିଁ ହଜାର ହଜାର ମାଇଲ ଦୂରରେ ଜନ୍ମଭୂମି—ଆଜି ମୁଁ ଏଠି ଶତ୍ରୁ ନେତାର ବ୍ରୋଞ୍ଜ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ଆବଦ୍ଧ ।

ରାତି, ଆଠଟା । ସୁନ୍ଦର ଚକ୍ରାକର ସାମରିକ ରଙ୍ଗର ଫିଆଟ ଗାଡ଼ିଟି ବ୍ରେକ୍ କଷିଲା ହଲ ସାମ୍ନାରେ । ସେଥିରୁ ଅବତରଣ କଲେ ଏୟାର ମାର୍ଶାଲ ଅନୁଆର ମହମ୍ମଦ । ବଡ଼ ହର୍ଷୋତ୍ଫୁଲ ଦେଖା ଯାଉଥିଲେ ସେ । ସାହେବ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ନସିମା, ସଗିନା—ବ୍ରିଗେଡ଼ିୟର, ସଫିଆଲମ ଓ ବହୁ ସମ୍ପାଦକ ଆସି ରୁଣ୍ଡ ହୋଇ ଗଲେ ସେଠି । ତାପରେ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କର ପ୍ରଶ୍ନ ବାଣ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ରାଗି ଉଠିଲେ ସାହେବ । ନାସ୍ତି ବଚନ ଶୁଣାଇ ଫେରାଇ ଦେଲେ ସେମାନଙ୍କୁ । ବାହାର ସାମ୍ବାଦିକ ଦଳ କାଖ

ଖୋଲରେ ହାତ ଯାକ ଫେର ଆସିଲେ ସେଠୁ । ଉଜ୍ଜଳମୟ ହଲ ଘରକୁ ପଶି ଆସିଲେ ଗୃହଜଣ ।

ନସିମା, ସଗିନା ।

ସଫିଆଲ୍ଲମ ଓ ମାର୍ଶାଲ ସାହେବ ।

ଆଉ କେତେଖଣ୍ଡି ଗାଡ଼ି ଆସିବାର ଶବ୍ଦ ହେଲା । ତହିଁରୁ ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ଶସ୍ତ୍ରୀକସାମରିକ ଅଫିସର ଆସିବାର ଦେଖାଗଲା । ନିମନ୍ତ୍ରିତ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ନିଜେ ସାହେବ ଯାଇ ପାଛୋଟି ଆଣିଲେ । ଜଣ ଜଣ କରି ନସିମା ସହିତ ପରିଚିତ କରେଇବାକୁ ଦେଇ କହିଲେ ସେ—

ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଫିଲ୍ଡ ମାର୍ଶାଲ ମିର୍ ଖୈରାତ ଓ ମିସେସ ଖୈରାତ । ଗୁପ୍ତ ଗୁଇନ୍ଦା ବିଭାଗର ଚେୟାରମ୍ୟାନ୍ ।

ନସିମା ଯୋଡହସ୍ତ କଲା ସେମାନଙ୍କୁ ।

ଆରେ ଆସନ୍ତୁ, ଆସନ୍ତୁ ।

ଚିହ୍ନିଛ ନସିମା ?

ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଆମର ନୌବାହିନୀର ଆଡମିରାଲ୍ ଇସ୍‌ମାଇଲ୍ ଖାଁ ।

ଆଉ ଇଏ ?

ଆଡ଼ମିରାଲ୍‌ଙ୍କ ପଛରେ ଥିବା ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ୍ ମହିଳାଙ୍କ ପ୍ରତି ଲକ୍ଷକରି ସହାସ୍ୟ ବଦନରେ ପଚାରିଲା ନସୀମା ।

ଖେଁ ଖେଁ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ ସାହେବ, କହିଲେ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସାହେବଙ୍କର ଚତୁର୍ଥ ପକ୍ଷ ନବବିବାହିତା ବେଗମ୍, ଜମିଲଅଲ ଖାଁ । ମଧ୍ୟ କକ୍ଷ ପରମାଣୁ କେନ୍ଦ୍ରର ଜେନେରାଲ ଆଡ଼ଭାଇଜର ।

ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମାନ ଦେଲା ନସୀମା ।

ଏହିପରି ପଚାଶ ମିନଟ୍ କାଳ ଅନେକ ଉଚ୍ଚ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବାରେ କଟିଯାଇ ଥିଲା । ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ନିଜ ନିଜର ଆସନ ଗ୍ରହଣ କରିଗଲେ । ସ୍ଥାନୀୟ ଏଟଲିସ୍ ହୋଟେଲ ଯୋଗାଇ ଥିବା ପାନୀୟର ଚାଲିଲା ସଦ୍‌ବ୍ୟବହାର । ନିଜେ ନସୀମା ବୋତଲର ଷ୍ଟୋକ୍ ଗୁଡ଼ିକ ଖୋଲି ପାତ୍ରରେ ଢ଼ାଳୁଥିଲା ଓ ସଙ୍ଗିନୀ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଭଦ୍ରମହିଳାମାନଙ୍କୁ ଯୋଗାଇ ଦେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲା ।

ପାନାନ୍ତେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା ମନ୍ତ୍ରଣା । ମଝିରେ ଗୋଟିଏ ଅଣ୍ଡାକୃତି ଟେବୁଲକୁ ଘେରି ବସିଥିଲେ ତିନି ସେନାର ନାୟକମାନେ । ସାମାନ୍ୟ କଥୋପକଥନ ପରେ ଡକା ହେଲା ସଫିଆଲମଙ୍କୁ । ବ୍ରିଗେଡ଼ିଅର ସଫିଆଲମ ସସମ୍ମାନେ ସାମରିକ କାଇଦାରେ ଅଭିବାଦନ କରି ଠିଆ ହେଲେ ଆଦେଶ ଅପେକ୍ଷାରେ । ନସିମାଙ୍କୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ—ଆଉ ସମସ୍ତେ ଅନ୍ତର ହେବାର ଦେଖାଯାଇଥିଲା ସେଠୁ । ଅନେକ ତଥ୍ୟ ସମ୍ବଳିତ କାଗଜପତ୍ର ପରୀକ୍ଷା କରିନେଲା ପରେ ସଫିଆଲାମଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ଅନୁଆର ସାହେବ ।

ପାରିବନା ?

ଆଗକୁ ଝୁଙ୍କିପଡ଼ି ପଚାରିଲେ, ଫିଲ୍ଡ୍ ମାର୍ଶାଲ୍ ମିର୍ ଖୈରାତ ।

ଆଜ୍ଞା ।

ସଫିଆଲାମଙ୍କ ମୁହଁରେ ବିଦ୍ରୂପର ହସ ।

ଗୋଟିଏ ଟେନ୍‌ସିଲ୍‌କରା ମାନଚିତ୍ର ଟେବୁଲ ଉପରେ ପକାଇ ମିର୍ ଖୈରାତ କହିଲେ ହେଇ ଦେଖ—

ଏଇ ଯେଉଁ ବିନ୍ଦୁକାକାର ସ୍ଥାନଟି ଦେଖୁଛ, ଏହା ଆମଦେଶର ଉତ୍ତର ପଶ୍ଚିମ ପଟେ ଅବସ୍ଥିତ ଲତା ଗୁଳ୍ମ ଆଚ୍ଛାଦିତ ହମ୍ପ୍ରୋ ସହର । ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ସର୍ବବୃହତ୍ ଗୋଳାବାରୁଦ ଗୋଦାମ । ସ୍ଥାନଟିର ବ୍ୟାସ ହେଉଛି ଅଶୀ ମାଇଲ । ଏଇ ଅଶୀ ମାଇଲ ବ୍ୟାପି ବିଭିନ୍ନ ଦେଶରୁ ପାଇଥିବା ସାମରିକ ସାଜସରଞ୍ଜାମ ସୁରକ୍ଷିତ ରୂପେ ରକ୍ଷିତ ଅଛି । ଏଇ କେନ୍ଦ୍ର ସ୍ଥାନହିଁ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ । ଏଠାରୁ ଆକାଶ ପଥ ଦେଇ ଯିବାକୁ ହେଲେ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ଆଠଟି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଘାଟି ଛଡ଼ା, ଯୋଡ଼ିଏ ରାଡ଼ାର ଷ୍ଟେସନ୍, ଛ'ଟି କ୍ଷେପଣାସ୍ତ୍ର ଘାଟି ଓ ବୃହେଟି ରକେଟ ଷ୍ଟେସନ ପାର ହୋଇ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସେଠାରେ ଥିବା ଗୁପ୍ତଚର ରିପୋର୍ଟ ଅନୁଯାଇ ଏଇ ହମ୍ପ୍ରୋ ସହର ହେଲା ସେମାନଙ୍କର ମେରୁଦଣ୍ଡ । ଶତ୍ରୁ କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଉନା କାହିଁକି ଏହାର ଅବସାନ ଘଟିବା ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେଇ ସମସ୍ତ ଦେଶ ଆମର । କଥା ଶେଷରେ ମାର୍ଶାଲ ମିର୍ ଖୈରାତ ଦମ୍ ନେଲେ । ପରେ ପରେ ଠିଆ ହେଲେ ଅନୁଆର୍ ମହମ୍ମଦ । ବ୍ରିଗେଡ଼ିଆର ସଫି ଆଲମଙ୍କ ପିଠିରେ ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ହସ୍ତ ସଞ୍ଚାଳନ କରୁ କରୁ କହିଲେ ସେ—

ଆଜି ରାତି ଦୁଇଟା ପଞ୍ଚାବନ ମିନିଟ୍‌ରେ ସରମଙ୍ଗା ବିମାନ-ବନ୍ଦରରୁ ଆମର ଲଢ଼ୁଆ ପରମାଣୁ ବୋମା ସୁସଜ୍ଜିତ ଏଫ୍. ଛପ୍ପନଅସି ସାବରଜେଟ୍‌କୁ ନେଇ ତୁମେ ଯାତ୍ରା କରିବ । ତୁମର ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ରୂପେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗ୍ଲାଷ୍ଟାପ୍ଲାର ବିମାନ

ସୀମାନ୍ତପାଏ ଦିଆଯାଉଛି । ସୀମାନ୍ତଠାରେ ରହି ସେ ତୁମର ଗନ୍ତିପଥ ଲକ୍ଷ କରିବ । ଭୟ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ବାଟରେ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ କେହି ହେବେନି । ବରଂ ସ୍ୱାଗତ କରିବେ ।

ଏହା କିପରି ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ସାର୍ ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନୟନରେ ଚହିଁଲେ ସଫିଆଲମ ।

ଏହା ଅତି ସହଜ ମିଷ୍ଟର୍ । ଏଥିପାଇଁ ଆମକୁ ବହୁତ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ତୁମେ ଜାଣ ? ବ୍ରିଗେଡ଼ିୟାର ସାରଦା ଚୌଧୁରୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଦେଶରେ ଆତ୍ମଗୋପନ କରିଛି ?

ଜାଣେ ସାର୍ ।

ତା'ର ନାଁ ନେଇ ତୁମକୁ ଆଗେଇ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସମ୍ପଦ୍ ଖାଁ ସ୍ୱର ସହିତ ତା ସ୍ୱର ଅବିକଳ ଖାପ ଖାଉଛି । ସେଇ ସମ୍ପଦ୍ ଖାଁ ଆଜି ରାତି ଏଗାରଟା ସୁଦ୍ଧା ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାମରିକ ସରବରାହ ସଂସ୍ଥାକୁ ବେତାର ଦ୍ୱାରା ଜଣାଇ ଦେଉଛି ଯେ — ଏଫ୍ : ଛୟାଅଶି ସାବରଜେଟ୍‌ରେ ମୁଁ ସାରଦା ଚୌଧୁରୀ ଯାଉଛି । ଏହା ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ସାମରିକ ବିମାନ । ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ଯୋଗାଡ଼ କରି ଫେରୁଥିବାରୁ ମୋର ଫେରାପଥର ପଥ ଯେପରି ସୁଗମ କରାଯାଏ । ତୁମ ଯିବା ପଥରେ ଯେବେ ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ବିମାନ ବନ୍ଦରକୁ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼େ—ତେବେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସାରଦା ଚୌଧୁରୀ ବୋଲି ନିଜକୁ ପରିଚୟ ଦେବ ।

ମନେରଖ କାମ ହାସଲ ପରେ ଯେପରି ଉତ୍ତରପୂର୍ବ ମୁଖରେ ବକ୍‌ସିସାଗର ଦେଇ ଫେର । ସେଠି ଆମର ଆକାଶପଥରେ ଆଠଟି କାନ୍‌ବେରା, ବାରଟି ଭମ୍ପାୟାର, କୋଡ଼ିଏଟି ସବ୍‌ର ଜେଟ୍

ତୁମର ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିବେ । କାରଣ ତୁମ ଫେରିବା ବେଳେ ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଘାଟିରେ ଥିବା ଲଢ଼ୁଆ ବିମାନ ଗୁଡ଼ିକ ପଥରୋଧ କରିପାରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଠିକଣା ଜବାବ୍ ଦେବାପାଇଁ ଆକାଶପଥରେ ଏମାନେ ଠାକ ବସିଥିବେ । ତା'ଛଡ଼ା ସ୍ଥଳପଥରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଇରେଜିମେଣ୍ଟ ସାଞ୍ଜୁଆବାହିନୀ ଅସଂଖ୍ୟ ତୋପ କମାଣରେ ସଜ୍ଜିତ ହୋଇ ଏବେଠୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲେଣି ।

ବ୍ରୋଞ୍ଜ ମୂର୍ତ୍ତି ଭିତରେ ଅଥୟ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲି ମୁଁ । ସେମାନଙ୍କର ମନ୍ତ୍ରଣା ମୋର ମସ୍ତାକୁ ଥରାଇ ଦେଉଥିଲା । ବୁକୁ ଫଟାଇ ବାହାରୁ ଥିଲା ଭିରୁତାର ଉଦ୍ଧ୍ୱଶ୍ୱାସ । ସେମାନେ ଖାଇବା ପାଇଁ ଆରଘରକୁ ବାହାରି ଗଲେ । ମୁଁ ପଦାକୁ ଆସିଲି । ଅନେକ ସମୟ ଧରି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟା ଥବର ପରି ଲାଗୁଥିଲା । ଗୋଟିଏ ଅନ୍ଧାରୁଆ ସ୍ଥାନରେ ରହି ସେମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲି । ସ୍ତବ୍ଧ ହେଲି, ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ମାଲାଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ସଫିଆଲମ ଓ ଲଳିତାର ଭାବଭଙ୍ଗି ଦେଖି । ଲଳିତା ହାତରେ ସୁରାପାତ୍ର । ଦେହମାନେ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ତନୁ । ହତଭାଗିନୀ ଆନନ୍ଦରେ ଫାଟିପଡ଼ୁଛି । କ'ଣ ଗୁଡ଼ାଏ ଗାଡ଼ୁ ଗାଡ଼ୁ କରି କହି, ସୁରାପିଆଲା ସଫିଆଲମଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଟେକିଧରୁଛି । ମୋର ଭାବନା ଛିନ୍ନଛିନ୍ନ ହେଲା । ଖାଇସାରି ସେମାନେ ବାହାରିଲେ ଯିବାପାଇଁ । ମୁଁ ନିଜକୁ ଲୁଚାଇବା ପାଇଁ ପୁଣି ବ୍ରୋଞ୍ଜମୂର୍ତ୍ତିର ଆଶ୍ରୟ ନେଲି । ଅନୁଆର ସାହେବ ଆଗରେ ବାହାରି ଗଲେ । ପରେ ପରେ ଆଉମାନେ ମଧ୍ୟ ବାହାରିଯିବାର ଦେଖାଗଲା । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ଭ୍ୟାନ୍‌ରେ ଆସିଥିବା ଯାତ୍ରୀକମାନେ ମଧ୍ୟ ବିଦାୟ ନେଲେ । କାବେରୀ ଗଲା । ରହିଲେ ସଫିଆଲମ ଓ ଲଳିତା । ମନରେ ସନ୍ଦେହ ହେଲା । ଲଳିତାକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି

ଅବିଶ୍ୱାସର ଅନ୍ତରାଗ୍ନି ଧୁ ଧୁ ହୋଇ ଜଳିବାକୁ ଲାଗିଲା ପେଟ ଭିତରେ । କାମନାଜିତ ପ୍ରାଣ ହିଂସ୍ର ହୋଇ ଉଠିଲା । ସ୍ଥିରକଲି ଆଜିହିଁ ଲଳିତାର ତଣ୍ଟିଚିପି ହତ୍ୟା କରିବି । ଦେଶଦ୍ରୋହୀର ରକ୍ତର ଟୀକା ଘେନିସାରିଲା ପରେ ଆଉ ଯାହା ।

ଆଠ

ସେଦିନ ରାତି ଦୁଇଟା । ସେହି ଅଭେଦ୍ୟ ଗଡ଼ ଭିତରେ ଶୋଇ ଶୋଇ ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି ମୋର ଭବିଷ୍ୟତ କର୍ମପନ୍ଥା । ଏଇ କେତେକ୍ଷଣ ହେଲା ଏତେବଡ଼ କର୍ମମୁଖର ବଙ୍ଗଳାଟା ନିଶୁନ୍ ହୋଇଛି । ଏଇମାତ୍ର ଲଳିତାକୁ ସଙ୍ଗରେ ଧରି ସର୍ଫ ଆଲାମ ବାହାରିଗଲେ ବାହାରକୁ । ଫେରିବା ନ ଫେରିବା କଥା ଲଳିତାକୁ ଜଣା । ଆରପାଖେ ଗେଟ୍ ଉପରର ଭାରି ବୁଟ୍‌ର ଆବାଜ । ମଝିରେ ମଝିରେ ଆଲସେସିଆନ କୁକୁରଟାର ଯାହା ବିକଟ ଚିତ୍କାର । ଧୀରେ ଧୀରେ ଝରକା ଖୋଲି ବାହାରକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲି । ଅଭିଶପ୍ତ ନଗରୀ ଘନ ଅନ୍ଧକାରରେ ନିଜକୁ ଉତ୍ତମରୂପେ ଘୋଡ଼ାଇ ରଖିଛି । ସିଗାରେଟ୍ କାଡ଼ି ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କଲି । ଚକ୍ରାକାର ଧୂମ୍ର କୁଣ୍ଡଳୀ ଭିତରେ, ଭାବନାରତ ମନ ମୋର ହଜି ହଜି ଯାଉଥିଲା ।

ହଠାତ୍ ଲଳିତା ଶୟନକକ୍ଷରେ ପିସ୍ତଲର ଘୋର ଗର୍ଜନ । ପରେ ପରେ ଭାସିଆସିଲା ଭୀଷଣ ଅଟ୍ଟହାସ୍ୟ । ଚମକିଗଲା ମନ । ଦୋହଲିଗଲା ଦେହ । ଅଡ଼ୁଆ ସୂତାର ଖିଅପରି ସମସ୍ତ ଭାବନା ମୋର ଗୋଳମାଳ ହୋଇଗଲା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି, ଲଳିତା

ସର୍ଫିଆଲମଙ୍କୁ ଧରି ବାହାରକୁ ଯିବା ନିଜ ଆଖିରେ ମୁଁ ଦେଖିଛି । ସେମାନେ ଏଯାଏବି ଫେରି ନାହାନ୍ତି । ତେବେ ଜନଶୂନ୍ୟ ଘରେ ଟିସ୍ତ୍ରଲର ଆବାଜ ଆସିଲା କେଉଁଠୁ ? ମନ ସନ୍ଦେହ ଦୋଳାରେ ଦୋଳାଇତ ହେଲା । ଗୋଟାଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତବି ନଷ୍ଟ ନକରି ସିଧା ଦୌଡ଼ିଲି ସେଇ ଘରକୁ । ହାତମାରି ଦେଖିଲି, ଭିତରପଟୁ ଦରଜା ବନ୍ଦ । ନିରୁପାୟ ହୋଇ କିଛିକ୍ଷଣ ଠିଆ ହେବା ପରେ କବାଘାତ କଲି । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ କବାଟଟା ଖୋଲିଗଲା । ଘର ଭିତର ଦେଖି ଭୟରେ ମୋ ପେଟ ଭିତର ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା । ସାମ୍ନାରେ ଡ୍ରେଗ୍ରଅର ସର୍ଫିଆଲମଙ୍କ ଶବ, ଚିତ୍ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଶରୀରରୁ ଟାଟକା ରକ୍ତ ବାହାରି ସିମେଣ୍ଟ ଚଟାଣକୁ ଲାଲ କରି ଦେଇଥିଲା । ଏଇ ବୀଭତ୍ସ କାଣ୍ଡ ଦେଖି ମୁଣ୍ଡ ମୋର ଝାଇଁ ଝାଇଁ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ପାଗରେ ଲଳିତାକୁ ଗୁହାଁରିଲି । ସେ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରତାରକାମାନଙ୍କ ପରି ବହୁମୂଲ୍ୟ ପୋଷାକରେ ସଜ୍ଜିତ ହୋଇ—ଟେବୁଲ ଡ୍ରୟାର ଭିତରୁ ଅଟୋମେଟିକ୍ ରିଭଲଭରଟି ବାହାର କରି ଭ୍ୟାନିଟି ବ୍ୟାଗ୍ରେ ରଖୁଛି । ହାବଭାବରୁ ଦେଖିଲେ ମନେହୁଏ ସେ ଯେପରି ଏଇ ହତ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଦୌ କିଛି ହେଲେ ଜାଣେ ନାହିଁ । ତାକୁ ଚେତାଇ ଦେବାକୁ ଯାଇ ପ୍ରଥମେ ମୁଁ କଥା ଆରମ୍ଭ କଲି ।

ତୁମେ ଖୁନ୍ କଲ ଲଳିତା ?

ମୋ କଥା ଶୁଣି ବୁଲିପଡ଼ିଲା ସେ ।

ଖୁନ୍, ହାଃ···ହାଃ···ହାଃ···ହାଃ···ହାଃ···ହଁ, ହଁ ମୁଁ କରିଛି ।

ମାନେ ?

ମାନେ ଅତି ସହଜ, ସାରଦାବାବୁ । ମୋର ଜୀବନ ନେଇ ଯେଉଁମାନେ ଖେଳ ଖେଳିଛନ୍ତି—ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନ ନେଇ ମୁଁ

ଖେଳିବା ପାପ ନୁହଁ । କହି ବସିଲେ ବହୁତ ହେବ । ତେବେ ସମୟ ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ । ଆପଣ ଅତିଶୀଘ୍ର କାମ ସାରନ୍ତୁ । ଏଇକେଇଟା ମିନଟ ଭିତରେ ଆମକୁ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ ସରମଙ୍ଗା ବିମାନ ବନ୍ଦରରେ । କହୁ କହୁ ଲଳିତା ମୋର ହାତଧରି ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ରୁମ୍‌କୁ ଟାଣି ଟାଣି ନେଇଗଲା । ଏହା ହେଉଛି ଲଳିତାର ଡ୍ରେସିଂରୁମ । ସେଇଠାରେ ସଫିଆଲମଙ୍କ ସାମରିକ ପୋଷାକ ଓ କେତେକ ଦରକାରି କାଗଜପତ୍ର ଥୁଆ ହୋଇଥିଲା । ବୋଧହୁଏ ସେଦିନ ସଫିଆଲମ ଲଳିତାର ରୂପରେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ଏଇଠି ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ବୃତ୍ତି ହରାଇଛନ୍ତି । କାମିନୀ ତାର କାମ ହାସଲ ପାଇଁ ଡାକି ନେଇଛି ଅନ୍ଦରକୁ । ଶେଷରେ ସେଇ କେଳିମନ୍ଦିରଇ ପରିଣତ ହୋଇଛି ଶ୍ମଶାନରେ ।

ମୁଁ ବ୍ରିଗେଡ଼ିଅର ସଫିଆଲମଙ୍କ ପୋଷାକ ପରିଧାନ କରି ଗୋଟିଏ ସୋଫା ଉପରେ ବସିପଡ଼ିଲି । ଲଳିତା ମୋ ମୁହଁରେ କୃତ୍ରିମ ଦାଢ଼ି ବାନ୍ଧି ଦେଲା ଓ ମୋର ପାଦରେ ଯୋତା ପିନ୍ଧାଇ ଦେଉ ଦେଉ ମୁରୁକି ହସି ଚପଳାଛନ୍ଦରେ ପଚାରିଲା ।

ଆପଣ କ'ଣ ନିଜଦେଶକୁ ଫେରିବା କଥା ଭୁଲି ଗଲେଣି ?

ମୁଁ ଭୟରେ ଜଡ଼ ପାଲଟି ଯାଇଥିଲି ।

ବାଘ ଘରେ ମିରିଗର ନାଟ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେବେ ଅଲିଆର ସାହେବ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଯା'ନ୍ତି— ଆମ ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ନହେବ ?

ଲଳିତା କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଭାବିବାକୁ ଦେଲା ନାହିଁ । ସଜୋରରେ ହଲାଇଦେଇ କହିଲା ସେ । ଆଉ ବିଳମ୍ବ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ସାରଦା

ବାବୁ । ଆପଣଙ୍କ ନାଁରେ ସଫିଆଲମ ଯାଇ ଆମଦେଶକୁ ଧ୍ୱଂସ କରୁଥାନ୍ତି । ନସୁଭିର ଚନ୍ତି ଭିନ୍ନ; ଆପଣ ଆଜ ସଫିଆଲମ ରୂପରେ ଶତ୍ରୁ ଦେଶକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଫେରିଯାଆନ୍ତୁ ନିଜ ଦେଶକୁ । ଲଳିତାର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପକାର ପାଇଁ ହୃଦୟ ମୋର ନଇଁ ନଇଁ ଆସୁଥିଲା ତା ପାଖରେ ।

ଆଉ,— ୧୧ ?

ଆପଣଙ୍କ ସମାଜରେ ମୁଁ ବାରବନିତା, ବେଶ୍ୟା ମୋର ବଂଶ ନାହିଁ, ପୁଣି ଦୁଇ ଦୁଇଟା ହତ୍ୟା ଅଭିଯୋଗରେ ଦଣ୍ଡିତ ମୁଁ— ଆପଣ କ'ଣ ମୋତେ ସଙ୍ଗରେ ନେବେ ? ଆନନ୍ଦରେ ଅଧିର ହୋଇ ମୁଁ ଲଳିତାକୁ କୁଣ୍ଢାଇ ଧରିଥିଲି ।

ଅନ୍ଧକାରମୟ ସରମଙ୍ଗା ବିମାନ ଘାଟିର ମେନ୍‌ଗେଟ୍ ଖୋଲିଗଲା । ଆମର ବ୍ଲାକ୍ ମଡେଲ ଫିଆଟ କାର୍‌ଟି ବଡ଼ କ୍ଷିପ୍ରଗତିରେ ଆଗେଇଗଲା ଆଗକୁ । ଡ୍ରାଇଭିଂ କରୁଥିଲି ମୁଁ ନିଜେ । ଲଳିତା ବସିଥିଲା ମୋର ପାଖକୁ ଲଗି । ଦୁହିଁଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଗୋଟିଏ ଭାବନାର ତରଙ୍ଗ ଖେଳୁଥାଏ । ହଠାତ୍ ଗାଡ଼ି ଅଟକାଇବାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲା ଲଳିତା । ବ୍ରେକ୍ କଷିଲି । ଆଗରେ ବିରାଟ ଅଫିସ୍ । ବ୍ଲାକ୍‌ଆଉଟ୍ ଯୋଗୁ ଆବଶ୍ୟକତାରୁ ବହୁତ କମ୍ ଆଲୋକ ଜଳୁଥିଲା । ଆଗରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ଲୋକ । ବୋଧହୁଏ ସଫିଆଲମଙ୍କୁ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ଦେବାପାଇଁ ସେମାନେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ଆମେ ପହଞ୍ଚିବାକ୍ଷଣି ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ କରତାଳିରେ ଉଚ୍ଛୁଳି ଉଠିଲା ସେ ସ୍ଥାନ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲି । ଆଜର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ ନେଇ ସମସ୍ତେ ମୋର ଶୁଭକାମନା କଲେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରେ ।

ଭିଡ଼ ଠେଲି ପଶିଆସିଲେ ଅନୁଆର ସାହେବ । ମୋ ହାତରେ ସେ ହାତ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ କହିଲେ ସେ । ଆଉ ଜମା ଚାରମିନଟ୍ ବାକି, ତୁମେ ତୁମର ବିମାନକୁ ଚାଲିଯାଅ ସଫି ।

ଆରେ ନସୀମା ଯେ, ତୁମେ ଫେର୍ ଏତେ ରାତିରେ— କୁଆଡ଼େ ?

ମୋ ପଛରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ନସୀମା । ସାହେବଙ୍କ କଥାରେ ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଯାଇ, ଆଗ ବୋହେ ହସିଲା ସେ । ସେ ହସରେ ଥିଲା ସେଫାଲିସ୍ତବକର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ । ହେନାର ବାସ୍ନା । ଚମ୍ପାଫୁଲର ଖାଠ ।

ଆପଣ କ'ଣ ମନେ କରନ୍ତି ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଅକ୍ଷମ । ମୁଁ ଆଜି ମୋର ଭଗ୍ନିପତିଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦେବାକୁ ଆସିଛି ଫୁଲ ଚନ୍ଦନ ଦେଇ । ପଛକୁ ଚାହିଁଲି । ସତକୁ ସତ, ସେ ସେଇପରି—ଗୋଟାଏ ଥାଳି ଧରି ଠିଆ ହୋଇଛି । ମୁଁ ଏତେନିକଟରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ଆଗରୁ ଦେଖି-ପାରିନଥିଲି । ସାହେବ ମଧ୍ୟ ହସି ଉଠିଲେ । କହିଲେ ଭଲ, ଭଲ, ଆଜି ଆମର ଏଇ ମଙ୍ଗଳ ସମୟରେ ତୁମେ ତୁମର ଭଗ୍ନି-ପତିଙ୍କୁ ଆଶିଷ କର, ଫୁଲ ଚନ୍ଦନରେ ଭରିଦିଅ ଗଳା । ବିଜୟ ଟୀକା ପିନ୍ଧାଇ ଦିଅ ମୁଣ୍ଡରେ ।

ଘଡ଼ିକୁ ଚାହିଁଲି । ଆଉ ଜମା ଦୁଇ ମିନଟ୍ । ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଯାଇ ବିମାନର ଦରଜା ଖୋଲି ଭିତରେ ପଶିଗଲି । ସେତେବେଳକୁ ମୋର ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ଶ୍ରୀମାୟୂର ବିମାନଟି ଚକର୍ କାଟି ଉପରକୁ ଉଠୁଥାଏ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୋତେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଆସିଗଲା ରେଡ଼ି

ହୋଇଯିବାକୁ । ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ବିଜୟର ଟୀକା ପିନ୍ଧାଇ ଦେଇ— ଲଳିତା ରହିଗଲା ଅଫିସ୍ ରୁମ୍‌ରେ । ଏଯାଏ ତାର ଦେଖାନାହିଁ । ଏଇଚିନ୍ତାରେ ମୁଁ ବିବ୍ରତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲି । ପୁଣି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଆସିଲା ବିମାନ ଛୁଡ଼ିବାକୁ । ଦରଜା ଖୋଲି ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲି । କେହି ନାହିଁ । କେବଳ ମୋର କମାଣ୍ଡିଂ ଅଫିସର ଠିଆ ହୋଇ ଘନ ଘନ ସଙ୍କେତ ଦେଉଛନ୍ତି ଉପରକୁ ଉଠିବାକୁ । ହଠାତ୍ ମୋର ଲେଫ୍‌ଟହାଣ୍ଡ ଦରଜାରେ କେହି ଆଘାତ କଲାପରି ଜଣାଗଲା । ଦରଜା ଖୋଲିଦେଲି । ପୁରା ପାଇଲଟ୍ ପୋଷାକରେ ଶଜ୍ଜିତ ହୋଇ ଲଳିତା ପଶିଆସିଲା ଭିତରକୁ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଷାଠିଏଟନ୍ ବିଶିଷ୍ଟ ଦୁଇଟି ପରମାଣୁ ବୋମା ବହନ କରି ମୋର ଜେଟ୍ ବିମାନଟି ଘର୍ ଘର୍ ଶବ୍ଦରେ ଦିଗଦିଗନ୍ତ କମ୍ପାଇ ଉଠିଗଲା ବ୍ୟୋମଦେଶକୁ । ହୃଦୟ ମୋର ଆନନ୍ଦରେ ଫାଟି ପଡ଼ୁଥାଏ । ମନ ଖୁସିରେ ଲଳିତାକୁ ଦବିଣ୍ଡିଲି । ମାତ୍ର ସେ ମୋର ପାଖରେ ନଥିଲା ।

ଗୁଡ଼ୁମ୍ .....।

ହଠାତ୍ ମୋର ବିମାନରୁ କମାଣର ଶବ୍ଦ ହେଲା । ଚାହିଁଲି ମୋର ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ଭିମ୍ପାୟାର ବିମାନଟି ଫୁଲ ପରି ଝରିପଡ଼ୁଛି ତଳକୁ ।

ଲଳିତା......।

ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ମୁଁ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲି, କାରଣ ମୁଁ ଉପରକୁ ଉଠିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଘାଟି ଛୁଡ଼ିବାର ସଙ୍କେତ ପାଇ ନଥିଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବି, ସନ୍ଦେହ ହେଲେ ସେମାନେ ବିମାନ ବିଧ୍ୱଂସକାରୀ କମାଣ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ତଳକୁ ଖସାଇ ଦେଇ ପାରନ୍ତି ।

ଗୁଡ଼ୁମ୍, ଗୁଡ଼ୁମ୍........।

ହୁଲଡଙ୍ଗା ସମୁଦ୍ର ଢେଉରେ ନାଚିଲା ପରେ ମୋର ବିମାନଟି ନାଚିଉଠିଲା ଆକାଶରେ । ଗଗନ ପବନ କମ୍ପିଉଠିଲା ସେ ନାଦରେ । ଦିଗଦିଗନ୍ତ ବ୍ୟାପି ଖେଳିଗଲା ଅଗ୍ନିର ଝଲକ । ବହୁ ଶକ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ସିରମଙ୍ଗା ଘାଟି ଧ୍ୱଂସ ସ୍ତୂପରେ ପରିଣତ କରି ମୋର ବିମାନ ଛୁଟିଲା ଆଗକୁ । ଆନନ୍ଦ ବିଭୋର ଲଳିତା ଆଉଜି ଆସିଥିଲା ମୋ କୋଳକୁ । ତୁମର ଫ୍ଲାଇଟିଂ ଲିଡ଼ରଙ୍କୁ ସମ୍ବାଦ ଦିଅ ସାରଦାବାବୁ ! ନ ହେଲେ ଆମର ଦେଶରେ ଆମକୁ ଗୁଳିକରି ଖସାଇ ଦେବେ ଯେ ?

ରାତି ଏଗାରଟା ପଞ୍ଚାବନରେ ସମ୍ବାଦ ଗଁ । ସେ କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ କରିଛି ଲଳିତା । ସାମରିକ ପୋଷାକବୃତ୍ତା ତରୁଣୀ ନିବିଡ଼ ଭାବରେ ଭିଡି ଧରିଥିଲା ମୋର ଦେହକୁ ।

ରାତି ପାହି ପାହି ଆସୁଥିଲା ।

ଶହ, ଶହ ଲଡୁଆ ବିମାନ ଜଗୁଆଳିରେ ମୋର ବିମାନ ଅବତରଣ କଲା ମୁକ୍ତାର ପଡ଼ା ସାମରିକ ବନ୍ଦରରେ ।

ସମାପ୍ତ

Kumudini Printing Works, Cuttack-1